JOANNA TROLLOPE
Sense & Sensibility
Joanna Trollope
Copyright e 2013 Joanna Trollope
Publicat pentru prima oară în limba engleză de
HarperCollins Publishers Ltd. cu titlul Sense and Sensibiliry
Lira".
Lira şi *Cărţi* romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel; 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzilitera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro
Copyright e 2017 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TROLLOPE, JOANNA
Joanna Trollope; trad.: Irina-Marina Borţoi – Bucureşti: Litera, 2017

Joanna Trollope
ISBN 978 – 606 – 33 – 16784
I. Borţoi, Irina-Marina (trad.) 821.111 (73) – 31 = T35.1
JOANNA TROLLOPE
Traducere din limba engleză
Irina-Marina Borţoi

Pentru Louise şi Antonia

Volumul 1

Capitolul 1

De la ferestrele lor – ferestrele lor înalte şi generoase în stil georgian – erau de acord că priveliştea era spectaculoasă. Era o priveliște remarcabilă asupra pajiştilor verzi din Sussex, amenajate în mare parte cu două sute de ani în urmă pentru a le oferi norocoşilor locatari ai domeniului Norland Park tot ce era mai bun din ce le putea oferi natura îmblânzită de mâna civilizată a omului. Erau zone uşor vălurite de verde; erau întinderi romantice de apă, totuşi uşor de administrat; erau copacii bătrâni, impozanţi şi magnifici sub care păşteau decorativ oi şi căprioare. Să mai spunem şi de balustradele graţioase care punctau din loc în loc arhitectura parcului, şi perspectiva era, pentru familia Dashwood, adunată sumbru în bucătărie, privind pe geam afară, perfecţiunea.

— Iar acum, zise mama lor, aruncând teatral un braţ în direcţia ferestrei deschise, trebuie să părăsim totul. Acest – acest *paradis*. Se opri, apoi adăugă, mai încet, dar cu evidentă emfază: Din cauza *ei*.

Toate trei fiicele o priviră în tăcere. Chiar şi Marianne, cea mijlocie, care moştenise pe deplin aplecarea mamei spre dramatism şi impulsivitate, nu zise nimic. Le era limpede, dintr-o lungă obişnuinţă, că mama lor nu terminase. Aşteptând, îşi îndreptară privirile în acelaşi timp spre blatul şlefuit al mesei de bucătărie, spre urciorul de lut cu florile simple din grădină, aranjate la întâmplare, spre cănile lor de ceai, ciobite şi drăguţe. Stăteau aproape nemişcate, abia respirau, trei fete care aşteptau următoarea tiradă a mamei.

Belle Dashwood continuă să se uite cu jind la priveliște. Tatăl fetelor – tatăl lor care stinsese de curând, îngrozitor – era cel care îi spusese Belle mamei lor. Zicea, în felul său sentimental şi galant, că Belle era un nume care i se potrivea perfect posesoarei şi că, în orice caz, Isabella, deşi un nume distins, era mult prea lung pentru a fi folosit zilnic.

Şi astfel Isabella, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, devenise Belle. Şi în timp, în tăcere şi fără a ieşi în evidenţă, se

transformase în Belle Dashwood, (aparent) soţia lui Henry Dashwood, şi (mai cert) mama lui Elinor, Marianne şi Margaret. Erau o familie minunată, după cum remarca toată lumea: omul acela sincer; soţia lui drăguţă şi cu spirit artistic; fetele lor adorabile. Farmecul şi frumuseţea lor le făceau universal populare, aşa că atunci când Henry avusese un noroc ca în poveşti şi fusese chemat, împreună cu Belle şi cu fetele, să împartă conacul unui unchi bătrân, burlac şi fără copii, al cărui unic moştenitor era Henry, lumea se bucurase. Trecerea de la viaţa lor fericită, dar îngrijorător de plină de lipsuri, pentru a locui la Norland Park, cu dormitoarele şi pământurile sale nesfârşite, li se păru multora dintre prietenii lor doar un exemplu splendid că magia poate exista, un exemplu al şansei de a construi castele de nisip.

Bătrânul Henry Dashwood, unchiul tânărului Henry, credea la rândul său, nostalgic şi romantic, în puterea visurilor. Fusese foarte iubit, un fel de moşier autoproclamat peste întregul comitat, generos faţă de comunitatea locală şi pregătit să deschidă porţile conacului Norland tuturor tipurilor de evenimente de caritate. Locuise la Norland toată viaţa lui, îngrijit de o soră nemăritată, şi abia după ce murise aceasta îşi dăduse seama că acea casă avea nevoie de mai multă viaţă decât putea să-i ofere de unul singur. Iar această revelaţie fusese urmată rapid de încă una, amintindu-şi de existenţa şi de situaţia moştenitorului său plăcut, chiar dacă nu neapărat de succes, nepotul său Henry, singurul copil al surorii sale mai mici de mult răposate, care trăia acum, după toate aparenţele, la limita subzistenţei la care bătrânul Henry era convins că niciun Dashwood nu trebuia să ajungă vreodată. Aşa că tânărul Henry fusese chemat în audienţă, şi sosise la Norland cu o însoţitoare foarte atrăgătoare şi, mai mult, spre bucuria bătrânului Henry, cu două fetiţe şi un bebeluş. Familia se oprise în holul larg de la Norland şi se uitase în jur cu respect şi uimire, iar bătrânul Henry fu copleşit de impulsul de a-şi desface larg braţele şi de a exclama, atunci şi acolo, că erau bine-veniţi să rămână, să vină şi să locuiască împreună cu el, să facă pentru totdeauna din Norland căminul lor.

— Am să mă veselesc, zisese el, cu emoţie în glasul tremurat, să

văd iarăşi viaţă şi zarvă aici la Park. Se uitase cu ochii umezi la copii. Şi să vă văd aruncându-vă cizmele de cauciuc în faţa uşii. Dragii mei. Dragii mei dragi.

Privindu-şi acum mama, Elinor înghiţi în sec. Nu se cădea să o lase să se pornească prea tare din niciun motiv, aşa cum nu se cădea să o lase nici pe Marianne să se entuziasmeze peste măsură. Belle nu suferea de astmul care îl secerase pe tatăl lui Elinor, tânărul Henry, şi care o făcea pe Marianne atât de dramatic şi înspăimântător de fragilă, dar oricum nu era niciodată un lucru bun să o lase pe Belle să o apuce pe vreo cale vehementă, în caz că scăpa de sub control, cum i se întâmpla adesea, şi totul se sfârşea cu lacrimi. Lacrimi la propriu. Elinor se întreba uneori cât timp şi energie consumase întreaga familie Dashwood plângând. îşi drese glasul, pe cât de neteatral fu în stare, pentru a-i aminti mamei că încă aşteptau.

Belle tresări. îşi retrase privirea de la imaginea umbrei uriaşe a casei care cucerea centimetru cu centimetru întinderea de iarbă din faţa ferestrei şi oftă. Apoi zise, aproape visătoare:

— Am venit aici, ştiţi, cu tati.

— Da, zise Elinor, încercând să nu pară nerăbdătoare, ştim. Şi noi am venit.

Belle întoarse brusc capul şi se uită aproape acuzator la fiica ei cea mai mare.

— Am venit la Norland, zise ea, fiindcă am fost *rugaţi*. Am venit cu tati aici, cu voi toate, să avem grijă de unchiul Henry. Se opri şi adăugă cu mai multă căldură în glas: De dragul de unchiul Henry.

Încă o pauză, întreruptă doar de Belle care repetă încet, aproape pentru sine: „Dragul de unchiul Henry”.

— Nu a fost chiar *atât* de drag, zise Elinor pe un ton măsurat. Nu ţi-a lăsat casa. Nu-i aşa? Sau destui bani cu care să trăieşti.

Belle îşi ridică uşor bărbia.

— A vrut să i le lase pe amândouă lui tati. Dacă tati n-ar fi… Se întrerupse din nou.

— Murit? o ajută Margaret.

Surorile sale mai mari se întoarseră spre ea.

— Serios, Mags…

— Taci, taci, taci în p…

— Marianne! zise Belle avertizând-o.

Imediat în ochii lui Marianne apărură lacrimi. Elinor o prinse pe după umeri şi o strânse. Trebuie să fie atât de oribil, se gândea ea deseori, să pui totul la suflet aşa cum făcea Marianne; să reacţionezi la fiecare lucruşor care se întâmpla ca şi cum aveai vreo obligaţie să răspunzi în numele întregii lumi simţitoare. Ţinând-o bine pe sora ei, ca să o liniştească, trase aer în piept.

— Ei bine, zise ea, cu o voce pe cât de neutră putu, trebuie să acceptăm ceea ce trebuie să acceptăm. Nu-i aşa? Tata nu mai e şi nici nu a primit casa. Nu-i aşa? *Dragul* de unchiul Henry nu i-a lăsat Norland şi nici vreun ban sau ceva. S-a lăsat complet sedus de ideea de a fi la bătrâneţe străunchiul unui băieţel. Aşa că le-a lăsat totul lor. I-a lăsat totul lui John.

Marianne tremura mai puţin. Elinor îşi relaxă strânsoarea şi se concentră asupra mamei sale. Spuse din nou, puţin mai tare:

— I-a lăsat Norland Park lui John.

Belle se întoarse să o privească şi zise cu reproş:

— Draga mea, aşa trebuia.

— Nu, nu trebuia.

— Ba da. Casele precum Norland ajung la moştenitorii care au băieţi. Aşa a fost dintotdeauna. Se numeşte primogenitură. Tati a avut Norland pe timpul vieţii.

Elinor dădu drumul umerilor surorii sale.

— Nu suntem familia regală, mamă, zise ea. Nu e nicio *succesiune* sau aşa ceva.

Margaret se juca, la fel ca de obicei, cu iPod-ul ei, descurcând căştile din nodul complicat pe care îl făcea constant, fără să-şi dea seama. Acum ridică privirea, ca şi cum tocmai îşi dăduse seama de ceva.

— Îmi închipui, zise ea zâmbitoare, că tata nu ţi-a lăsat mare lucru pentru că nu te-a luat de nevastă, nu-i aşa?

Marianne scoase un ţipăt:

— Nu spune asta!

— Păi, e adevărat.

Belle închise ochii.

— *Vă rog*…

Elinor se uită la sora ei cea mai mică.

— Doar pentru că ştii ceva, Mags, sau pentru că aşa crezi, nu înseamnă neapărat că trebuie s-o spui.

Margaret ridică din umeri. Era gestul ei de a spune „mi se rupe”. Ea şi prietenii ei de la şcoală îl făceau mereu, şi când erau rugaţi să nu mai ridice din umeri, mimau cu degetele litera „M”, pentru a arăta că vine de la „mi se rupe”.

Marianne plângea iar. Era singura persoană pe care o întâlnise Elinor vreodată care putea să plângă şi să arate ravisantă în acelaşi timp. Nasul ei nu părea să se umfle sau să se înroşească vreodată, şi părea în stare să lase lacrimi uriaşe să-i alunece încet pe obraji în felul în care un fost prieten spunea nostalgic că pur şi simplu îl făcea să vrea să i le lingă de pe bărbie.

— Te rog, zise Elinor deznădăjduită.

Marianne zise, aproape disperată, printre sughiţuri:

— Ador locul ăsta…

Elinor se uită în jurul său. Bucătăria nu-i era doar dureros de familiară, ci reprezenta însăşi esenţa vieţii lor la Norland, cu dimensiunile sale impresionante şi proporţiile georgiene elegante transformate în căldură şi ospitalitate de darul lui Belle pentru menajul boem, de talentul ei la culori şi materiale şi de un strop extrem de fermecător de uzură. Încăperea aceea fusese martora fiecărei mese în familie, a fiecărei furtuni

] *oanna Trollope* şi crize, a fiecărei sărbători şi petreceri, aproape a fiecărui rând din teme. Unchiul Henry petrecuse ore în şir în fotoliul acoperit cu o cuvertură din petice, cu un pahar de whisky în mână, incitându-le pe fete să-l distreze şi să-l indigneze. Tatăl lor petrecuse la fel de multe ore în scaunul din lemn din capul mesei uriaşe şlefuite, desenând şi citind şi întotdeauna disponibil să fie întrerupt, consolat sau distras. Să nu mai aibă această încăpere, cu

toate amintirile şi resursele sale, părea violent şi de neîndurat. Îi spuse încordată surorii sale:

— Şi noi.

Marianne făcu un gest sălbatic şi teatral şi strigă:

— Mă simt de parcă… de parcă m-aş fi născut aici!

Elinor repetă liniştită:

— Şi noi.

Marianne îşi strânse amândoi pumnii şi se lovi uşor cu ei peste claviculă.

— Nu, eu simt asta *aici*. Simt că *locul meu* e la Norland. Poate n-o să fiu în stare să cânt altundeva decât la Norland. Poate n-o să mai pot niciodată să mai cânt la chitară…

— Sigur că o să poţi!

— Draga mea, zise Belle, privind-o pe Marianne. Glasul său era tremurat. Draga mea…

Elinor spuse obosită, ca o măsură de precauţie pentru Margaret:

— Să nu începi şi tu.

Margaret ridică iar din umeri, dar nu părea să aibă lacrimi în ochi. Părea, în schimb, puţin rebelă; dar la treisprezece ani, aşa părea de multe ori.

Elinor oftă. Era foarte obosită. Era obosită de săptămâni întregi, se părea, de luni, obosită de suferinţă după ce murise bătrânul unchi Henry şi apoi de suferinţa şi mai mare, şi de şocul ca tati să fie dus de urgenţă la spital după ceea ce păruse la început o criză obişnuită de astm, genul care se rezolva de regulă cu inhalatorul albastru. Dar nu şi de data asta. De data asta fusese oribil, înfiorător, să-l vadă cum se lupta să respire ca şi cum cineva îi ţinea o pernă pe faţă, şi apoi alergătura la spital cu ambulanţa, cu fetele care conduceau în spatele lui, paralizate de frică, şi apoi puţină uşurare la secţia de urgenţe, şi încă puţină în rezerva privată în care fusese în stare să rostească, cu răsuflarea tăiată, că trebuia să vină John, că trebuia să-l vadă pe fiul său John, şi apoi, după vizita lui John, încă o criză când nu era nimeni lângă el, o criză pe care o suferise singur în camera aceea anonimă de plastic printre toate tuburile, monitoarele şi maşinăriile pentru inimă,

şi apoi cei de la spital care sunaseră la Norland la două dimineaţa să spună că nu reuşise să lupte, că nu aveau ce să-i mai facă inimii sale obosite, că murise.

Se adunaseră toate în bucătărie şi atunci, după o ultimă vizită necesară şi inutilă la spital. În zori, toate patru cenuşii de durere, de şoc şi de extenuare se adunaseră în jurul mesei, ţinându-şi strâns cănile de ceai, ca pe nişte colaci de salvare. Şi atunci Belle alesese să le amintească, folosind acea voce pierdută pe care o avea când citea basme cu voce tare, cum fugiseră ea cu tati, fugiseră de prima lui căsătorie – în fine, dacă era să ne luăm după fapte, cum prefera Elinor să o facă, de singura lui căsătorie – şi cum, după prea mulţi ani de zbucium şi de penurie, unchiul Henry îi luase la el acasă. Unchiul Henry era, spusese Belle, un romantic bătrân în sufletul lui, un romantic bătrân care nu se însurase niciodată fiindcă fata pe care o dorise nu-l dorise şi ea, dar căruia îi plăcea la nebunie să vadă că aventura altcuiva ajungea să aibă un final fericit.

— Mi-a spus, le zise Belle, întorcând încet cana în mâini, că Norland e atât de uriaş şi de gol încât îi face reproşuri zilnic. A zis că nu-i pasă dacă suntem căsătoriţi sau nu. A zis că asta nu-i decât o convenţie stupidă şi veche care să ţină societatea în ordine. Şi mi-a zis că îi place să-i vadă pe alţii făcând lucruri pe care el n-a prea avut niciodată curajul să le facă.

Să fi fost tupeu, se întrebă Elinor, încercând să înţeleagă ce încerca mama ei să spună prin ceaţa şocului şi a durerii, să trăieşti cu cineva ani în şir şi să nu ajungi niciodată de fapt să te însori – sau să fi fost neglijenţă?

Să fi fost o aventură să nu laşi un testament responsabil care să asigure viitorul persoanei cu care aveai trei fete – sau să fi fost neghiobie? Şi chiar să fi fost romantic să rişti să fii adevăratul beneficiar al unui unchi bogat, dar profund convenţional dacă rămâneai burlac – sau pur şi simplu prostie? în orice caz, indiferent ce făcuse sau nu făcuse tata, unchiul Henry i-ar fi lăsat până la urmă oricum totul lui John, pentru simplul fapt că John avusese un băiat, şi nu fete?

Încă era supărată pe tata, chiar şi acum, deşi îi era dor de el în fiecare oră din fiecare zi. Nu, de fapt nu era supărată, ci furioasă. De-a dreptul furioasă. Dar trebuia să fie o furie tăcută, fiindcă mama nu putea sau nu voia să audă nicio vorbă de rău despre tata, la fel cum nu voia să accepte responsabilitatea de a nu se fi gândit nicio clipă la posibilitatea viitorului ei fără el. Era astmatic, până la urmă! Inhalatoarele albastre făceau parte din familia Dashwood, la fel ca membrii ei. N-avea să apuce bătrâneţile, şi trăia într-un loc şi într-un mod care erau complet dependente de bunăvoinţa şi de capriciile unui bătrân care voia fantezii îndrăzneţe, dar fapte şi realităţi ortodoxe.

Desigur că Belle nu voia să admită că ea sau tati făcuseră vreo greşeală. Chiar insistase câteva săptămâni după moartea tatii că el şi John, singurul său copii şi fiu din acea căsătorie de demult, se împăcaseră pe patul de moarte de la spitalul Haywards Heath şi că plânseseră amândoi, şi că John îi promisese ferm că avea să aibă grijă de mama sa vitregă şi de fete.

— A promis, spunea Belle, iar şi iar, că putem să rămânem la Norland pentru totdeauna. Şi o să se ţină de cuvânt. Sigur că da. E băiatul lui tati, până la urmă.

Iar tati, se gândi Elinor, nu fără o urmă de amărăciune, nu doar că era mort şi cuvântul lui de netăgăduit, ci şi perfect. Perfect.

Dar ce se întâmplase de fapt? Ei bine, ce se întâmplase era că ele îşi făcuseră socotelile fără a ţine seama de nevasta lui John, aşa-i? în siajul insuportabil al morţii tatii, aproape uitaseră de Fanny. Elinor se uită acum la vechiul şi uriaşul bufet galez, care le adăpostea toate cănile şi farfuriile de zi cu zi, precum şi vederi de la prieteni şi fotografii de familie. Acolo era o poză înrămată cu Fanny, într-o rochiţă albă de broderie englezească, ţinându-l pe bebeluşul Harry în braţe. Elinor observă că fotografia fusese întoarsă cu faţa la perete şi cu spatele la cameră. În ciuda supărării zilei, Elinor nu se putu abţine să nu zâmbească în sinea ei. Ce gest mic, dar strălucit! Cine o fi fost? Margaret, probabil, care stătea acum la masă cu căştile în urechi şi se uita în gol. Elinor întinse un picior sub masă şi o înghionti uşor pe sora ei, în semn de felicitări.

Când John o adusese prima dată pe Fanny să le cunoască, Elinor se gândise că o persoană atât de măruntă nu avea cum să reprezinte vreun fel de forţă. Cât se înşelase! Fanny se dovedise a fi concentrat pur de egoism. Se pare că era exact ca mama ei, la fel de măruntă: tare ca piatra şi întru totul devotată banilor şi ideii de statut social. Mai ales banilor. Fanny era ahtiată după bani. Se măritase cu John având ceva bani ai ei şi păreri foarte clare despre cum să-i cheltuie. De fapt, avea păreri foarte clare despre majoritatea lucrurilor – şi o voinţă de fier.

Fanny dorise un bărbat, o casă mare cu teren şi mulţi bani cu care s-o întreţină şi un copil, preferabil un băiat. Şi obţinuse. Totul. Şi nimic, absolut nimic, nu avea să-i stea în cale dacă voia să păstreze şi să consolideze ce avea. Nimic.

Era chiar revoltător cât de repede după moartea lui tati sosise Fanny, în Land Cruiserul ei 4 x4 ultimul răcnet, cu Harry în scăunel, cu bona româncă şi cu genul de bagaje de uz casnic pe care le aduci doar dacă vrei să fie foarte, foarte limpede cine e acum şeful aici. Adusese un buchet de flori de la benzinărie – aveau chiar şi un abţibild pe celofan pe care scria plus 20 la sută gratis – pentru Belle şi apoi le întrebase dacă se supărau foarte tare dacă stăteau câteva ore în aripa cu bucătăria fiindcă trebuia să-i vină designerul de interior de la Londra şi avea un onorariu atât de mare pe oră, încât ea voia să fie în stare să se concentreze numai asupra lui.

Aşa că ele îl luaseră pe Harry şi pe bonă, care avea unghiile date cu ojă albastră şi o fustă mini cu imprimeu de leopard care i se întindea pe şoldurile considerabile, în bucătărie, şi încercaseră să le dea să mănânce de prânz, dar bona zisese că era la regim şi doar avea să fumeze o ţigară, iar Harry se uitase la mâncarea din farfurie, apoi îşi băgase degetul mare în ea şi închisese ochii de scârbă. Toate astea se întâmplau cu trei ore înainte ca Fanny, cu ochii sclipind la gândul efectelor făcute din vopsea, să dea năvală în bucătărie şi să anunţe, fără vreo avertizare prealabilă, că ea şi John aveau să se mute acolo în două săptămâni.

Şi aşa făcuseră. Era aşa o prostie, spusese Fanny cu fermitate, ca şi cum nimeni nu avea cum să nu fie de acord cu ea, aşa o prostie să

mai plătească chiria din Londra când Norland stătea pur şi simplu şi îi aştepta. Părea că să nu-i pese deloc de efectul pe care îl avea şi de lipsa totală de consideraţie pe care o afişa faţă de ceea ce făcea familiei pentru care Norland fusese mai mult un cămin decât o casă în toţi anii copilăriei lor. Hotărârea sa nemiloasă de a şterge cu buretele viaţa anterioară a casei şi de a-şi impune gusturile scumpe şi impersonale asupra sa te lăsa cu gura căscată. Afară cu mobila pictată ponosită, cu şifonierele franţuzeşti, cu draperiile decolorate, cu falduri grele de brocart vechi şi bun venit băilor ultramoderne, granitului lustruit şi oţelului inoxidabil. Afară cu obiectele cu valoare sentimentală, cu covoarele persane tocite şi cu oglinzile ciobite în rame care abia dacă îşi mai păstrau poleiala, bun venit „operelor" de sculptură modernă, podelelor goale şi ecranelor plate uriaşe de televizor deasupra fiecărui şemineu superb în stil georgian.

Totul se petrecea, li se părea lui Belle şi fiicelor sale, cu o grabă indecentă şi brutală. Fanny sosise cu John, cu Harry şi cu bona şi cu o armată de muncitori est-europeni şi ocupase cele mai bune camere, toate camerele care fuseseră înainte ale unchiului Henry, iar casa răsuna de fierăstraie, ciocane şi burghie. Din fericire, se gândea Elinor, era vară, aşa că puteau fi deschise toate ferestrele şi uşile pentru a lăsa să iasă praful inevitabil şi mirosurile de lemn crud şi de mortar lăsate de constructori, dar ferestrele deschise însemnau şi că nu aveai cum să ascunzi nimic din ce putea fi auzit, mai ales acele lucruri despre care Elinor ajunsese să creadă că Fanny nu avea deloc intenţia să le ascundă.

O auziseră, în ultimele săptămâni, convingându-l pe John să nu cedeze vreunui impuls generos pe care l-ar fi avut faţă de mama şi de surorile sale vitrege. Fanny era măruntă, dar vocea ei se auzea de la o poştă, chiar şi atunci când vorbea în şoaptă. De obicei, o auzeau dând instrucţiuni („Nu spune niciodată te rog", observase Margaret, „nu-i aşa?"), dar dacă voia să obţină ceva de la John, îl linguşea.

O auzeau, foarte clar, în bucătăria lor fiind, din încăperea pe care o rechiziţionase transformând-o în cameră de zi temporară – salon, îi spunea ea – cum încerca să-l convingă pe John. Îi stătea probabil pe

genunchi mare parte din timp, făcând pe femeia fatală, jucându-se cu degetele în părul lui şi sugerându-i oarecum că va trebui să renunţe la o mulţime de desfătări în dormitor, dacă nu avea să-i facă pe plac.

— Nu au cum să aibă nevoie de *atât* de mult, Johnnie, scumpule. Chiar n-au cum! Mă rog, ştiu că Mags încă e la şcoală – o şcoală privată înfiorător de scumpă, şi aşa o risipă de bani când există o şcoală de stat, foarte potrivită, în Lewes, care e gratuită –, dar Elinor e aproape absolventă, iar Marianne ar cam trebui să fie. Iar Beâle ar putea lejer să se întoarcă la muncă, să predea arte plastice, ca înainte.

— N-a mai predat de secole, zise John nesigur. Nici nu-mi mai amintesc de când. Tata voia ca ea să stea acasă…

— Păi, iubi, nu ne iese totul mereu cum vrem, nu? Şi şi-a petrecut ani, ani de zile, hoinărind prin Norland ca o excentrică, artistă şi iresponsabilă.

Se auzi un murmur, apoi John zise, fără prea mare convingere:

— I-am promis tatii…

— Iubi, zise Fanny, ascultă. Ascultă-mă. Cum rămâne cu ce mi-ai promis mie? Cum rămâne cu Harry? Ştiu că îţi place casa asta, ştiu ce înseamnă pentru tine, chiar dacă n-a i locuit niciodată aici, şi *ştii* că o să te ajut s-o renovezi şi s-o întreţii. Ţi-am promis, nu-i aşa? Ţi-am promis când ne-am căsătorit. Dar o să coste o avere. Serios. Ideea e, Johnnie, că designerii de interior nu sunt ieftini şi am convenit, nu-i aşa, că o să alegem ce-i mai bun şi n-o să ne batem joc, fiindcă asta *merită* aşa o casă?

— Mda, spuse John incomod, presupun…

— Pui, zise Fanny, gândeşte-te la *noi*. Gândeşte-te la tine, la mine şi la Harry. Şi la Norland. Norland este *căminul* nostru.

Atunci fu linişte o clipă mai îndelungată.

— Se mozolesc, zise Margaret scârbită. Stă la el în poală şi se mozolesc.

Mozolitul funcţionase totuşi; Elinor fu nevoită să recunoască meritele lui Fanny când venea vorba să-şi îndeplinească scopurile. Casă, căminul lor iubit care dobândise patina inimitabilă a tuturor caselor care evoluaseră tăcut şi natural alături de generaţii ale familiei

care le locuise, era transformată acum într-o încarnare diferită și modernă, o versiune nouă, elegantă și ostentativă, care, declară Belle cu dispreț, semăna nici mai mult, nici mai puțin cu un hotel de cinci stele.

— Și ăsta nu e un compliment. Oricine poate să *plătească* să stea într-un hotel. Dar într-un hotel *stai*. Nu locuiești. Fanny se poartă ca un *dezvoltator* groaznic. Scoate tot caracterul casei ăsteia vechi și dragi din ea.

— Dar, spuse Elinor încet, asta vrea Fanny. Vrea un fel de vitrină. Și asta o să primească. Am auzit-o. L-a convins pe John să facă tot ce vrea ea. Și datorită lui, ea a primit Norland. Poate să facă tot ce vrea cu casa. Și așa o să facă.

O bonomie forțată, incomodă planase deasupra casei mai multe zile până ieri, când John intrase în bucătărie destul de sfidător și pusese o sticlă de vin alb de la supermarket pe masă cu gestul teatral pe care l-ar fi meritat numai șampania și anunțase că, de fapt, după cum arătau lucrurile, în cele din urmă și după multă chibzuință și discuții, și după multe nopți nedormite, mai ales ale lui Fanny, ea fiind o persoană atât de sensibilă și de afectuoasă, ajunseseră la concluzia că ei – el, Fanny, Harry și bona care locuia cu ei – aveau nevoie de Norland doar pentru ei.

Se așternuse o liniște uluită. Apoi Margaret rostise cu voce tare:

— Toate cele cincisprezece dormitoare?

John încuviință cu gravitate.

— Oh, da.

— Dar de ce… cum…

— Fanny are de gând să conducă Norland ca pe o afacere, vedeți voi. O pensiune de lux. Sau așa ceva. Ca să ne descurcăm cu banii de întreținere, care o să fie – își dădu ochii peste cap până la tavan – o cheltuială nesfârșită. O să avem nevoie de un sac fără fund ca să ținem Norland pe linia de plutire.

Belle îl privi cu ochi mari.

— Și cu noi cum rămâne?

— O să vă ajut să găsiți ceva.

— Aproape?

— Trebuie să fie aproape! strigă Marianne aproape fără aer. Trebuie, trebuie, nu pot să trăiesc departe de aici, nu pot…

Elinor luă mâna surorii sale şi o strânse.

— O casă cu un etaj, sugeră John.

— O casă cu un etaj!

— În Sussex sunt nişte căsuţe adorabile.

— Dar trebuie să şi plătească cineva pentru ele, zise Belle disperată, iar eu n-am un sfanţ.

John se uită la ea. Părea mai puţin stăpân pe sine.

— Ba da.

— Nu, spuse Belle. Nu. Se întinse către un spătar şi se ţinu de el. *Aveam* de gând să facem ceva. Să facem bani ca să plătim să stăm aici. Aveam idei pentru casă şi teren, poate să-l folosim ca loc de nuntă sau aşa ceva, după ce a murit unchiul Henry, dar n-a fost timp, a fost doar un an, înainte… înainte…

Elinor se mută lângă mama sa.

— Mai sunt moştenirile, zise John.

Belle scutură din mână, ca şi cum voia să dea după o muscă.

— Ah, alea…

— Două sute de mii de lire înseamnă ceva, draga mea Belle. Două sute de mii de lire e o sumă considerabilă.

— Pentru patru femei! Pentru patru femei, să se întreţină toată viaţa! Patru femei fără un acoperiş deasupra capului?

Preţ de o clipă, John păru afectat, dar îşi reveni. Arătă sticla de pe masă.

— V-am adus nişte vin.

Margaret inspectă sticla, apoi spuse, fără a se adresa cuiva anume:

— Nu mă aştept nici măcar să *gătim* cu aşa ceva.

— Şşşt, zise Elinor automat.

Belle îl scrută pe fiul său vitreg.

— I-ai promis lui taică-tău.

John se uită la ea.

— Am promis că o să am grijă de voi. Aşa o să fac. O să vă ajut să găsiţi o casă de închiriat.

— Vai, ce drăguţ, zise Marianne fioros.

— Dobânda pe…

— Ratele dobânzilor sunt fără speranţă, John.

— Mă mir că ştii despre aşa ceva.

— Iar eu mă mir de cât de senin îţi încâlci promisiunile sacre.

Elinor puse o mână pe braţul mamei sale.

— Te rog, îi spuse fratelui său, apoi adăugă cu voce mai joasă: O să ne descurcăm cumva.

John păru uşurat.

— Aşa mai merge. Fată bună.

Marianne strigă deodată:

— Eşti chiar ticălos, mă auzi? Ticălos! Care e cuvântul, cum îi zice, cuvântul din Shakespeare? E… e… da, John, da, eşti *perfid*.

O clipă se lăsă o linişte îngrozită. Belle întinse o mână spre Marianne, iar Elinor se temu că aveau să se îmbrăţişeze, cum făceau deseori, din solidaritate, ca o reacţie extravagantă.

Îi spuse lui John:

— Cred că ar fi bine să pleci.

El încuviinţă bucuros, apoi făcu un pas în spate.

— Te-o căuta, zise Margaret. Are un fluier în care suflă când te cheamă fuguţa la ea?

Marianne renunţă la mina tragică şi scoase un hohot de râs. La fel făcu şi Belle după o clipă. John se holbă la amândouă, apoi se uită peste ele, la bufetul galez în care erau etalate toate farfuriile, farfuriile frumoase, cu margini dantelate pe care Henry şi Belle le strânseră din vacanţele lor în Provence de-a lungul anilor, şi pe care le aduseseră cu drag acasă, câte două sau trei odată.

John se duse spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se întoarse şi arătă scurt spre bufet.

— Fanny adoră farfuriile alea, să ştii.

Iar acum, doar o zi mai târziu, iată-le din nou în jurul mesei, ostenite după încă o calamitate, după mânia faţă de răutatea lui Fanny

şi faţă de slăbiciunea lui John, îngrozite de perspectiva unui viitor în care nu ştiau nici măcar unde aveau să-şi pună capul la culcare, darămite cum aveau să plătească pentru privilegiul de a-şi pune capul oriunde.

— Sigur, într-un an o să termin facultatea, zise Elinor.

Belle îi adresă un zâmbet obosit.

— Dragă, la ce bun? Desenezi frumos, dar câţi arhitecţi sunt şomeri în ziua de azi?

— Mersi, mamă.

Marianne îşi puse mâna peste a lui Elinor.

— Are dreptate. Chiar desenezi frumos.

Elinor încercă să-i zâmbească surorii sale. Spuse, plină de curaj:

— Are dreptate şi că nu sunt locuri de muncă pentru arhitecţi, mai ales pentru cei abia ieşiţi de pe băncile facultăţii. Se uită la mama ei. Ai putea să te apuci iar de predat?

Belle îşi azvârli larg braţele.

— Dragă, au trecut o mie de ani!

— E o situaţie extremă, mamă!

Marianne îi zise lui Margaret:

— O să trebuiască să te duci la şcoala de stat.

Chipul lui Margaret îngheţă.

— N-o să mă duc.

— Ba da.

— Mags, poate va fi nevoie…

— N-o să mă duc! strigă Margaret.

Îşi smulse căştile din urechi şi tropăi până la fereastră, stând acolo cu spatele la cameră şi cu umerii ridicaţi. Apoi umerii i se relaxară brusc.

— Hei! strigă ea, cu un glas destul de diferit.

Elinor se ridică pe jumătate.

— Hei ce?

Margaret nu se întoarse. În schimb, se aplecă pe fereastră şi începu să facă cu mâna frenetic.

— Edward! strigă ea. Edward! apoi se întoarse destul cât să

spună, inutil, peste umăr: Vine Edward!

Capitolul 2

Oricât de detestabilă s-ar fi făcut Fanny de când sosise la Norland, toate fetele Dashwood erau de acord că avea o calitate care compensa totul, și anume fratele ei, Edward.

Sosise la Norland Park la puţin timp după ce sora lui se mutase aici, şi toată lumea presupusese la început că acest tânăr relativ înalt, relativ brunet şi rezervat – complet diferit faţă de arcul periculos care era soră-sa – ajunsese să admire casa şi situaţia care îi căzuseră atât de magnific în poală lui Fanny. Dar după numai o zi înţeleseseră că prezenţa perpetuă, uşor disperată a lui Edward în bucătăria lor se datora cu siguranţă faptului că îi plăcea să stea acolo, şi i se părea confortabil, dar şi faptului că nu prea avea unde să meargă şi nu prea avea cu ce să-şi ocupe timpul. Părea chiar perfect dispus să admită că nu avea nicio direcţie în viaţă.

— Sunt un ratat, mă gândesc, zise el destul de repede după sosire. Stătea pe marginea mesei din bucătărie, cu părul în ochi, punând fasole verde în tăietorul manual, cum îl instruise Belle.

— Oh, nu, zise Belle imediat, cu căldură în glas, sunt sigură că nu eşti. Sunt sigură că nu te pricepi prea bine să te vinzi.

Edward se opri din tăiat pentru a scoate o boabă mare, cu pete roz, care blocase lama. Spuse uşor sfidător:

— Ei bine, m-au dat afară de la Eton.

— *Serioşi* întrebară toate.

Margaret îşi scoase o cască din ureche. Zise, cu real interes:

— Ce-ai făcut?

— Stăteam de şase pentru nişte tipi puşi pe rele.

— Ce ţipi? Nişte tipi *foarte* răi?

— Alţi băieţi.

Margaret se aplecă mai aproape. Întrebă conspirativ:

— *Drogaţii*

Edward rânji la fasole.

— Un fel de.

— Tu ai luat ceva?

— Taci din gură, Mags, zise Elinor din colţul celălalt al camerei.

Edward se uită la ea o clipă, cu o privire pe care ar fi interpretat-o drept pură recunoştinţă dacă s-ar fi gândit că făcuse ceva ce să merite aşa ceva, apoi zise:

— Nu, Mags. Nici măcar n-am avut curaj să mă bag şi eu. Stăteam de şase pentru ceilalţi, şi am stricat şi asta, am dat greş, şi ne-au exmatriculat pe toţi. Mama nu m-a iertat niciodată. Nici până în ziua de azi.

Belle îl mângâie pe mână.

— Sunt sigură că te-a iertat.

— N-o cunoşti pe mama, zise Edward.

— Cred că este genial să fii exmatriculat, spuse Marianne de pe scaunul de la geam în care stătea ghemuită şi citea. Mai ales dintr-un loc atât de *convenţional* cum e Eton.

— Dar poate, zise Elinor foarte încet, nu este atât de convenabil.

Edward o privi iar cu atenţie.

— M-au trimis la o şcoală preparatoare. Acoperit de ruşine. La Plymouth.

— Vai de mine, zise Belle, *asta da* măsură drastică. Plymouth!

Margaret îşi puse casca la loc. Conversaţia devenise iar plictisitoare.

Elinor spuse încurajator:

— Deci, ai luat bacul şi toate astea?

— Oarecum, zise Edward. Nu prea bine. Am tăiat prea mult frunză la câini. Mi-aş dori să nu fi făcut asta. Mi-aş dori să fi fost mai atent. M-aş apuca serios de treabă acum, dar e prea târziu.

— Nu e niciodată prea târziu! declară Belle.

Edward lăsă jos aparatul de tăiat. Îi spuse din nou lui

Elinor, ca şi cum ea l-ar înţelege mai bine ca oricine:

— Mama vrea să mă duc să lucrez pentru un parlamentar.

— *Serios*?

— Sau să fac dreptul şi să învăţ pentru Barou. Vrea să fac ceva ceva…

— De paradă, zise Elinor.

El îi zâmbi iar.

— Exact.

— Când de fapt ce *vrei* tu să faci, zise Belle, luând aparatul de tăiat şi punându-i-l din nou uşor în mână, este să…?

Edward alese altă boabă.

— Vreau să lucrez ceva în asistenţă socială. Ştiu că sună puţin aiurea, dar nu vreau case, maşini şi bani şi toate chestiile pe care se pare că le adoră familia mea. Frate-meu Robert scapă basma curată din toate prostiile doar pentru că nu e cel mai mare. Maică-mea – mă rog, e ciudat. Robert e un fel de organizator de petreceri de lux, petreceri uriaşe şi scumpe în Londra, genul de lucru pe care îl detest, şi maică-mea ignoră complet faptul că nu e deloc o carieră *distinsă*. Dar când vine vorba de mine, o ţine întruna cu vizibilitatea şi banii, şi puterea. Nici măcar nu pare să se *uite* la ce gen de persoană sunt. Vreau doar să fac ceva liniştit şi gen… gen…

— Util? întrebă Elinor.

Edward se ridică de la masă şi se întoarse ca să o poată privi cu apreciere pură, nediluată.

— *Da*, încuviinţă el cu emfază.

Mai târziu în acea seară, înghiontindu-se în faţa oglinzii din baie cu periuţele de dinţi şi aţa dentară, Marianne îi spuse lui Elinor:

— Te place.

Elinor scuipă o gură de spumă de pastă de dinţi în chiuvetă.

— Nu-i adevărat. Îi place doar să fie înconjurat de noi toate, fiindcă mama e drăguţă cu el şi noi nu ne luăm de el şi nu-i spunem cum să se îmbrace şi cum să se poarte, cum face Fanny.

Marianne scoase o bucată de aţă din gură.

— Ellie, ne place pe toate. Dar de tine îi place în mod deosebit.

Elinor nu răspunse. Începu să se pieptene viguros, cu capul în jos, pentru a amâna restul discuţiei.

Marianne îşi reaşeză aţa dentară printre dinţii de jos. Spuse neclar, printre buclele de aţă:

— Ţi place de el?

— Nu te aud.

— Ba mă auzi. Elinor Dashwood, fată bătrână şi pretenţioasă din parohia asta pentru care niciun bărbat nu pare să fie nici pe departe destul de bun, îţi place de epava asta foarte atrăgătoare pe nume Edward Ferrars?

Elinor se ridică şi îşi dădu părul din ochi.

— Nu.

— Minţi.

Un moment de tăcere.

— Mă rog, puţin, zise Elinor.

Marianne se aplecă şi se uită în oglindă.

— E perfect pentru tine, Ellie. Eşti aşa o misionară, trebuie să ai pe cine salva. Ed e gata să fie salvat. Şi e cel mai dulce tip.

— Nu mă interesează. Ultimul lucru pe care îl vreau acum e altcineva care trebuie să-şi pună viaţa în ordine.

— Prostii, zise Marianne.

— Nu e…

— Nu-şi putea dezlipi ochii de tine în seara asta. Puteai să spui cel mai banal lucru şi se ţinea imediat după tine, ca un pui de labrador.

— Încetează!

— Dar e minunat, Ellie! E minunat, în mijlocul acestei situaţii oribile, să existe cineva ca Edward care să creadă că eşti grozavă.

Elinor începu să-şi prindă părul într-o coadă severă.

— E greşit, M. E absolut greşit în momentul ăsta, cu toată nesiguranţa şi cu grijile legate de bani, de locul unde o să ne ducem şi toate celelalte. E greşit să mă gândesc dacă îmi place de Edward.

Marianne se întoarse către sora ei şi începu deodată să rânjească.

— Să-ţi zic ceva…

— Ce?

— Nu-i aşa că Fanny şi-ar ieşi *complet* din sărite dacă te-ai combina cu Ed?

A doua zi, Edward împrumută maşina lui Fanny şi o rugă pe Elinor să meargă cu el la Brighton.

— Ea ştie? întrebă Elinor.

El îi zâmbi. Avea dinţi frumoşi, observă ea, chiar dacă nu se putea spune că era chiar arătos.

— Cine ce să ştie?

— Fanny… ştie că mergi la Brighton?

— Ah, da, spuse Edward lejer, am o listă uriaşă de chestii de luat pentru ea: baterii de baie, bilete la teatru şi mostre de tapet de la…

— Nu asta voiam să spun, zise Elinor. Adică Fanny ştie că mă rogi să vin cu tine?

— Nu, răspunse Edward. Şi nu e nevoie. Am maşina ei azi, am lista de cumpărături, în rest nu e treaba ei.

Elinor păru nesigură.

— Are perfectă dreptate, spuse Belle. N-o să ştie şi no se afecteze, că ştie sau nu.

— Dar…

— Urcă, dragă.

— Da, urcă.

— Haide, zise Edward, deschizând portiera şi zâmbind iar. Haide. Te rog. Te rog. O să mâncăm peşte cu cartofi prăjiţi pe plajă. Nu mă face să merg singur.

— Ar trebui să lucrez… zise Elinor încet.

Se uită la Edward. El se aplecă uşor şi, cu mâna care nu ţinea portiera, o împinse uşor şi hotărât pe scaunul din faţă. Apoi închise portiera şi, zâmbind larg, se duse în grabă pe partea sa.

— Ia te uită, zise Marianne aprobator. Cine e în culmea fericirii?

— Culmea culmilor.

Maşina demară în trombă, ridicând pietrişul.

— E adorabil, zise Belle.

— Ţi-ar plăcea de oricine o place pe Ellie.

— Da. Normal că da. Dar el chiar e adorabil.

— Şi bogat. Familia Ferrars e putred…

— Nu mă interesează deloc asta, spuse Belle, înconjurându-i talia lui Marianne cu braţul. Nu mai mult decât pe tine. Dacă e adorabil şi o place pe Ellie, şi Ellie îl place, e mai mult decât suficient pentru mine. Şi pentru tine, pun pariu.

Marianne spuse serioasă, privind maşina care se îndepărta în viteză pe aleea în pantă:

— N-ar fi destul de bun pentru mine.

— Hei!

Marianne se lăsă îmbrăţişată de mama sa.

— Mamă, ştii că nu mi-ar plăcea. Nu caut un bărbat drăguţ; caut *acel bărbat*. Nu vreau pe cineva care crede că mă pricep să cânt la chitară aşa cum o fac, vreau pe cineva care ştie de ce cânt aşa de bine, care înţelege de ce cânt cum cânt, care mă înţelege pentru ceea ce sunt şi care apreciază asta. Care mă apreciază. Se opri şi se îndreptă puţin. Mamă, aş prefera să nu am nimic niciodată, decât să am ceva la întâmplare. De departe.

Belle râdea.

— Draga mea, nu dispera. Abia ai terminat şcoala acum un an, abia eşti…

Marianne păşi într-o parte ca braţul lui Belle să-i alunece de pe talie.

— Vorbesc serios, zise ea cu înverşunare. Vorbesc *serios*. Nu vreau numai un bărbat, mamă. Vreau un *suflet pereche*. Şi dacă nu pot să am aşa ceva, mai bine nu am pe nimeni. Înţelegi?

Belle tăcu. Se uita în depărtare acum, clar fără să vadă mai nimic.

— Mamă? întrebă Marianne.

Belle scutură din cap foarte uşor. Marianne se apropie din nou.

— Mamă, te gândeşti la tati?

Belle oftă încet.

— Dacă da – şi la asta te gândeşti, nu? –, atunci ştii despre ce vorbesc, spuse Marianne. Dacă n-am învăţat de la tine că într-o zi o să-mi găsesc iubirea vieţii, atunci de la cine?

Belle se întoarse foarte puţin şi îi zâmbi lui Marianne, cu ochii înlăcrimaţi.

— *Touché*, draga mea.

De la ferestrele dormitorului său – trei geamuri care dădeau spre sud şi două spre vest – Fanny vedea dincolo de pajiştea imensă

până la grădina de legume îngrădită, cu serele care aveau mare nevoie de reparaţii, ca să nu mai vorbim de straturile de zarzavaturi sau de pomii netăiaţi şi de starea generală de delăsare vizibilă peste tot. Şi acolo, în ţarcul decăzut al fructelor moi, cu sârmele care atârnau şi cu aracii îndoiţi, o văzu pe Belle, într-unul din halatele ei boeme şi o pereche de blugi, culegând zmeură.

Sigur, într-un fel, Belle avea tot dreptul să culeagă zmeura de la Norland. Rugii probabil datau din vremea unchiului Henry, şi în felul lor amator, bine intenţionat, Belle şi Henry încercaseră să aibă grijă de grădină în toţi anii în care locuiseră la Norland. Dar ideea era că acum Norland îi aparţinea lui John. Şi datorită lui John, lui Fanny. Ceea ce însemna că tot ce se afla pe proprietate şi tot ce ţinea de ea era nu doar responsabilitatea lui Fanny acum, ci şi în posesia ei. Holbându-se pe geam la mama vitregă (prin bunăvoinţă doar) a soţului său, pe Fanny o izbi gândul că Belle culegea, fără să întrebe, zmeura lui Fanny.

Avu nevoie de trei minute să traverseze dormitorul, palierul, să coboare scările, să treacă prin holul cu pardoseală în alb-negru până la uşa dinspre grădină şi să o ia în viteză peste pajişte până la grădina de zarzavaturi. Lăsă uşa din zidul dinspre grădină să se trântească în urma ei destul de tare cât s-o avertizeze pe Belle că sosise, şi că sosise cu un scop.

Belle ridică privirea, uşor năucă. Se gândea la cu totul altceva, aranjând în minte mobila într-o căsuţă de închiriat pe care o văzuse aproape de Barcombe Cross, care se credea că ar putea fi o posibilitate reală, deşi Elinor insistase că nu aveau cum să şi-o permită, şi culegea aproape mecanic în timp ce visa cu ochii deschişi.

— Bună dimineaţa, zise Fanny.

Belle reuşi să zâmbească.

— Bună dimineaţa, Fanny.

Fanny intră în printr-o deschizătură din gard. Purta balerini de piele lăcuită cu botul auriu. Se uită în jurul ei.

— E într-o stare jalnică.

Belle zise încet:

— Zmeurei nu pare să-i pese. Uită-te câtă s-a făcut!

Întinse castronul. Fanny le mirosi puţin, dispreţuitor.

— Ai strâns o grămadă.

— Noi le-am crescut, Fanny.

— Chiar şi aşa…

— Mi-ar face plăcere să culeg câteva pentru tine, Fanny. I-am oferit şi lui Harry – m-am gândit că poate i-ar plăcea să culeagă cu mine, dar a zis că nu-i place zmeura.

— Suntem foarte… selectivi cu fructele pe care i le dăm lui Harry, zise Fanny prudentă.

Belle continuă să culeagă.

— Banane, spuse ea, peste umăr. Doar banane, din câte am auzit. O fi bine pentru el, să nu mănânce nici măcar mere?

Se lăsă o linişte scurtă, extrem de încărcată. Apoi Fanny întrebă:

— Elinor nu te ajută?

— După cum vezi, nu.

— Pentru că nu e aici, zise Fanny.

Belle nu spuse nimic. Fanny îşi croi drum printre rugii de zmeură până când apăru iar în faţa lui Belle.

— Elinor nu e aici, spuse Fanny limpede, pentru că e în maşina mea, nu-i aşa, condusă de fratele meu, în drum spre Brighton.

— Şi dacă da, ce?

— N-aş vrea să crezi că n-am observat. N-aş vrea să crezi că nu ştiu. Nu m-a întrebat. I-am văzut. I-am văzut când au plecat.

Belle zise sfidător:

— Edward a invitat-o!

Fanny se întinse şi alese cu precizie o boabă mare şi coaptă de zmeură din castronul lui Belle.

— Poate că da. Dar ea n-avea de ce să accepte.

Belle se dădu în spate cât să nu mai ajungă Fanny la castronul cu zmeură.

— Poftim? zise ea indignată.

Fanny se uită la zmeura dintre degetele sale şi apoi la Belle.

— Să nu-ţi faci idei, zise ea.

— Dar…

— Fii atentă, zise Fanny. Fii atentă. Tatăl meu a pornit de nicăieri şi a ajuns să se bucure de mare succes, *numai* datorită eforturilor sale. Era ambiţios, pe bună dreptate, şi era ambiţios şi pentru copiii lui. Ar fi extaziat dacă ar şti de Norland. Dar n-ar fi deloc extaziat să-l ştie pe fiul său cel mare prins în mrejele surorii vitrege şi nelegitime a ginerelui său, care n-are niciun sfanţ. La fel cum n-ar fi nicio mamă, dacă ar şti. Fanny se opri, apoi adăugă: La fel ca mine.

Belle se holbă la ea.

— Nu-mi vine să *cred*, Fanny.

Fanny flutură mâna în care ţinea zmeura.

— Nu contează ce-ţi vine sau nu să crezi, Belle. Nu contează absolut deloc. Tot ce contează e că atunci când Elinor se întoarce din aventura în maşina *mea* cu fratele meu, aţ doar două cuvinte să-i spui. Două cuvinte. Ia mâna. Înţelegi, Belle? Ia mâna de pe Edward.

Apoi lăsă zmeura să cadă pe jos, după care o strivi sub botul pantofului ei de piele.

Edward întinse o bucată de hârtie albă mototolită.

— Mai ia un cartof.

Elinor stătea întinsă pe spate pe haina ponosită de bumbac a lui Edward, pe care el o aşternuse pe pietriş pentru ea. Ea dădu din mână.

— Nu mai pot.

— Doar unul.

— Nici măcar. Au fost delicioşi. Peştele a fost perfect. Mulţumesc că te-ai abţinut de la oţet.

Edward îşi mai duse un cartof la gură.

— Am o chestie pentru oţet.

Elinor pufni uşor.

— Adică, spuse Edward râzând la rândul său, vreau să zic oţet oţet. Nu oameni.

— Nu dăm nume, aşadar.

El se întinse lângă ea, uşor întors spre ea. îi spuse liniştit:

— Ştim despre cine vorbim, nu? Şi nici măcar n-ai cunoscut-o pe mama.

Elinor îşi întinse ambele braţe şi îşi împreună degetele pe

fundalul de un albastru adânc al cerului.

— Apropo de mame…

— Ştiai, zise Edward întrerupând-o, că atunci când vorbeşti, vârful nasului ţi se mişcă foarte puţin în sus şi în jos? E adorabil.

Elinor îşi înăbuşi un zâmbet. îşi lăsă braţele în jos.

— Apropo de mame, reluă ea.

— Oh, OK atunci. Mame. Ce-i cu ele?

— A mea e atât de dulce, serios…

— Oh, ştiu.

— …dar mă calcă pe nervi. Serios. Aproape în fiecare zi se duce să se uite la vreo casă. Cred că e pe lista fiecărui agent imobiliar din East Sussex.

Edward întinse şovăitor un deget şi atinse vârful nasului lui Elinor. îi spuse:

— Dar asta e bine. E un lucru bun.

Elinor încercă să-i ignore degetul.

— Da, sigur că e, teoretic. Dar ea se uită la chestii pe care nici vorbă să ni le permitem. S-or numi ele căsuţe, dar au cinci dormitoare şi trei băi, iar una are chiar o piscină într-un fel de seră. Pe *bune* acum.

— Dar…

Elinor întoarse capul să-l privească, dându-i degetul la o parte.

— Ed, nu ne permitem nici măcar o magazie în grădină. Dar nu vrea să asculte.

— Nu ascultă.

— Mamele, vrei să spui?

— Mamele, spuse Edward cu emfază, nu ascultă.

— Vrei să spui că nici mama ta nu te ascultă?

Edward se întoarse pe spate.

— Nimeni nu ascultă.

— Ei, hai.

— Am trimis un dosar la Amnesty International şi mi-au zis că nu sunt calificat pentru nicio slujbă pe care o oferă ei. La fel şi Oxfam. Şi singurul motiv pentru care am ceva de-a face cu dreptul e că Human Rights Watch ar putea – *ar putea* – să-mi acorde un interviu dacă am

hârtiile potrivite la mână.

Elinor aşteptă un moment, apoi zise:

— La ce te pricepi, ce crezi?

Edward culese o pietricică de lângă el şi se uită la ea. Apoi răspunse, pe un ton destul de diferit şi mai încrezător:

— La organizat lucruri. Nu câte lăzi de şampanie pot bea două sute de oameni, cum face Robert. Vorbesc despre lucruri mai… serioase. Pot să rezolv lucruri. Pe bune.

— Ca azi.

— Păi…

— Azi, spuse Elinor, ai condus bine, ai parcat fără probleme, i-ai convins pe tipii de la magazinul de instalaţii sanitare să găsească robinetele potrivite, ai fost ferm cu fata aia inutilă de la casă în ceea ce priveşte biletele lui Fanny, ai insistat să primeşti cataloagele corecte cu mostre de tapet, ai ştiut exact unde să găseşti cel mai bun peşte cu cartofi şi exact unde să te aşezi pe plajă ca să nu te bată vântul.

— Păi… da. Doar chestii mărunte…

— Dar importante. Şi… şi simptomatice.

Edward se ridică într-un cot şi se uită la ea.

— Mulţumesc, Elinor.

Ea îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Plăcerea e de partea mea.

Deodată, el păru foarte sobru. Spuse, cu o voce mai serioasă:

— O să-mi fie dor de tine.

— De ce? Unde pleci?

El se uită în zare. Apoi ridică mâna în care ţinea pietricica şi o aruncă spre zidul de la capătul plajei.

— Nu plec. Mă dă afară.

— Te dă afară? Cine?

— Fanny.

Elinor se ridică încet.

— Ah.

— Da. Ah.

— Ştii de ce?

— Da, zise Edward, uitându-se drept la ea. Şi tu ştii.

Elinor îşi privi genunchii ridicaţi.

— Unde o să te duci? întrebă ea.

— În Devon, cred.

— De ce Devon?

— Cunosc mai multă lume acolo. Am fost acolo la şcoala preparatoare, mai ţii minte? Acolo am la cine să stau oricând. De fapt, pot să întreb, în Devon, dacă există vreun loc de închiriat pentru voi, da? Ar trebui să fie mai ieftin în Devon.

— Nu putem să mergem în Devon, zise Elinor cu tristeţe.

— De ce nu?

— Este prea departe. Şcoala lui Margaret, Marianne se duce la Colegiul Regal de Muzică, eu îmi termin studiile…

— OK atunci, zise Edward, dar o să întreb oricum. Nu se ştie niciodată.

— Mulţumesc.

— Ellie?

— Da.

— O să-ţi fie dor de mine?

Nu se uită la el.

— Nu ştiu.

El se mută uşor, cât să se aşeze lângă ea, în genunchi.

— Încearcă, te rog.

— OK.

— Ellie…

Elinor nu spuse nimic. El se aplecă şi îşi lăsă mâna pe genunchii ei.

— Ellie, chiar dacă probabil am gust de grăsime şi oţet, ar fi OK dacă aş face ce vreau să fac de când te-am văzut prima dată, adică să te sărut?

Iar acum, după mai multe săptămâni, iată-l înapoi la Norland, coborând din genul de maşină pe care Fanny ar detesta să o vadă pe aleea ei de pietriş: un Ford Sierra antic, cu o dungă laterală de vopsea scorojită pe o uşă rablagită.

Margaret îi făcu sălbatic cu mâna de la fereastra bucătăriei.

— Edward! Edward!

El ridică privirea şi îi făcu şi el cu mâna, cu un zâmbet larg pe faţă. Apoi se aplecă în maşină să închidă muzica asurzitoare şi străbătu cu pas întins aleea şi apoi gazonul, să ajungă la locul de unde Margaret îi făcea cu mâna.

— Mişto maşină! strigă ea.

— Nu-i rea pentru două sute cincizeci de lire!

Ea îşi întinse braţele ca să îl poată lua de gât, iar el să o poată trage afară pe fereastră. O aşeză în picioare pe iarbă.

— Te-a văzut Fanny? întrebă ea.

— Nu, răspunse Edward. M-am gândit să vadă mai întâi maşina.

— Bine gândit, nene.

— Mags, zise Edward, unde e toată lumea?

Margaret smuci din cap spre bucătăria din spatele ei.

— Acolo. Au o cădere nervoasă că ne mutăm.

— Vă mutaţi! Aţi găsit ceva?

— Nu, zise Margaret. Numai case inutile pe care nu ni le permitem.

— Atunci…

Margaret se uită peste el la maşina jignitoare.

— Fanny ne dă afară, răspunse ea.

— Oh, Doamne, zise Edward.

Păşi pe lângă Margaret şi îşi vârî capul pe geamul deschis.

— Ta-daa! zise el.

— Oh, Edward!

— Oh, Ed!

— Salut!

Îşi puse un picior pe pervaz şi intră în cameră. Belle şi Marianne săriră să-l îmbrăţişeze.

— Slavă cerului!

— Vai, ai venit la fix, la fix, eram disperate…

El îşi puse braţele în jurul amândurora şi o privi pe Elinor.

— Bună, Ellie.

Ea dădu din cap.

— Bună, Edward.

— Nu merit o îmbrăţişare?

Belle şi Marianne se retraseră imediat.

] *oanna Trollope*

— Oh, sigur că da!

— Ellie, oh, Ellie, nu fi aşa de *fandosită*.

Edward făcu un pas în faţă şi o luă în braţe pe Elinor. Ea stătu nemişcată în îmbrăţişarea lui.

— Bună, şopti el.

Ea dădu iar din cap.

— Bună.

Belle zise:

— Ce frumos, nu-ţi poţi imagina, aveam atâta nevoie să ne destindem. Haide, pun ceainicul pe foc, scot prăjitura.

Edward îşi lăsă braţele în jos şi se întoarse.

— Da, vă rog, prăjitură!

Marianne veni să-l ia de braţ.

— Arăţi teribil de bine. Ce-ai mai făcut.7

El îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Am tăiat frunză la câini. Am navigat un pic.

— Ai navigat!

— Sunt un marinar priceput.

Margaret intră şi ea chinuindu-se pe fereastră.

— Fanny ţi-a văzut maşina, observă ea.

— Ba nu!

— Ba da. Îi cam dă târcoale. Poate o să creadă că e a vreunui muncitor.

Edward o întrebă pe Belle:

— Mă ascunzi?

— Nu, dragă, rosti Belle cu tristeţe. Avem destule necazuri şi aşa. Suntem pe cale să rămânem pe drumuri. Îţi vine să crezi? E secolul XXI şi nu suntem nişte sărăntoace, dar patru femei educate ca noi sunt pe cale să…

Edward spuse brusc, întrerupând-o:

— Nu trebuie să fiţi.

— Ce?

Chiar şi Elinor renunţă la aparenta ei lipsă de interes şi îl privi cu atenţie.

— Ce, Edward?

El se uită lung la Elinor.

— Am… am zis că aş putea să întreb pe cineva cât timp eram în Devon. Dacă ştie cineva vreun loc de închiriat.

Care să fie ieftin. Şi, mă rog, se pare că… mă rog, o cunoştinţă de-ale mele de acolo e oarecum o rudă a cuiva care e rudă cu voi. Aşa că le-am vorbit despre voi. Le-am povestit ce s-a întâmplat.

Se uită la Belle. Ea îl privea fix, la fel ca şi cele trei fiice ale sale. Edward spuse:

— Cred că ar putea fi o casă acolo pentru voi. E a cuiva care vă e chiar un fel de rudă. Sau măcar cineva care a auzit de voi. Se opri, apoi continuă: E… mai mult o bârfă, ştiţi? Dar chiar cred că acolo e o casă, dacă o vreţi.

Capitolul 3

Lui Sir John Middleton îi plăcea să spună despre el că era un dinozaur. De fapt, susţinea el, era de două ori dinozaur.

— În zilele noastre, ar spune el oricui ar vrea să-l asculte, e din vremea lui Noe să moşteneşti o casă, ca să nu mai vorbim de o enormitate ca Barton. Cât despre a fi baronet – parol! E chiar definiţia lui antediluvian, nu? Nici măcar nu există o procedură să renunţi la titlu dacă eşti baronet, vă vine să credeţi? Am rămas cu el de gât. N-am ce face. Sir John M, baronet, până în ziua când o să mor. Ha!

Tatăl său, un alt Sir John, se născuse în casa pe care i-o lăsase fiului său, fără un penny cu care s-o întreţină. Era o casă frumoasă în stil William şi Mary, în Devon, situată într-o zonă rurală spectaculos împădurită peste râul Exe, la nord de Exeter, iar cei ai casei se obişnuiseră în copilăria lui Sir John cu holurile presărate cu găleţi aşezate strategic sub spărturi din diverse tavane, cu umezeală şi curent şi apă caldă extrem de intermitentă, furnizată de un boiler antic

din subsol care devora cantităţi industriale de cărbune cu un efect mult prea puţin consecvent.

Tatăl lui Sir John nu fusese deranjat de niciunul dintre aceste lucruri. Era copil când izbucnise al Doilea Război Mondial şi se arătase complet indiferent faţă de vremea rea, mâncarea rea şi degerături. Moştenise destul cât să continue să locuiască la Barton Park în tot mai mult disconfort, încă în stare să se bucure pe deplin de pasiunea sa pentru vânătoare. împuşca şi pescuia tot ce mişca sau înota, prefera sala de arme şi cămara cu vânat oricărei alte părţi din casă şi, după ce soţia îl părăsise deloc surprinzător pentru un dezvoltator imobiliar din Bristol, îşi cheltuise toţi banii pe călătorii ca să vâneze becaţe în Spania sau rechini în Caraibe. Când murise – aşa cum şi-ar fi dorit sincer să o facă – la vânătoare de animale mari pe o proprietate particulară din Kenya, îi lăsase fiului său ruina dărăpănată care devenise Barton Park, titlul şi un dulap încuiat cu mai multe perechi minunat conservate, perfect asortate de puşti Purdey.

Sir John cel tânăr fusese încântat să moştenească puştile. De altfel, moştenise şi pasiunea tatălui său pentru vânătoare – toţi prietenii săi din partea locului se remarcau prin a avea abonamente la Shooting *Times* şi congelatoare pline de perechi de fazani pe care nevestele lor se săturaseră să-i gătească –, dar profitase şi de copilăria şi anii adolescenţei petrecuţi cu tatăl vitreg, dezvoltator imobiliar, în Bristol.

Lui Sir John i se arătase limpede, de la o vârstă fragedă, că luxul de a face alegeri în viaţă pur şi simplu nu exista fără bani. Banii nu erau un lucru rău, îi spunea Charlie Croft, tatăl său vitreg, ci unsoarea pentru roţile practice ale vieţii. Era o naivitate, chiar o prostie să crezi că poţi trăi fără bani, şi era o tâmpenie să-ţi fie teamă de ei. Banii existau să fie puşi în jug, să lucreze pentru tine.

— Şi dacă vrei să ţii pe picioare şandramaua aia veche pe care ţi-a lăsat-o taică-tău moştenire – şi pe care eu, îi spusese Charlie Croft, aş dărâma-o într-o clipă şi aş construi nişte case practice, bine izolate, dacă ar fi după mine, fiindcă e un loc tare mişto – atunci va trebui s-o faci să merite. Mai mult, continuase el privindu-şi fiul vitreg, o să fiu

foarte interesat să văd cum faci.

Între douăzeci şi treizeci de ani, Sir John nu reuşise să facă Barton Park profitabilă. După o scurtă trecere pe la armată, pe urmele tatălui său, îşi ridicase tabăra în trei camere alăturate, situate chiar deasupra boilerului antediluvian, şi făcea naveta spre slujba din Exeter, de director executiv al unei firme mici de pe o proprietate industrială, care fabrica pompe speciale pentru uzine de desalinizare a apei. Firma nu îl angajase, era conştient de asta, decât fiindcă titlul său era util când trebuia să atragă atenţia clienţilor din străinătate, care puteau fi impresionaţi de el la început. Avea totuşi rezultate destul de bune, îşi petrecea weekendurile de iarnă trăgând cu puştile Purdey în aer şi dând petreceri pentru care devenise celebru la nivel local, la care toată lumea venea îmbrăcată ca la Polul Nord şi juca jocuri copilăreşti zgomotoase, aristocrate care cereau să o ia la goană prin camerele cu ecou de la Barton Park, să aprindă focuri peste tot în casă, la întâmplare şi fără discernământ, ca vagabonzii.

Apoi, când până şi el, cu temperamentul său sociabil şi sangvin, începuse să dispere că nu putea face Proiectul Barton Park să înainteze nici măcar un milimetru, avusese puţin noroc. Gâfâind printr-un coridor la una dintre petrecerile sale în timpul unei vânători excentrice de comori, dăduse peste o siluetă chircită, tremurând şi trăgându-şi nasul, pe unul dintre pervazurile late ale casei. Silueta se dovedise a fi o fată, o fată foarte drăguţă, pe nume Mary Jennings, care venise la petrecere cu un bărbat care o invitase şi apoi o lăsase baltă pentru o alta mai entuziastă, şi căreia îi era frig şi se simţea jalnic şi n-avea nicio idee unde se afla sau cum să se întoarcă la Exeter şi să ia trenul spre Londra.

O ajutase să se dea jos de pe pervaz, descoperise că sub pătura veche în care se înfăşurase – „Doamne Sfinte, nu poţi nici să te apropii de aia, nu poţi, pe ea dorm câinii!” – purta o minunată rochiţă brodată cu paiete, dar complet nepotrivită, şi o dusese în cea mai puţin dezordonată dintre camerele de deasupra boilerului, unde îi dădu un pahar de brandy şi cel mai respectabil dintre puloverele sale din caşmir vechi, dar de calitate.

Mary Jennings se dovedise a fi, ca să grăim în stil vechi, o moştenitoare. Era moştenitoarea unei firme înfiinţate de tatăl său, o firmă care fabrica îmbrăcăminte pentru la ţară, care avusese un succes uriaş în anii 1960 şi 1970 în rândul membrilor unor organizaţii precum Asociaţia Proprietarilor de Terenuri Rurale, astfel încât atunci când domnul Jennings murise putuse să-i lase văduvei sale nu doar un penthouse în Londra, ci şi o sumă considerabilă de bani pe care să-i împartă cu cele două fiice ale lui. Mary Jennings venise la Exeter pentru bărbatul care o lăsase baltă şi rămase pentru bărbatul care o salvase. Mary Jennings din Portman Square devenise Lady Middleton de la Barton Park, iar firma West Country Clothing îşi mutase fabrica din Honiton – aleasă iniţial de domnul Jennings pentru mâna relativ ieftină de lucru – în grajdurile şi dependinţele cărora Sir John fusese aproape disperat să le găsească o întrebuinţare.

Sir John însuşi se dovedise a fi un antreprenor admirabil. Soacra sa, care îi împărtăşea jovialitatea şi bucuria tovărăşiei, se arătase bucuroasă să-i permită să modernizeze firma. El angajase un nou designer, căutase metode moderne de dezvoltare a unor materiale impermeabile şi rezistente la rupere şi pregătise cataloage pline de culoare şi energie, folosindu-şi prietenii, câinii şi copiii acestora drept modele. Cifra de afaceri a companiei aproape se dublase în doi ani şi se triplase în cinci. Barton Park primise un nou acoperiş şi un sistem de încălzire centrală care era un model de tehnologie modernă. Sir John şi Lady Middleton produseră la rândul lor patru copii în acei cinci ani şi se obişnuiseră cu un stil de viaţă pentru care Sir John declarase că nu avea să-şi ceară scuze.

— Prietenii mei, îi spuse el unui reporter de la *Express & Echo* din Exeter, îmi zic Baronul Bandit. Din cauza preţurilor. Dar *eu* spun că preţurile noastre sunt ambiţioase şi funcţionează. Întreabă-i pe germani, care ne adoră. La fel şi japonezii. Uită-te doar la registrele de comenzi.

Era în birou în dimineaţa aceea, în biroul său transformat dintr-un adăpost pentru trăsuri, luminat ca ziua cu sisteme ingenioase şi moderne ca la teatru, când soacra sa veni să-l caute. Îi era atât de

dragă încât aproape era mândru de această afecţiune, şi se bucura cu adevărat de timpul pe care ea îl petrecea la Barton Park. Ei îi plăceau aceleaşi lucruri în viaţă ca şi lui, îi dăduse mână liberă cu firma şi îi oferise o soţie frumoasă care nu se băga niciodată în afaceri şi nici nu se plângea de plăcerile lui gălăgioase atâta timp cât bunăstarea copiilor ei era la loc de cinste şi nimeni nu punea întrebări legate de câţi bani cheltuia cu copiii, casa sau garderoba ei.

— Înfiorător, zise Abigail Jennings, dând buzna ca un vârtej rotunjor de pelerine şi şaluri. Înfiorător vânt în dimineaţa asta. E semn rău, de toamnă, chiar şi pentru mine, cu toată izolaţia asta pe care o am. Se uită la ginerele său. Arăţi tare vesel, Jonno.

Sir John se uită în jos la puloverul său verde smarald, cu torsade teracot. Arătând spre el însuşi, întrebă:

— Prea ţipător? Prea vulgar?

— Ba deloc. Arăţi splendid. Vezi pe toate tipele astea din Londra numai negru şi gri. E groaznic. Funebru. Jonno dragă, ai o clipă?

Sir John se uită la ecranul computerului.

— Am o conferinţă telefonică în cincisprezece minute cu Hamburgul şi Ōsaka.

— Termin în zece.

El îi zâmbi larg.

— Ia loc.

Abigail se aşeză cu greu într-unul dintre fotoliile contemporane în stil danez pe care Mary le alesese pentru birou şi îşi desfăcu o eşarfă sau două. Anunţă cu emfază:

— Ceva extraordinar…

— Ce?

— Eram ieri în Exeter, Jonno. Eram la prânz cu finuţa tatălui lui Mary. Şi cu sora ei. Două scumpe. Atât de recunoscătoare. Lucy şi Nancy Steele; mama lor a fost…

— Abigail, am doar zece minute.

— Scuză-mă, dragă, scuză-mă. Problema la vârsta mea e că un lucru îmi aminteşte constant de alt lucru şi apoi lucrul ăla de alt lucru şi…

— Abi, spuse Sir John avertizând-o.

Abigail se aplecă în faţă, peste piept şi rândurile de burtă.

— Jonno. Ai rude în Sussex?

Sir John păru surprins.

— Nu. Da. Da, cred că am. Nişte verişoare de-ale tatii. Mă rog, şi de-ale mele, presupun. Aproape de Lewes. Alt monstru stupid şi uriaş ca Barton sau aşa ceva.

Abigail ridică o mână grăsuţă sclipind de diamante.

— Dashwood, dragă. Dashwood le cheamă. Lucy şi Nancy au auzit de ele de la un iubit al uneia dintre ele sau aşa ceva – n-am înţeles bine cine, ştii cum sunt fetele astea. Dar e o poveste îngrozitoare, chiar oribilă!

— Poţi să mi-o spui repede?

— Sigur. Abigail îşi lăsă mâna pe marginea biroului imens, modern, din lemn de stejar crescut sustenabil, al lui Sir John. Sunt patru, mama şi trei fete, două mari, una la şcoală. Şi din cauza unor decese, inclusiv al tatălui fetelor, şi din cauza unor legi străvechi privind moştenirile, biata familie se trezeşte dată afară, cu puţini bani şi nicăieri unde să meargă. *Nicăieri*.

Sir John desenă un cerc grosier pe carnetul de pe biroul din faţa lui şi adăugă o mustaţă şi un zâmbet, întrebă, şovăitor, simţind încă un apel la bunătatea lui:

— N-ar putea să închirieze ceva?

— Nu te purta ca toţi ceilalţi, Jonno, zise Abigail ferm. Sunt patru rude de-ale tale, şocate de moartea tatălui şi soţului lor, care sunt date afară din singurul stil de viaţă pe care îl cunosc. Şi tu nu prea duci lipsă de proprietăţi, nu-i aşa, dragă?

După un moment de tăcere, Sir John zise:

— Ştii ceva, cred că-mi amintesc de Henry Dashwood. Un tip cumsecade. Puţin cu capul în nori, dar decent. Tare prost trăgea. A venit la o partidă de-o zi de vânătoare de păsări, într-un ianuarie, acum o veşnicie. E vorba de văduva şi de fiicele lui, zici?

— Exact.

Sir John adăugă urechi la cercul pe care îl desenase. Spuse cu o

hotărâre bruscă:

— Abigail, ai avut dreptate să vii la mine. Mare dreptate. Îi zâmbi larg iarăşi. Am o idee. O să mă apuc din clipa după ce termin cu distribuitorii. Chiar am o idee! Aşa!

Elinor fusese cea care îi văzuse maşina sosind. Se uitase după ea fiindcă nu voia să-l intercepteze Fanny şi să-l tragă la ea în bârlog, unde să-l convingă subtil să nu facă oferta pe care condusese tocmai din Devon să le-o facă. Chiar dacă era un tip destul de convingător – şi le dăduse impresia că era destul de convingător într-un fel vesel, la telefon –, nu te puteai baza pe nimeni să îi reziste lui Fanny, dacă voia să te convingă de ceva.

Aşa că atunci când Range Roverul verde al lui Sir John se opri pe alee, Elinor fugi de la bucătărie la uşa din faţă să-l întâmpine şi să-i mulţumească foarte sincer că insistase să vină să le vadă, dar şi să-i arate, oarecum, că renovările uluitoare instituite de noua stăpână de la Norland Park – ale cărei colaje scumpe cu decoraţiuni erau sprijinite vizibil în holul de la intrare – nu trebuiau percepute în niciun caz a reprezenta gusturile, dorinţele sau purtarea celorlalte fete din familia Dashwood. Scopul lui Elinor, când deschise ambele părţi ale uşii mari de la intrare, fu să-l conducă pe Sir John de-a lungul coridorului, spre sufrageria lor nerenovată, cât de repede era în stare. Abia când se instală confortabil şi sigur lângă focul pe care îl aprinsese Belle special, lângă vasul cu stelişoare pe care le tăiase de pe margini într-o zi când Fanny era la Londra, reuşi să se relaxeze puţin. Sir John semăna cu un personaj cu suflet bun dintr-un roman de Dickens, gândi Elinor: solid şi sănătos, cu un zâmbet la îndemână şi cu haine în culori optimiste. O sărută cu căldură, fratern, luă un laptop şi o sticlă de şampanie din portbagajul maşinii şi o urmă în casă, vorbind tot drumul.

— Sigur că-l ţin minte pe tatăl vostru. Un bărbat pe cinste. Deloc priceput cu puşca. Ce elegant! Uită-te la podeaua asta! Nu suntem chiar aşa de oficiali la Barton, deşi lui Mary i-ar plăcea, dar, sigur, casa asta e mai nouă. O să-ţi placă la nebunie biblioteca noastră. Sunt foarte mândru de ea. Doamne, Dumnezeule, ce scară! Sunt sigur că v-aţi dat ca pe tobogan pe balustradele alea când eraţi mici. Mortal, dacă stai să

te gândeşti, cu podeaua aia de marmură care te aştepta jos. Mary a pus iarbă-demare peste burete în hol, să nu-şi spargă capetele piticii. Eu zic că ar trebui să rişte, dar ea nu-i de acord. Fiindcă suntem rude, fată dragă, am voie să-ţi spun că eşti tare frumoasă. Vorbesc serios. Şi aud că surorile tale…

— Sunt mult mai drăguţe, zise Elinor repede.

— Nu se poate. Pur şi simplu nu se poate. N-am văzut-o niciodată pe mama ta, dar tatăl tău sugera că te dădea pe spate.

— Până în ziua de azi, spuse Elinor. Deschise uşa de la camera de zi şi se dădu în spate, să-l lase să intre. Vezi şi singur.

Belle, Marianne şi Margaret se ridicară de pe scaunele unde aşteptaseră şi îi zâmbiră.

— Mamăă, zise Sir John. Mamă. A venit Crăciunul sau ce? Sunteţi toate superbe.

— Uite, zise Sir John mai târziu, exuberant, la o ceaşcă de ceai şi trei feluri de prăjituri făcute de Belle în dimineaţa aceea, uite, îi zic lui Mary, familia e familie, şi am avut un noroc chior. Era instalat confortabil în fotoliul pe care obişnuia să-l folosească Henry, cu cana de ceai într-o mână. Noroc chior, repetă el. Putem locui într-o casă minunată, angajăm oameni din partea locului, îi educăm pe puşti, avem vacanţe frumoase şi un nivel de trai foarte respectabil. Şi, îi zic lui Mary, Belle ce are? Nicio casă, niciun ban, pe Henry mort şi pe fete. Ascultă, îi zic lui Mary, sângele apă nu se face. Nu mi-aş ierta niciodată dacă m-aş uita la verişoarele tatii cum se chinuie în timp ce eu îmi rezerv o cabană în Meribel de Crăciun. Nu mersi, îi zic lui Mary. Nu e stilul meu.

Luă o ultimă înghiţitură din cana cu ceai şi se întinse să o aşeze pe cea mai apropiată măsuţă. Şi acum e acum. Nu pot să vă neglijez şi să nu ţin cont de situaţia voastră în vreme ce Barton Cottage stă goală. Nu pot. Şi vă putem folosi la firmă, sunt sigur. Îi făcu cu ochiul lui Marianne. Tu ai fi fantastică în catalog.

— Nu-mi place să fiu fotografiată, zise Marianne distantă, îi cred pe oamenii ăia care spun că aparatul îţi fură sufletul.

Elinor scoase o exclamaţie.

— Oh, M, pe bune…

— Auzi la ea! spuse Sir John, râzând în hohote. A *uzi la ea*. Nu e grozavă? îi făcu semn lui Margaret. Pasează-mi laptopul, fii drăguţă.

Ea traversă încet camera şi-i dădu laptopul. Apoi se opri lângă el şi aşteptă cât timp el moşmondea la taste. Spuse obosită:

— Să vă ajut?

— Maimuţico, rânji el la ecran.

— Ar merge mai repede.

— Asta e! strigă deodată Sir John. Astea sunt! Poze!

Margaret se aplecă.

— Cum e? exclamă Sir John. Un slide show! Un slide show cu noua voastră casă! Barton Cottage. E fermecătoare. O să vă placă.

Încet, toate patru formară un semicerc în spatele fotoliului. Sir John apăsă şi pocni tastele teatral până când o fotografie cu o casă modernă, mică, aşezată în pantă, cu copaci în spate, umplu ecranul.

— Dar e nouă! strigă Marianne dezamăgită.

— Abia am construit-o, spuse Sir John mulţumit. Planurile au fost un coşmar, dar m-am descurcat. Aveam de gând s-o închiriez în vacanţe.

— E… superbă, rosti Belle încet.

— Locul perfect, zise Sir John, privelişti mirifice, baie, bucătărie, instalaţii, totul nou. Se uită la Marianne. Voiai trandafiri în jurul uşii?

— Şi poate stuf…

— Marianne, pe bune! Ce nerecunoscătoare eşti!

— Nu, nu e, spuse Sir John. Doar sinceră. Şi ştiu că după casa asta e o dezamăgire. Se uită din nou la ecran. Acum afişa o privelişte uluitoare asupra unei văi împădurite, spectaculoase şi uimitor de verzi.

— Ei?

Belle evită intenţionat să se uite la fiicele sale. Zise repede:

— Ne-ar plăcea mult.

— Mamă…

— Nu, zise ea. Nu voia să se uite la ele. Se uită în schimb la următoarea imagine, cu un deal abrupt care urca grăbit spre un cer peticit cu nori. Ne-ar plăcea mult. E fermecătoare. E… aşezată aşa bine.

Elinor îşi drese glasul. Îl întrebă pe Sir John:

— Unde mai exact e Barton?

El îi zâmbi larg.

— Lângă Exeter.

— Exeter…

— Ce e Exeter? întrebă Margaret.

— E un loc, dragă. Un loc istoric minunat în Devon.

— Între Dartmoor şi Exmoor, explică mândru Sir John.

— Nu prea ştiu unde este Devon, spuse Marianne pe un ton tragic.

— E superb, răspunse Belle cu emfază. *Superb*. Aproape de Cornwall.

Toate trei fetele se uitară la ea.

— Cornwall!

— Nu aşa de departe…

Elinor, încercând să nu pară că o implora, zise:

— Mai am doar un an de mers la…

— Şi muzica mea! strigă Marianne. Cum rămâne cu muzica mea?

Marianne avea degetele în urechi şi ochii închişi.

— Să nu *îndrăznească* vreunul să-mi spună că trebuie să schimb şcoala.

Belle îi zâmbi lui Sir John.

— Elinor studiază arhitectura. Desenează frumos.

El îi zâmbi.

— Îmi aduc aminte că şi Henry spunea asta. O să fii în elementul tău la Barton, desenând şi pictând.

— Am desenat mai mult machete, dar sunt sigură că aş putea…

— Iar Elinor, zise Marianne tare, desenează clădiri. Unde poate să studieze *clădiri* în *Devon*?

— Dragă. Nu, dragă. Nu fi nepoliticoasă.

John Middleton îi zâmbi din nou lui Marianne.

— Nu e nepoliticoasă. E revigorantă. îmi place asta. Copiii mei o s-o adore; le place oricine e ieşit din comun. Patru am. Destulă energie

cât să-ţi alimenteze un oraş, împreună. Închise laptopul şi ridică privirea spre Belle. Deci, zise el. Deci. Să înţeleg că tu şi fetele o să veniţi să locuiţi la Barton Cottage pentru o chirie care vă promit că va fi foarte modestă?

Margaret îşi scoase degetele din urechi şi deschise ochii. îşi desfăcu larg braţele într-un gest de disperare.

— Cum rămâne cu toţi *prietenii* mei? întrebă ea.

— Mă întreb, zise Belle din prag, dacă aş putea să vă deranjez o clipă?

Fanny şi John Dashwood, care se uitau la ştirile de seară la televizor, cu câte un pahar în mână, tresăriră pe scaune.

— Belle! exclamă John Dashwood, mai degrabă surprins decât bucuros.

Se aplecă şi reduse volumul televizorului, deşi nu îl stinse de tot. Fanny rămase unde se afla, ţinându-şi paharul cu vin. John se ridică încet.

— Ia un pahar, zise el automat, făcând un gest vag spre sticla perfect vizibilă pe o tavă de argint de pe măsuţa de cafea din faţa lor.

— Sunt sigură, zise Fanny, că n-o să stea atât.

Belle îi zâmbi. Intră în cameră destul de mult cât să obţină autoritate, dar nu prea departe cât să nu poată ieşi repede.

— Corect, Fanny. Două minute. Ne-a vizitat cineva în după-amiaza asta.

Fanny continuă să-şi privească paharul cu vin. 50

— Mă întrebam când aveai să găseşti de cuviinţă să-mi spui.

Belle îi zâmbi larg lui John.

— Ar fi foarte greu să închizi televizorul?

John îi aruncă o privire lui Fanny. Ea făcu un gest scurt şi nerăbdător de concediere. El ridică telecomanda din nou şi o orientă spre ecran.

— Mulţumesc, spuse Belle. Era hotărâtă să zâmbească în continuare. îşi strânse uşor mâinile în faţă. Ideea e că nu o să vă mai *deranjăm* aici la Norland prea mult timp. Ni s-a oferit o casă. E o rudă.

John păru cu adevărat uluit.

— Doamne sfinte!

Fanny zise subtil:

— Dar nu prea departe de aici, sper?

— De fapt… zise Belle şi se opri, savurând clipa.

— De fapt ce?

— Mergem la Devon, spuse ea cu satisfacţie.

— Devon!

— Aproape de Exeter. O casă pe un teren care înţeleg că e doar un pic mai mare decât acesta. E al vărului meu. Vărul meu, Sir John Middleton.

— Vărul meu, bănuiesc, zise John, atât de încet că aproape nu se auzi. Un văr din neamul Dashwood.

Belle nu îl băgă în seamă. Se uită direct, zâmbind, la Fanny.

— Aşa că n-o să vă mai stăm pe cap de la sfârşitul lunii. Imediat ce găsim o şcoală pentru Margaret şi tot restul.

— Dar aveam să vă ajut să găsiţi o casă! spuse John jignit.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar până la urmă casa a venit la noi.

— Ce noroc, zise Fanny.

— Oh, într-adevăr. Ce noroc.

— Păcat, exclamă John.

— Ce?

— Păcat să faceţi toate aranjamentele astea fără să mă consultaţi.

— Dar n-ai vrut să te consult, răspunse Belle.

— Dragule, zise Fanny limpede, le-ai lăsat să stea aici toată vara, fără chirie, şi să folosească grădina, până la urmă.

John se uită la ea şi spuse uşurat:

— Aşa e.

— Exact, zise Belle veselă. În regulă. Ne-ai lăsat să stăm în casa noastră o vreme şi acum am găsit altă casă în care să mergem! Perfect. Am luat Barton Cottage pentru un an şi, Bineînţeles, ne-ar face plăcere să vă primim oricând sunteţi prin zonă.

Fanny se uită pe fereastră.

— Eu nu merg niciodată în Devon, spuse ea.

Belle se opri în pragul uşii.

— Nu, zise ea, aşa m-am gândit şi eu. Dar poate o să faci o excepţie de la un obicei de o viaţă. E ciudat, sincer, că nu te-ai dus niciodată să-l vezi pe Edward cât timp a fost în Plymouth, nu crezi?

Fanny întoarse imediat capul.

— Edward! De ce-l pomeneşti pe Edward?

Belle aproape ieşise pe uşă.

— Oh, Edward, zise ea lejer. Dragul de Edward. Foarte afectuos. O să vină la Barton. L-am rugat special să vină să ne facă o vizită la casă. Şi a zis că i-ar face mare plăcere.

Apoi întinse mâna spre clanţă şi închise uşa în urma ei, trântind-o uşor, dar triumfător.

Capitolul 4

— Marianne, zise Elinor, te *rog* să laşi chitara aia şi să vii să ne ajuţi.

Marianne stătea pe scaunul ei preferat, lângă fereastra dormitorului său, cu piciorul drept pe un teanc mic de cărţi – un dicţionar francez şi două volume cu piesele istorice ale lui Shakespeare care erau de înălţimea potrivită – şi cu chitara odihnindu-i-se confortabil pe coapsă. Cânta o piesă de Taylor Swift pe care o cântase foarte mult de când murise tata, deşi – sau poate tocmai de aceea – toată lumea îi spusese că o artistă de nivelul ei s-ar putea exprima cu siguranţă mai bine prin ceva mai serios. Se numea *Teardrops on* M; y *Guitar*, şi era siropoasă, după părerea lui Elinor.

— Oh, M, te *rog*.

Marianne mai cântă hotărâtă până la sfârşitul strofei.

— Ştiu că urăşti piesa asta, spuse când termină.

— *N-o* urăsc…

— Nu e mare lucru, ştiu asta. Nu e greu de cântat. Dar mi se potriveşte. Se potriveşte cu ce simt.

— Împachetăm cărţi, spuse Elinor. Nu-ţi poţi închipui câte sunt.

— Credeam că e mobilată casa.

— Este. Dar nu cu fotografii şi cărţi şi alte chestii. Am termina

mult mai repede dacă ai veni să ne ajuţi puţin.

Marianne ridică privirea să se uite pe geam. îşi înconjură chitara cu amândouă braţele şi spuse:

— Îţi poţi închipui cum e să nu mai fim aici?

— Am mai discutat asta, zise Elinor obosită.

— Uită-te la toţi copacii ăia. Uită-te la ei. Şi la lac. Am cântat numai la fereastra asta, uitându-mă la priveliştea de acolo. Am cântat la chitară în camera asta *zece* ani, Ellie, zece ani. Se uită la chitară. Tata mi-a dat chitara în camera asta.

— Îmi amintesc.

— Când am ajuns la nivelul cinci la chitară.

— Da.

— S-a informat şi a căutat tot ce trebuie. îmi aduc aminte că mi-a zis că trebuie să aibă tabla de rezonanţă din lemn de cedru şi lateralele din lemn de trandafir şi fret din abanos, o chitară corectă, clasică, spaniolă. Era aşa de entuziasmat.

Elinor intră mai mult în cameră. Spuse pe un ton liniştitor:

— Vine cu noi, M, o să iei chitara cu tine.

Marianne zise deodată:

— Fanny… Şi se opri.

— Ce-i cu Fanny?

Marianne se uită la ea.

— Ieri. Fanny m-a întrebat cât a costat chitara.

— Nu cred! Şi ce i-ai spus?

— I-am spus că nu-mi amintesc exact, zise Marianne, că poate puţin mai mult de o mie, şi m-a întrebat cine a plătit-o.

— Ce tupeu! exclamă Elinor.

— M-a prins pe picior greşit, nu-i aşa? Fiindcă apoi a întrebat dacă a plătit-o tata, şi am zis că a fost un cadou comun de la tata şi unchiul Henry pentru că am ajuns la nivelul cinci, şi atunci a zis că asta înseamnă că aparţine casei Norland, nu-i aşa? Dacă a plătit-o şi unchiul Henry, şi nu noi.

Elinor se aşeză brusc pe patul lui Marianne.

— Fanny întrece orice închipuire, nu-i aşa?

Marianne îşi lăsă obrazul pe latura de lemn de trandafir a chitarei.

— Am pus-o sub pat aseară. N-o scap din ochi.

— Şi tot mai vrei să stai aici? Chiar dacă înseamnă să locuieşti cu Fanny?

Marianne îşi înălţă capul şi se ridică, aranjând chitara încât să o ţină de gât.

— E vorba de locul ăsta, Ellie, zise ea. Copacii şi lumina şi cum mă fac să mă simt. Nu-mi pot închipui niciun alt loc unde să mă simt ca acasă. Mi-e groază că niciun alt loc nu o *să mai fie* acasă. Chiar şi cu Fanny, pur şi simplu aparţin de Norland.

Elinor oftă. Marianne nu moştenise doar astmul tatălui său, ci şi predispoziţia lui faţă de depresie. Era un lucru pe care învăţaseră să-l accepte şi cu care să trăiască: schimbările de stare de spirit şi înclinarea spre inerţie şi disperare. Elinor se gândea la ce îi aştepta, la enormilatea mutării într-un mediu şi într-o societate complet necunoscute şi se întreba, uşor disperată, dacă avea să poată să se descurce cu o criză de depresie a lui Mariânne pe lângă volatilitatea mamei sale şi reacţia oripilată a lui Margaret la ideea că trebuia să lase în urmă pe toată lumea pe care o cunoscuse vreodată sau cu care fusese la şcoală în toată, toată viaţa ei.

— Te rog, zise Elinor încă o dată. Te rog să nu renunţi înainte să ajungem acolo măcar.

— O să încerc, zise Marianne încet.

— Nu pot să mă descurc cu voi toate care detestaţi ideea asta…

— Mama nu o detestă. Mama ne-a împins pe toate în treaba asta.

— Mama este extrem de fericită acum că i-a tras-o lui Fanny. N-o să dureze.

Marianne se uită la sora sa.

— O să încerc, zise ea. Chiar o să încerc.

— O să fie alţi copaci…

— Nu începe.

— Şi văi. Şi Sir John cel vesel.

Marianne se scutură puţin.
— Dacă sunt singurii oameni pe care îi cunoaştem?
— N-o să fie.
— Poate, zise Marianne, o să vină Edward.
Elinor nu spuse nimic. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre uşă.
— Ellie?
— Da.
— Ai veşti de la Edward?
Urmă o clipă de tăcere.
— N-a sunat, spuse Elinor.
— L-ai văzut pe Facebook?
Din pragul uşii, Elinor se întoarse.
— Nu m-am uitat, spuse ea.
Marianne se aplecă să-şi aşeze chitara pe pat, ca pe un copil.
— Îi place de tine, Ellie.
Iarăşi o clipă de tăcere.
— Ştiu… că aşa e.
— Adică, zise Marianne, chiar îi *place* de tine. Serios.
— Dar e prins…
— E ridicol în ziua de azi să mai fi sub papucul maică-tii. Cum e el.
Elinor zise destul de înverşunată:
— L-a neglijat. Şi i-a răsfăţat pe ceilalţi. Nu e deloc corectă.
Marianne veni şi se opri lângă sora ei.
— Ah, bun, zise ea. Îi iei apărarea lui Edward. Semn bun.
Elinor se uită cu sinceritate la sora sa.
— Nu pot să mă gândesc la asta.
— Nu?
— Nu, răspunse Elinor. Azi mă gândesc la împachetatul cărţilor, ca să nu mă gândesc că renunţ la facultate.
Marianne păru şocată.
— Oh, Ellie, nu cred…
— Nu. Nimeni nu crede. Ştiu că mai am doar un an, dar a trebuit

să-l sun pe coordonatorul de an să-i spun că nu o să mă întorc semestrul acesta. Se întrerupse, apoi continuă: Trebuia să ne concentrăm pe topografie semestrul ăsta. Şi pe construit machete. A zis că sunt probabil cea mai bună la desen tehnic din anul meu. A zis… O, Doamne, nu contează ce a zis.

Marianne o îmbrăţişă pe sora sa.

— *Oh*, Ellie.

— EOK.

— Nu e, nu e, e aşa de nedrept.

— Poate, zise Elinor, stând liniştită în braţele lui Marianne, o să pot să continui mai încolo.

— În Exeter? Ai putea să te duci la facultate în Exeter?

— Nu ştiu.

— I-ai spus mamei?

Elinor oftă.

— Oarecum. Nu vreau s-o împovărez.

— Te rog să te gândeşti să-i spui. Te rog să te gândeşti să termini facultatea la Exeter.

Elinor oftă. O îmbrăţişă rapid pe Marianne şi apoi se desprinse.

— O să încerc. Toate la timpul lor, dar o să încerc. Chiar acum… Chiar acum nu pot să mă gândesc decât la cum să ne stabilim în Devon fără să ne pierdem minţile sau banii. Se opri, apoi zise: *Te rog* să vii să mă ajuţi cu cărţile.

*

Sir John trimise un muncitor de la Barton Park la Norland, cu Range Roverul propriu, să le conducă pe fetele Dashwood în Devon. Mai stabili cu o firmă de mutări din Exeter să vină să le ia cărţile şi fotografiile, porţelanurile şi sticlăria, iar Belle avu satisfacţia sublimă de a vedea farfuriile provensale dispărând în cutii, iar apoi de a eticheta cutiile respective cu un marker negru gros pentru ca Fanny, care urmărea întreaga procedură de împachetare, să observe neapărat că porţelanurile aveau să plece.

John Dashwood se simţea foarte incomod în tot acest timp. Când se întorcea în fiecare zi de la munca teoretică de a conduce imperiul

proprietăţilor comerciale ale familiei Ferrars – era privit ca o pacoste inevitabilă şi nedorită de omul care chiar făcea treaba –, se învârtea prin sufrageria sau bucătăria lui Belle, recitând trist cheltuielile care făceau proprietatea Norland să-i secătuiască portofelul şi energia şi arătând cât de norocoasă era Belle că putea schimba viaţa de la Norland pe una atât de simplă şi frugală, lipsită de griji, în Devon. Numai o dată ajunse Belle atât de exasperată de litania lui nesfârşită de plângeri, încât îi explică destul de dur că promisiunea de generozitate pe care o făcuse în salonul de la spitalul Haywards Heath nu fusese practic îndeplinită. John Dashwood fusese profund rănit de acuzaţia ei că ar fi fost altfel decât onorabil şi generos, şi îi spuse acest lucru.

— Nu e frumos din partea ta, Belle. Chiar nu e. Tu şi fetele aţi putut folosi complet casa şi grădina de când a murit Henry, complet. A fost un inconvenient pentru Fanny că a trebuit să pună pauză planurilor de decorare, dar a fost cu siguranţă un înger în privinţa asta. La fel ca în orice privinţă. Uneori mă întreb, Belle, dacă Henry nu te-a răsfăţat, chiar mă întreb. Nu pari să ai nici cea mai mică idee despre cum să recunoşti sau să mulţumeşti pentru generozitate. Sunt chiar şocat. Sper doar că bietul John Middleton ştie în ce se bagă când încearcă să ajute pe cineva care pare să nu ştie nici măcar e um să spună mulţumesc. Se uită la ea, legănând paharul de whisky cu sifon. Un simplu „mulţumesc, John” ar fi drăguţ. Nu crezi? E tot ce îţi cer, după tot ce ai primit. 1) dar un mulţumesc, Belle.

În cele din urmă, fu o uşurare să vadă maşina lui Sir John. Belle urcă lângă tânărul Thomas, băiatul hun la roate, care îşi pusese blugii cei noi în onoarea acestei sarcini pe care i-o dăduse şeful său, iar fetele urcară pe bancheta din spate, Margaret ţinându-şi strâns iPod-ul, consola Nintendo DS din copilărie şi laptopul de buzunar, ca şi cum reprezentau singura legătură fragilă care îi mai rămăsese cu viaţa civilizată sau socială aşa cum o ştia. În spatele fetelor, Thomas le aşeză morman geamantanele şi, deasupra tuturor, cutia cu chitara lui Marianne, pe care fata o ţinuse în braţe tot timpul cât îşi luase rămas-bun de la John şi Fanny. Fanny îl ţinuse de mână pe Flarry, ca şi

cum era asul din mânecă pe care trebuia să-l fluture în ultima clipă a victoriei. În mâna de care nu îl ţinea maică-sa, Harry ţinea un fursec uriaş în stil american care părea să-i solicite prea multă atenţie ca să-i mai rămână şi pentru plecarea verişoarelor sale. Elinor îngenunche în faţa lui şi zâmbi.

— Papa, Henry.

El o privi, mestecând. Ea se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Miroşi a biscuit.

El se încruntă.

— E un *fursec*, zise el cu reproş, şi-l băgă iar în gură.

— Săracul copil, spuse mai târziu Elinor în maşină.

— Aşa o fi?

— Sigur că e. Când maică-sa e Fanny.

Belle se întoarse pe scaun. Arătând uşor cu privirea spre Thomas, zise:

— Să nu vorbim despre Fanny.

— Nu ne-a făcut cu mâna, spuse Marianne. Se uita pe Iţeam, devorând parcă tot ce vedea din viteza maşinii.

— Nu.

— Şi-a întors faţa cât să-i nimeresc urechea când am pupat-o.

— Bleah, să fii nevoită se pupi…

— Rânjea de-a dreptul!

— E oribilă.

— S-a *terminat* cu ea, zise Belle cu fermitate. S-a terminat. Apoi se întoarse şi îi zâmbi luminos lui Thomas, care conducea cu un profesionalism elaborat şi exclamă aproape teatral: Iar *noi* începem o viaţă *nouă*, în *Devon*!

În bucătăria mică şi luminoasă de la Barton Cottage, care dădea spre priveliştea unui uscător rotativ de rufe plantat într-un pătrat de pavaj, Elinor cerceta cutiile despachetate. Spusese că avea să aranjeze bucătăria nu din altruism, dar şi ca să aibă timp pentru ea însăşi, timp să încerce să-şi regăsească mintea şi spiritul, care nu veniseră încă împreună cu trupul ei de la Norland la Barton.

Fusese un drum chiar plăcut în primele ore. Toate erau uşor

isterice de ușurarea imediată de a fi scăpat de presiunea traiului într-o casă cu alți oameni care voiau atât de evident să le vadă plecate, apoi Marianne tăcuse brusc și se făcuse foarte palidă la față și, când Elinor, obișnuită să fie atentă la simptomele surorii sale, o întrebase dacă era OK, Marianne începuse să respire greu și să se sufoce în ritm alarmant, iar Belle îi ordonase lui Thomas, cu o voce grăbită de panică, să oprească mașina.

Trăseseră pe marginea autostrăzii A31, undeva la vest de Southampton, iar Elinor îi fusese extrem de recunoscătoare lui Thomas, care se postase rapid lângă Marianne în timp ce se ghemuiau cu toții pe iarba obosită de lângă un coș de gunoi dintr-un loc de parcare, și o susținuse în timp ce Elinor îi ținea inhalatorul albastru la gură și îi vorbea pe un ton egal și liniștit, cum mai făcuse de atâtea ori înainte.

— Biata de ea, zise Belle iar și iar. Biata de ea. O fi stresul plecării de la Norland.

— Sau câinii, domnișoară, spuse Thomas pe un ton firesc.

— Ce câini? Nu avem câini.

— În mașină, explică Thomas. O privea pe Marianne cu un ochi practic, care o liniștea pe Elinor. Câinii lui Sir John sunt mereu în mașină. Nu contează cât de des aspirăm, părul nu iese niciodată. Mamaie avea astm. Nu putea să țină nici măcar un papagal în casă, darămite câini și pisici.

— Îmi pare rău, zise Marianne printre guri de aer. îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău…

— Doar spune mai devreme data viitoare.

— Nu e semn rău, nu?

— Am învățat despre prevestiri la școală, și grecii creileau… zise Margaret.

— Taci din gură, Mags.

— Dar…

— Te așezăm în față, îi spuse Thomas lui Marianne, cu geamul deschis.

Ea încuviință. Elinor îl privi. Avea acel aer protector înverșunat

pe care atâţia bărbaţi păreau să-l adopte în junii lui Marianne. Atent, cu ajutorul lui Elinor, o ridică pe Marianne pe picioare.

— Mulţumesc, zise Elinor.

El începu s-o conducă pe Marianne înapoi la maşină, i u braţul în jurul umerilor ei.

— N-ai pentru ce, răspunse el, iar glasul îi era mândru.

Străbătuseră restul drumului mai mult în tăcere.

I homas condusese serios şi constant, în timp ce Marinme şedea cu capul dat pe spate pe scaunul de lângă el, i u faţa spre geamul deschis şi cu inhalatorul în poală. În spatele lor, Elinor o ţinea de mână pe Margaret, iar I icile stătea cu ochii închişi (într-un fel care sugera aminm i învălmăşite, mai degrabă decât odihnă) pe măsură i e Hampshire se preschimba în Dorset, iar Dorset, la i îndul său şi după nişte ore aparent nesfârşite, se schimbi în Devon.

Abia în ultimii opt kilometri, pe măsură ce peisajul t le venea tot mai frumos şi mai spectaculos, începură să – trezească din urmările şocului şi să exclame la tot ce vedeau pe drum.

— Oh, ia uite!

— E superb!

— Vai, Thomas, Barton o să fie la fel de frumos?

Chiar era. Părăsiră drumul şi o luară printre stâlpi de piatră decoraţi cu urne care anunţau o serie de alei şerpuite în jurul unui deluşor neted încununat de copaci. Erau semne proaspăt vopsite înfipte de-a lungul aleilor, care indicau direcţia spre casa principală, spre birouri, spre parcarea oaspeţilor şi, cu o săgeată în unghi drept, spre Barton Cottage. Şi, după câteva minute, iat-o, la fel de nouă cum arăta pe laptopul lui Sir John, dar aşezată pe o pantă plăcută, cu o pădure care urca în spate, şi văile bifurcate care coborau dramatic în faţă. Fetele rămaseră cu gura căscată când o văzură, pentru aşezarea sa uluitoare, cât şi pentru banalitatea intransigentă cu care fusese proiectată.

Thomas se uită la ea mulţumit.

— Nu credeam că o să mai primească vreodată permisul de amenajare, zise el. Am pus pariu cu toţii că n-o să i-l dea. Dar a reuşit

să arate că acolo sus a fost odată o cabană a unui oier, așa că a existat o locuință. Dacă vrea ceva, nu renunță. Așa e Sir John.

Sir John le lăsase vin și un bilet de bun venit în bucătărie și o ladă cu lemne de foc lângă șemineul din camera de zi. Cineva mai pusese lapte, pâine și ouă în frigider, și un bol cu mere pe masa nouă și galbenă de bucătărie, iar Margaret raportă, după ce inspectă baia, că acolo era un sul nou de hârtie igienică și o perdea nouă de duș, imprimată cu peștișori aurii. Elinor nu înțelegea de ce, în fața bunătății unor oameni care-i erau aproape străini și a unei case practice într-un loc magnific, simțea că nu voia să facă altceva decât să se ducă într-un colț intim și liniștit și să plângă. Dar asta simțea – și nu avea nicio ocazie imediată să-și facă pe plac, cu Marianne care trebuia să fie ajutată să intre în casă, și Belle și Margaret care exclamau văzând avantajele (Margaret) și dezavantajele (Belle) noii lor locuințe. Luxul de a fi singură și de a-și putea cerceta gândurile și de a și le pune în ordine trebuia să aștepte, ca de obicei.

Iar acum era șansa ei, singură în bucătărie, cu toate cutiile nedeschise cu tigăi și farfurii. Era comic, de fapt, cum ajunsese ea să despacheteze toate lucrurile practice, în timp ce restul, ajutate abil și cu zel de Thomas, hotărau unde să agațe tablourile și ce fereastră dădea spre perspectiva corectă care să îndemne la exersatul la chitară. Margaret găsise un copac afară unde avea cinci linii pline de semnal la mobil, dacă se urca pe crengile cele mai de jos, iar Thomas spusese imediat că avea să-i Facă o căsuță în copac, la fel cum se pusese de acord cu belle că ar putea îmbunătăți cu ușurință casa dacă extindeau camera de zi principală într-o seră pe latura de sud. Promisese că avea să aducă broșuri. Elinor zisese încet:

— Cum rămâne cu mine?

Belle continuă să se uite la spațiul unde ar putea să fie sera.

— Ce-i cu tine, dragă?

— Păi, zise Elinor, majoritatea arhitecților proiectează anexe pentru casele familiilor ca prim proiect. Chiar și Richard Rogers…

Belle îi aruncă o privire scurtă.

— Dar nu ești calificată, draga mea.

— Aproape sunt. Sunt *destul* de calificată.

Belle zâmbi, dar nu lui Elinor.

— Nu cred, draga mea. M-aş simţi mai bine cu profesionişti care fac mii de sere pe an.

Elinor închise ochii şi numără încet până la zece. Apoi îi deschise şi rosti cu o voce cât mai egală cu putinţă:

— Mai e ceva.

Belle se uita iarăşi la privelişte.

— Oh?

— Da, zise Elinor, cu mai multă fermitate. *Da*. Cum rămâne cu *banii*?

Puse două tigăi pe masa din bucătărie, acum, lângă trei căni şi nişte linguri de lemn, care fuseseră împăi hetate, în maniera universală a celor care se ocupă de mutări, în hârtie albă nouă, la fel de atent de parcă ar fi ti ist păstorițe din porţelan de Meissen. Banii o chinuiau.

Bani să cumpere şi să întreţină o maşină – altfel cum avea să ajungă Margaret la noua ei şcoală din Exeter? Bani de chirie, bani de curent şi apă, bani pentru mâncare şi haine şi chiar puţintică distracţie, când tot ce aveau pe lume avea să producă, după investiţii, sub şapte sute de lire pe lună, sau sub două sute de lire pe săptămână. Ceea ce însemna, calculă ea, trântind oala veche de supă a lui Belle lângă tigăi, nici măcar treizeci de lire pe zi. „Pentru patru femei cu şanse derizorii de a câştiga bani, dintre care una este încă la şcoală, una nu e obişnuită să lucreze, iar una nu e nici aptă fizic şi nici calificată încă. Mai rămân eu! Eu, Elinor Dashwood, care am trăit cu capul în nori în tărâmul de nicăieri din Norland şi cu visurile stupide şi nepractice legate de arhitectură”.

Se îndreptă şi se uită în jurul ei prin bucătărie. Perspectiva – corpuri noi şi strălucitoare acoperite haotic cu obiecte vechi, ponosite şi nearanjate – te aducea cu picioarele pe pământ. Era şi înspăimântătoare, dacă nu avea să aibă mare grijă de ea. Nu era pregătită pentru asta. Niciuna dintre ele nu era. Fugiseră în Devon din impuls, reacţionând la durerea şi respingerea prin care trecuseră, capitulând în faţa primei mâini întinse fără a lua în calcul dimensiunile

sau consecinţele adevărate ale acelei capitulări.

Elinor închise ochii. Nu trebuia să se panicheze. Nu trebuia. Cu siguranţă exista o modalitate de a face totul să meargă; trebuia să existe. Poate avea să apeleze la Sir John, poate ghicise deja, poate… Privirea îi fu atrasă de o mişcare în faţa ferestrei de la bucătărie. Era Thomas care ducea scânduri de lemn la copacul de comunicaţii al lui Margaret. Deja! Stăteau în casă abia de o zi şi deja se construia o căsuţă în copac. Elinor apucă un capac de tigaie din cutia deschisă din faţa ei şi-l aruncă frustrată pe jos. Cine avea să *plătească o* căsuţă în copac, mă rog?

— Perfect, spuse Sir John. Stătea ţinând deschisă uşa imensă de la intrarea în Barton Park şi le zâmbea larg. Intraţi, intraţi. Aş fi vrut să veniţi aseară la cină, ştiţi, dar Mary nu m-a lăsat. A zis că eraţi prea obosite.

Pesemne avea dreptate. Ca de obicei. Se năpusti în faţă, hotărât să le sărute afectuos pe toate. Acum e sus cu piticoţii. E ora de somn. Haos total, în fiecare noapte, ţine ore în şir. Şi apoi coboară pe rând toată seara cu câte un pretext care nu ţine. Zero disciplină. Zero. Să-mi uăiască. Nişte copii fantastici.

Belle spuse, desprinzându-se uşor din îmbrăţişarea lui:

— Nu te implici şi tu?

— La culcare? N-ai grijă. Citesc *Ţintin* sâmbăta cu băieţii. Sunt un bărbat complet nereformat, mă bucur să spun. Haide acum. Se întoarse, închizând uşa şi făcând un gest larg cu mâna liberă. Ce părere aveţi de casa mea?

Fetele se uitară în jur tăcute. Holul era uriaş, mai mare ca la Norland, cu nişe pentru statui şi o friză elaboi aţă din ghips cu ghirlande aurite. Era la fel de grandios Je friguroasă şi pe cât se putea de diferită de Norland în pirit şi aspect. Semăna cu un fel de muzeu, un spaţiu public dedicat trecutului oficial. Elinor o văzu pe Marianne tremurând involuntar.

— Înfricoşător, nu-i aşa? zise jovial Sir John. împopoţonată pentru o vizită a reginei Victoria, cu toate prostiile astea din marmură. E o casă stupidă. În sufragerie încap treizeci şi şase de scaune. Treizeci

și șase!

Margaret încetă să-și mai învârtă capul de uimire și-l întrebă:

— Păi, atunci de ce mai stai aici?

Sir John începu să râdă.

— O am în sânge. Moștenire și toate cele. Nu pot nici cu ea, nici fără ea.

— Cunoaștem și noi, zise Marianne încordată.

— Sigur că da. Sigur că da. Gândiți-vă că aveți noroc a ați scăpat, că stați frumos în casa aia cu tot confortul modern. Acum hai înăuntru să beți ceva. Se opri în pracul unei încăperi imense, luminoase, pline cu canapele; i zise conspirativ: Și s-o cunoașteți pe soacră-mea.

— Ia te uită, zise Abigail Jennings, ridicându-se de pe 11 canapea, înconjurată de eșarfe și căţei mici, dacă nu unt chiar celebrele fete Dashwood! îşi deschise larg braţele şi râse cu veselie. Jonno a zis că sunteți toate superbe și n-a greșit! Greșește în multe privințe, dragul de el, că doar e bărbat, deci greșește prin definiție, dar a zis că sunteți superbe, și chiar sunteți. Vai de mine, sunteți grozave. Se întoarse către un bărbat slab și înalt de lângă ea și-l lovi în glumă cu cotul în coaste. Nu crezi, Bill?

Bărbatul înalt zâmbi, dar nu zise nimic. Fetele stăteau în picioare în șir, chiar lângă ușă, cu Belle ușor în fața lor, și priveau podeaua.

— Nu suport asta, îi spuse Marianne lui Elinor printre dinți.

— Șșșt.

— E grasă, șuieră Marianne răzbunător, și se vede că e o nebună dubioasă…

— Mags!

— N-am *vrut* să vin la cină, voiam să mă uit la…

Elinor ridică ușor capul.

— Ne scuzați.

Bărbatul înalt o privea înțelegător. Apoi privirea i se mută asupra lui Marianne, iar Elinor văzu cum se petrece ceva cunoscut, cum rămase împietrit de uimire, fără îndoială din pricina trăsăturilor extraordinare ale lui Marianne, și în niciun caz din pricina propriei

expresii încăpăţânate.

Sir John o trăgea pe soacră-sa în faţă ca pe un exponat premiat, iar căţeii li se zbenguiau printre picioare.

— Belle. Ţi-o prezint pe Abigail, scorpia de soacră-mea. Pacostea vieţii mele pe care, după cum vezi, o ador. Doamna Jennings pentru voi, fetelor. E de-a casei, vă zic eu. Şi picii o adoră. Când e aici, ginul curge ca apa de baie. Înconjură afectuos umerii lui Abigail cu un braţ. Nu-i aşa, Abi?

— Dacă ai mai lăsa vreun pic, aşa ar fi! strigă Abi.

Se desprinse din îmbrăţişare şi se îndreptă spre fete să le sărute pe toate călduros.

— Belle, bun venit, draga mea. Şi voi, fetelor. Nişte fete minunate. Hai să vă învăţ. Elinor, tu trebuie să fii Elinor. Şi Marianne cu acea chitară celebră? Oh, este celebră, dragă, să ştii. Bill cântă şi el. Ştim totul despre chitare la Barton – ai să vezi! Iar asta e Margaret. Nu te strâmba, dragă. Nu-s vrăjitoare. Sunt mult prea grasă pentru orice mătură care se respectă. Hai, Jonno, nu-i prezinţi pe Bill?

Sir John întinse o mână în direcţia bărbatului înalt, care stătuse liniştit lângă şemineul uriaş din marmură fără să se mişte sau să scoată vreo vorbă de când intraseră fetele.

— Iată-l pe vechiul meu amic, fetelor. Belle, el e William Brandon. A fost în Light Dragoons. Regimentul meu de cavalerie uşoară. Regimentul lui taică-meu. Îl privi deodată cu seriozitate pe bărbatul înalt. Am fost în Bosnia împreună, eu şi cu Bill. Nu-i aşa? Se întoarse din nou către Belle. Şi apoi el a rămas, a ajuns să comande regimentul, iar acum e devotat actelor de caritate, slavă I domnului, şi vine aici pentru puţină normalitate şi un vin roşu decent. E a doua lui casă, nu, Bill? îi făcu semn Bărbatului înalt să se apropie. Vino, Bill, vino. Aşa-i mai bine. Ia uite, el e colonelul Brandon, Belle.

Ea întinse mâna, zâmbind. William Brandon făcu un pas în faţă şi îi luă mâna, înclinându-se uşor.

— Bun venit la Devon.

— E aşa de bătrân, îi şopti Marianne lui Elinor.

— Nu, nu e, arată…

— Toţi sunt bătrâni. Bătrâni şi demodaţi şi…

— Plictisitori, spuse Margaret.

Doamna Jennings se întoarse spre ele. Se uită la Marparet şi râse din nou.

— Ce nu te-ar plictisi, drăguţă? Băieţii?

Margaret se făcu stacojie de ruşine. Marianne o luă pe după umeri.

— Ei, hai, zise Abigail. Trebuie să aveţi vreun băiat pecial!

Marianne o privi fix.

— Niciunul, zise ea.

— Unul! se scăpă Margaret.

— Oh? Oh?

— Taci, Mags.

Colonelul Brandon păşi în faţă şi o luă de braţ pe Abigail, ca să o potolească. Le spuse tuturor celorlalţi:

— Ce-ar fi să vă aduc câte un pahar?

Belle îl privi cu recunoştinţă.

— Da, mulţumesc. Şi… şi cânţi la chitară?

— Prost.

— Grozav! strigă Sir John. E cea mai mare pacoste!

— O să ne cânţi mai târziu? o întrebă colonelul Brandon pe Marianne.

Ea nu se uită la el. Spuse, deloc dornică să ajute:

— Nu mi-am adus chitara.

— Putem s-o aducem! zise Abigail.

— Altă dată, poate? întrebă colonelul Brandon.

Marianne zâmbi slab.

— Da, vă rog, altă dată.

— Păcat, spuse Abigail. Păcat. Abia aşteptam o petrecere. Nu-i aşa, Jonno? Fără băieţi, fără muzică…

Sir John ocoli grupul ca să poată să pună un braţ în jurul lui Margaret.

— O să remediem noi asta curând, nu? Se aplecă, zâmbind larg, încât nasul lui aproape i-l atingea pe al ei. Nu? Putem să începem prin a

boteza căsuţa din copac!

Margaret îşi dădu capul pe spate cât de mult îi permise îmbrăţişarea lui Sir John.

— De unde ştii?

El îşi duse un deget al mâinii libere la nasv

— Nimic nu-mi scapă la Barton. Nimic. îi făcu cu ochiul soacrei lui şi amândoi izbucniră în râs. Aşa-i?

— Nu pot, zise Marianne mai târziu.

Stătea pe marginea patului mamei sale, înconjurată de cutii despachetate pe jumătate, cu o cană cu ceai de mentă în mână.

Belle îşi lăsă jos cartea.

— A fost cam oribil.

— A fost *foarte* oribil. Tot râsul acela artificial. Toate glumele. Niciuna amuzantă…

— Sunt atât de inimoşi. Şi au intenţii aşa de bune, Marianne.

— E fatal să ai intenţii bune.

Belle râse.

— Dar, draga mea, de aici vine bunătatea.

Marianne înghiţi puţin ceai.

— Nu cred că doamna e bună.

— Oh, nu ştiu. Cu noi a fost foarte drăguţă.

Marianne ridică privirea.

— N-am interesat-o. Făcea totul doar de complezenţă. Abia s-a însufleţit un pic când au coborât copiii.

— Aşa de scumpi.

— Serios?

— Hai, M, zise Belle, normal că sunt scumpi, cum şi Harry e scump. Nu-i vina lor că sunt prost crescuţi!

Marianne oftă.

— E deprimant, zise ea, să petreci o seară întreagă cu nişte oameni care sunt toţi atât de complet dezagreabili.

— Bill Brandon nu, aşa-i? Mi s-a părut fermecător.

— Sigur că da, mamă. Ar fi perfect pentru tine. Vârsta potrivită, manierele potrivite, chiar citeşte…

— Potoleşte-te. E mult mai tânăr ca mine!

Marianne o apucă pe sub pilotă pe mama ei de deget ele de la picioare.

— Nimeni nu e mai tânăr ca tine, mamă.

Belle o ignoră şi se aplecă în faţă.

— Dragă.

— Ce?

Belle coborî vocea.

— Vreun… semn de la Edward?

Marianne scutură din cap.

— Nu cred.

— A zis ceva?

— Nu.

— Ai întrebat-o?

— Mamă, zise Marianne cu reproş. N-aş face asta. Sau…?

— Dar e aşa ciudat.

— *Ele* ciudat.

— Am crezut…

— Ştiu.

— Crezi că Fanny îl opreşte?

Marianne se ridică încet în picioare.

— Mă îndoiesc. E destul de încăpăţânat în felul lui tăcut de a fi.

— Şi?

Marianne se uită în jos la ea.

— Nu putem să facem nimic, mamă.

— N-ai putea să-i dai un mesaj?

— Nu, mamă, n-aş putea.

Belle îşi ridică iar cartea.

— Soră-ta e un mister pentru mine. îmi frânge inima să las Norland în urmă, dar se pare că nu şi pe-a ei. Suntem complet aiurite când ajungem aici şi ne trezim la kilometri distanţă de orice, iar ea se duce şi pune ierburile şi condimentele în ordine alfabetică de parcă nimic nu s-a schimbat, doar aranjamentul dulapurilor. Şi acum Edward. Chiar nu-i pasă de Edward?

Marianne se uită din nou în cană.

— S-a hotărât în ceea ce priveşte dorul de el, la fel cum s-a hotărât şi să renunţe la facultate. Nu-şi îngăduie să dispere din cauza lucrurilor pe care nu le poate avea, şi nu-şi consumă energia visând la chestii cum fac reu. Ea gândeşte înainte să simtă, mama, ştii că aşa e. îmi închipui că îi e dor de Ed, oarecum, în felul ei.

— În felul ei?

Marianne se îndreptă spre uşă. Spuse hotărâtă:

— Dar felul ei nu e şi felul *meu*. La fel cum nici oamenii ăia proşti din seara asta nu sunt genul meu de oameni. Eu vreau… Eu vreau…

Se opri. Belle tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Ce vrei, draga mea?

Marianne îşi lăsă mâna pe clanţă şi se întoarse spre mama ei.

— Vreau să fiu *copleşită*, răspunse ea.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă Sir John, ignorând voios orice rezerve pe care oaspeţii săi le-ar fi avut cu privire la seara petrecută la Barton Park, îl trimise pe Thomas cu Range Roverul să le ia pe toate la un tur al birourilor şi studioului de creaţie. Margaret, mai ales, se arătă îngrozită.

— N-am de gând să mă uit la desene cu hainele alea scârboase!

— Iar eu, spuse Marianne, destul de tare cât să fie sigură că Thomas avea să-i înţeleagă dezgustul, n-am să fac pe modelul, mulţumesc frumos.

Thomas, care se sprijinea de un blat de bucătărie cu cana de ceai făcut de Belle, zise imperturbabil:

— Nu cred că ai de ales.

Toate se holbară la el.

— *Adică* trebuiei

— Dap, zise Thomas. îi rânji lui Marianne. El e şeful pe-aici. Lady M şi doamna J mai comentează uneori, dar tot fac ce le spune. Luă o gură de ceai. Toţi facem asta…

— Deci, zise Marianne, răsucindu-şi părul într-un nod şi apoi

lăsându-l să-i curgă în cascadă pe umeri, practic ne-a *cumpărați*

Thomas ridică din umeri.

— Nu are pic de răutate în el. Dar îi place să fie înconjurat de oameni; îi place când oamenilor le place ce îi place și lui. Și îi place afacerea lui. Tuturor ne plac lucrurile la care ne pricepem.

Belle se uită la Margaret.

— Găsește-ți niște pantofi, dragă.

— Dar…

— *Pantofi*, insistă Belle. Și poate te piepteni.

Elinor, încercând să fie sinceră fără să trădeze față de Thomas cât de delicată era situația în care se aflau, zise:

— Ne-ar prinde bine ceva… de lucru, nu?

Belle o privi rapid.

— Cum adică?

— Adică… zise Elinor, jucându-se cu nasturii de la car-Tgan, adică, dacă studioul de creație ar găsi că i-ai fi de ajutor cumva, iar Marianne și Margaret ar fi… cerute

70 într-un fel pentru catalog, ar fi oarecum… să zicem oarecum de folos?

Belle se întoarse s-o privească din față.

— Pentru cine?

Elinor se îndreptă puțin.

— Pentru noi.

— Mai exact în ce fel?

Elinor observă că Thomas se concentra intenționat asupra ceaiului și îi spuse încet:

— Bani, mamă.

— De ce, întrebă Belle aproape iritată, te gândești numai la asta?

— Pentru că, răspunse Elinor cu același ton scăzut, cineva trebuie să o facă.

— Dar avem…

— Nu e *destul*. Nu pentru patru persoane într-o casă la dracu-n praznic, când una dintre ele începe miercuri școala.

Margaret își făcu din nou apariția, purtând niște adidași murdari

cu şireturile desfăcute. Declară, cu voce tare:

— Nu vreau să mă duc la şcoală.

Thomas îşi puse jos cana cu hotărâre şi îi spuse ferm:

— Aşa e legea.

— Mulţumesc, spuse Elinor.

Belle se uită la Marianne şi zise cu voioşie forţată:

— Se pare că suntem în minoritate, draga mea!

— Dacă vrei să spui, zise Elinor brusc exasperată, că ai impresia că nu trebuie să faci un efort ca să contribui, atunci ai dreptate. Eşti în minoritate. *Toată lumea* trebuie să facă măcar câte ceva.

Urmă un moment de tăcere, apoi Marianne, aparent examinându-şi o mână de păr ca să caute fire despicate la vârfuri, o întrebă pe Elinor:

— Şi ce anume o să faci *tu*?

Pentru o clipă Elinor se gândi că avea să-şi piardă controlul. Însă îi prinse privirea lui Thomas şi văzu o sclipire de simpatie, dacă nu chiar înţelegere. Înghiţi şi îşi lăsă mâna să-i cadă de la nasturii cardiganului.

— De fapt, zise ea, aveam de gând să-i cer lui Sir John ceva de lucru oricum. Aşa că pot să-l întreb în dimineaţa asta, nu-i aşa?

— Ah, bun, spuse Marianne. În glasul ei se simţea o urmă măruntă de sarcasm. îşi lăsă părul să cadă din nou şi îi zâmbi lui Thomas. Atunci hai să terminăm odată, da?

— Desigur, a fost visul meu, spuse Sir John, să continui să fabric totul în Devon. Aşa am început, să ştiţi, am mutat toate maşinile de la Honiton, am stat treaz jumătate de noapte cercetând legislaţia muncii, dar n-am putut. N-aveam cum să fac rost de marjă. Costurile forţei de muncă în Marea Britanie sunt pur şi simplu prea mari. Aşa că maşinile – complet învechite acum, desigur – ruginesc în vechile grajduri, şi externalizăm lotul în nordul Portugaliei. O fabrică modernă într-o zonă industrială. Nu-i un loc de pus în ramă, dar merge pentru afaceri. Calitate excelentă… Se opri şi se uită la Margaret. Întrebă deodată: Te-ai plictisit?

Margaret încuviinţă energic din cap. Sir John îi zâmbi larg. Nu

părea absolut deloc jignit.

— Eşti ceva de comă, domnişoară Margaret Dashwood.

— Poate, zise Belle grăbită, astea nu sunt tocmai hainele pe care cineva de vârsta lui Margaret…

Sir John o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o întrerupse zicând:

— Ajungem la unele pentru orice vârstă. Să vezi studioul de creaţie, o să te dea pe spate. Planşete digitale, tehnologie care stabileşte toate formele şi mărimile obişnuite ale corpului…

Începu să o conducă spre o uşă prin care se vedea o încăpere cu tavan înalt, luminată ca ziua, vorbind tot timpul. Margaret venea după el, oftând şi târşâindu-şi pantofii, urmată de Marianne, la fel de încet şi la o distanţă grăitor de dispreţuitoare. Elinor le privi dispărând în studio în faţa ei şi simţi, din ce în ce mai alarmant, că avea să fie extrem de greu, dacă nu imposibil, să-l convingă pe Sir John să-i acorde puţin timp sau puţină atenţie. Deja le îndepărtase cu jovialitate neliniştea legată de transportul lui Marianne la şcoală, spunând că Thomas avea s-o ia cu maşina până unde ajungea şi autobuzul în Exeter, şi, făcând acest lucru, simţea cu siguranţă că îşi făcuse pentru moment datoria cu asupra de măsură faţă de noii săi locatari. Cum putea ea, Elinor, să-l strângă mai mult şi să-i explice într-un fel care nu le afecta nici demnitatea, nici nu le făcea situaţia să pară mai bună decât era, că aveau nevoie disperată de oportunităţi să câştige nişte bani? Cum făceai să pară că nu cerşeai pur şi simplu?

Auzi paşi în spatele ei. Elinor se întoarse şi-l văzu pe colonelul Brandon apropiindu-se dinspre scara care ducea la nivelul studioului. Seara trecută, fusese îmbrăcat într-o uniformă de ţară de o curăţenie ireproşabilă, cu pantaloni închişi la culoare şi cu un pulover convenţional. În dimineaţa aceasta, era într-o variantă de zi, verde oliv, a aceleiaşi uniforme, iar pantofii săi erau perfect lustruiţi, ceea ce Elinor nu putu să nu observe.

El îi zâmbi şi spuse:

— Te-ai plictisit de veste din material rezistent la rupere şi cu buzunare aplicate?

Ea îi zâmbi la rândul ei, recunoscătoare.

— E foarte impresionant. Doar că… sunt puţin preocupată în dimineaţa asta. Sunt sigură că e doar din cauza mutării… schimbarea şi toate cele.

Bill Brandon îşi vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Mai ales dacă tu eşti cea practică.

— Păi… da.

— Eşti.

Elinor roşi uşor. Se uită la vârful ghetei sale Converse şi lovi cu ea în podea.

— Puţin, zise fără tragere de inimă.

— Suntem atât de folositori, noi, oamenii practici. Ţinem totul sub control. Dar alţii cred că doar stricăm cheful. Foarte nedrept.

Elinor îl privi. Părea atât de adunat şi de aranjat, eu gulerul cămăşii sale în carouri bine călcat, cu mâinile relaxate în buzunarele pantalonilor. Ea arătă spre blugii pe care îi purta şi spre cardiganul care fusese al tatălui său.

— Îmi pare rău că sunt aşa de neîngrijită.

— Voi aţi putea să purtaţi absolut orice şi tot ar fi de efect, zise Bill Brandon galant. Sora ta…

— Oh, ştiu.

— E acolo?

— Da. Cu restul.

— Şi tu de ce nu eşti?

Elinor oftă. îşi puse mâinile în buzunarele cardiganului şi ridică din umeri.

— Voiam… mai degrabă să-l văd pe Sir John.

— Jonno?

— Da… Singur.

Bill Brandon o cercetă cu atenţie.

— E totul în regulă? întrebă el.

Elinor nu zise nimic. Trase buzunarele tricotate în jos cât putu de mult şi se holbă la picioarele ei.

— Elinor. Ce e?

— Nimic.

— Fii atentă, zise el. Fii atentă, nu ne cunoaştem prea bine încă, dar sunt sigur că ne vom cunoaşte, fiindcă sunt aici tot timpul – e un contrast mare faţă de Delaford.

— Delaford?

— Da. Acolo trăiesc. Sau, mă rog, am un apartament, li… mă rog, e un loc pe care l-am pus pe picioare după ce am ieşit din armată. Am vrut să-i ajut pe unii dintre soldaţii mei care aveau necazuri cu băutura şi drogurile şi tot tacâmul. Rezultatul lucrurilor prin care au trecut, înţelegi, mecanisme de adaptare şi tot ce vrei, unde mai pui că nu se puteau adapta la viaţa de civil. Şi am vrut… mă rog, asta e altă poveste, dar am vrut să ajut dependenţii în general, sincer, am vrut…

— Dependenţi? zise Elinor uimită.

El încuviinţă.

— Da, zise el. Mai mult droguri, dar sunt şi alcoolici.

— Deci, asta voia să spună Sir John cu actele tale de caritate!

— Jonno e extraordinar. Ne susţine mult şi e foarte generos. E cel mai bun sponsor al nostru.

— Asta e minunat, zise Elinor serioasă. Chiar minunat cu ce te ocupi.

— Nu chiar.

— Trebuia să te întrebăm aseară, trebuia să…

— Nu, spuse Bill Brandon, nu trebuia. Nu vorbesc prea mult despre asta. Mai bine să faci ceva decât să vorbeşti despre lucrul acela. Nu crezi?

Elinor îşi relaxă puţin umerii.

— Dacă ştii ce să faci, da.

El se apropie mai mult de ea.

— Şi aici am intervenit eu, cred. Care e problema?

Ea ridică ochii spre el. Chipul lui era expresia bunătăţii supreme.

— Sunt doar… puţin îngrijorată. Asta e tot.

— În privinţa mutării?

— Nu… nu mutarea în sine…

— Bani? zise el.

Elinor expiră.

— De unde ştii?

— Am presupus doar.

— Da, spuse ea. Bani. Niciuna dintre noi nu e prea aptă să muncească, dar trebuie. Cel puţin eu. Şi voiam să-l rog pe Sir John… Se opri. Apoi adăugă cu tristeţe: Nu prea ştiu ce voiam să-l rog. Să ne ajute, presupun. Un ajutor nehotărât. Fără speranţă, sincer.

— Nu-i fără speranţă.

— E aşa de ocupat, face deja atâtea lucruri.

Bill Brandon aruncă din nou o privire spre studio, apoi spre Elinor.

— Face multe lucruri, ai dreptate. Mută şi munţii din loc, aşa e el. Prin urmare, de ce nu rogi pe cineva care nu încearcă să conducă o afacere, ba mai mult, o nevastă şi patru copii şi o proprietate considerabilă în vremuri economice sumbre? De ce nu mă rogi pe mine?

Înapoi în casa lor, Marianne spuse că se simţea neliniştită. Privind pe fereastra din camera de zi la valea spectaculoasă de sub ele, zise:

— Putem să despachetăm oricând, nu? Uitaţi-vă la cerul ăla albastru.

Intrând în cameră cu o scară ca să o ajute pe mama lor să agaţe perdelele cu care veniseră, Elinor zise:

— Şi la norii ăia.

— Nu-s nimic. îi împrăştie vântul. Oricum, ce conteai puţină ploaie? La Norland mereu ne prindea ploaia.

Belle trăgea metri de damasc vechi şi ponosit dintr-o cutie ca să înlocuiască perdelele gata făcute, cu un model viu colorat, ale lui Sir John. O întrebă pe Marianne:

— Ce propui, draga mea?

— O plimbare.

— O *plimbare*, repetă Margaret pe un ton scârbit.

— Da, zise Marianne, o plimbare. Şi veniţi cu mine.

— Detest plimbările.

— De ce vrei să te plimbi? întrebă Belle.

— Vreau să văd casa veche despre care ne-a povestit Sir John. Casa veche din valea unde trăiește bătrâna doamnă care nu iese niciodată afară. Parcă ar fi domnișoara Havisham.

— Eu nu vreau să văd nimic, spuse Margaret.

Belle se uită la damasc. Fusese odinioară de un roșu burgund intens. Acum, decolorat de soare, avea dungi neregulate de culoarea unui ceai slab. Dar orice era mai bun decât bumbacul albastru aprins cu imprimeu cu lloarea-soarelui stilizată.

— Minunat, draga mea, zise absentă.

— Dar… începu Margaret.

Belle ridică repede capul.

— Nu vreau ca Marianne să meargă singură. Nu după baza de ieri. Și sigur nu până nu învățăm să ne orientăm pe aici.

Din vârful scării, Elinor zise:

— Casa se cheamă Allenham. Bătrâna este doamna Smith.

Nimeni nu o băgă în seamă.

— Mergem, îi spuse Marianne lui Margaret.

— Te duci, îi zise Belle lui Margaret.

Margaret se uită în sus, la Elinor, care stătea pe scară.

— De ce nu te duci *tu*?

— De-aia, zise Elinor.

— Mereu trebuie să fac ce nu vreau, se plânse Margaret.

Belle lăsă perdelele și o luă pe după umeri.

— Îți promit, zise ea, că o să ajungi la o vârstă la care nimeni nu-ți mai spune ce să faci. Într-o zi o să faci exact ce vrei.

Elinor se întinse să desfacă perdelele cu floarea-soarelui.

— Aș vrea eu, spuse ea încet, fără să se adreseze cuiva anume.

De la casă, o alee urca abrupt prin pădurea din spate, traversa un drumeag îngust și desfundat, ajungând la o culme înaltă, deschisă, de unde puteai vedea, ca o pasăre în zbor, toate văile de jos legate între ele. Odată ajunsă acolo, Margaret, care se plânsese cu voce tare tot drumul printre copaci, se molipsi de vânt și înălțime și începu să se învârtă, țipând, de-a lungul culmii, cu brațele întinse și cu părul

fluturându-i în jurul capului ca niște flamuri zdrențuite.

Marianne o urmă mai încet, fascinată fără să vrea de ceea ce se așternea în fața ei. Era Barton Park cu dependințele sale, aranjat și miniatural ca mobila dintr-o casă de păpuși, așezat printre pâlcuri mici de copaci și legat de curbele regulate și deschise la culoare ale aleilor, cu spații verzi printre ele, presărate cu oi ca niște biluțe de vată și cu vaci ca niște piese de domino alb cu negru. Din hornuri ieșea fum, ici și colo, iar mașina roșie a poștașului înainta încet pe o alee ca o jucărie mică și viu colorată. Și apoi, acolo, în valea următoare, lipită de dealul de sub un baldachin uriaș de copaci, era cuibărită casa de poveste Allenham, construită din cărămizi delicate rozalii, cu hornuri cu torsade în stil Tudor și ferestre înguste și sclipitoare. Grădinile sale – celebre, zisese Sir John, fiindcă fuseseră aranjate după un anumit model în anul 1640 și nu se mai schimbaseră semnificativ de atunci – aveau un model formal deosebit, foarte vizibil de la înălțimea aceea, cu garduri vii i nalte, închise la culoare, și unele mai scunde și mai verzi, punctat doar de câteva fântâni fără un strop de apă în bazinele lor din piatră palidă. Era o perioadă diferită față de Norland, era o situație diferită față de Norland, dar ceva din romantismul căsuței vechi și tăcute din vale făcu să i se pună lui Marianne un nod de nostalgie în gât și îi aduse dintr-odată lacrimi în ochi.

— Doamna Smith e o bătrână drăguță, spusese Sir înhn. E văduvă de nu știu când. Familia bătrânului Smith a făcut bani în nord, iar el i-a adus aici și a cumpărat casa aia. A dat o avere pe ea. Un băiat minunat. A învățat istoria locului. Păcat că n-au avut copii, acum ea stă singură acolo, ofilindu-se, și au grijă de ea toate fetele astea de la agenții de Dumnezeu știe unde. Cine știe ce înțeleg filipinezele astea. Dacă ai fi crescut în Manila, ai avea impresia că ai aterizat pe lună când ajungi la Allenham, nu?

Margaret urcă gâfâind. Marianne arătă în jos spre casă.

— Uite.

— E un pic înfricoșătoare, zise Margaret. își scosese jacheta și o legase în jurul taliei.

— E fantastică, spuse Marianne.

Margaret miji ochii spre cer.

— O să plouă.

— Nu contează.

— Nici măcar n-ai pulover.

— Nu-mi pasă. Ce e ploaia?

Ca la un semn, căzu un strop mare pe mâna lui Marcaret. O întinse.

— Asta, spuse ea.

Marianne se uită în spate. Din sud-vest şi din direcţia mării, o acumulare uriaşă de nori plumburii veneau I întărât spre ele.

— E doar *ploaie*, Mags, spuse ea.

— Nu, zise Margaret, şi deodată vocea ei căpătă o nuanţă urgentă. Arătă în sus, urmărind privirea lui

Marianne, chiar în clipa în care un fulger sfârtecă norii şi un tunet bubui cu ecou printre dealuri.

— Ajutor! zise Marianne pe un ton diferit.

Margaret îşi desfăcu jacheta şi i-o aruncă surorii sale.

— Ia asta.

— Nu.

— Ia-o. *ia-o*! Eu n-am astm.

Pe când Marianne se chinuia să se îmbrace cu jacheta, porni brusc să plouă de-a binelea. Trăgându-şi sora] după ea, Margaret începu să facă cale întoarsă în fugă, cu ploaia săltând în iarba din jurul lor.

— Mai încet, se rugă Marianne.

— Nu, strigă Margaret. Nu. Trebuie să ne întoarcem, trebuie să mergem acasă!

— Nu pot…

— Ba poţi! Ba poţi! Trebuie, înaintară de-a lungul culmii, iarba devenind tot mai alunecoasă sub tălpi, mâinile tot mai alunecoase una într-alta.

— Oh, te rog, striga Margaret. Oh, te rog, *fugi*.

— Nu pot, nu pot mai repede, nu văd… în faţa lor, gardul viu de la marginea aleii începu să se întrezărească printre perdelele de apă.

— Aproape am ajuns! strigă Margaret. Avea părul lipit de faţă şi trebuia să-l tot dea din ochi cu mâna liberă. Nu-i departe!

Marianne scoase un ţipăt înăbuşit şi apoi mâna îi alunecă din a lui Margaret şi se prăbuşi pe pământ, respirând greu şi sufocându-se.

Margaret se lăsă pe vine lângă ea.

— Marianne? Marianne? Eşti OK?

Marianne nu putea vorbi. Stătea unde căzuse, ghemuită pe iarba udă, cu mâinile strânse la piept, luptându-se să respire.

Margaret începu să cotrobăie prin buzunarul surorii sale.

— Inhalatorul, inhalatorul.

Marianne scutură din cap.

— Cum adică? Nu-l ai? Ai plecat fără *inhalator*?

Pământie la faţă şi chinuindu-se să respire, Marianne reuşi să încuviinţeze.

— Oh, *Doamne*, zise Margaret.

Simţea cum creştea în ea panica precum isteria. „Nu trebuie, nu trebuie. Ce-ar face mama, ce-ar face Ellie”, trebuia să gândească, *gândeşte*, trebuia… Se ridică.

— Ascultă! strigă ea prin ploaie. Ascultă! O să fug acasă să iau inhalatorul şi mă întorc cu mama şi cu Ellie. Nu te *mişca*. Mă auzi? Nu te mişca, respiră câte *puţin*, nu te speria. OK? OK?

Marianne ridică slab o mână de pe piept în semn că înţelesese, iar Margaret porni spre gardul viu şi alee cu o viteză de care nu s-ar fi crezut în stare. Pe când trecea prin tufişuri observă o maşină care cobora pe alee cu farurile aprinse, o maşină care mergea repede, prea repede, şi chiar în mijlocul disperării sale legate de Marianne se gândi că situaţia nu s-ar îmbunătăţi dacă, mai presus de toate, ar mai călca-o şi maşina. Aşa că se lăsă să alunece în jos pe mormanul de pământ şi se lipi de el să lase maşina să treacă pe lângă ea.

Dar nu fu aşa. Şoferul o văzu lipită de mormanul de pământ de lângă gardul viu şi frână brusc, stropind-o cu apă murdară şi pietriş. Se deschise geamul din faţă, de lângă ea, şi o voce de bărbat zise cu nerăbdare:

— Eşti OK?

Margaret se ridică. Vederea unui alt om, mai ales a unui adult, era mai mult decât bine-venită. Se apucă de maşina strălucitoare şi îşi vârî capul ud pe geam.

— Oh, vă rog, vă rog, sora mea!

Şoferul maşinii era un tânăr, un tânăr brunet. Chiar şi în situaţia aceea disperată, parţial orbită de părul ud, Margaret observă că pe o scară a frumuseţii, era foarte aproape de un zece perfect. Era… fermecător. Mai puţin iritat, o întrebă:

— Ce-i cu sora ta?

— E acolo sus, zise Margaret necontrolat, aproape în lacrimi, pe câmp. Are o criză de astm.

— O, Doamne, zise tânărul pe un ton complet diferit.

Opri motorul şi ieşi din maşină într-o clipită, fără să mai ia cheia, şi urcă agil pe deal spre gardul viu aproape înainte ca Margaret să aibă timp să realizeze că se pusese în mişcare. Porni cu greu după el strigând:

— N-are inhalatorul. Şi-a uitat inhalatorul.

— Unde e? strigă el.

— Acasă.

— Unde e acasă?

— Acolo jos. Barton Cottage.

El se opri o clipă, trecut pe jumătate prin gardul viu.

— Ştiu Barton Cottage, zise el. O aduc eu. Du-te acasă şi zi-le că o aduc eu.

— Nu puteţi…

Intrase deja prin gard.

— Fă naibii cum îţi zic! îi strigă lui Margaret şi dispăru din raza ei vizuală.

— Cunosc Barton de când mă ştiu, zise tânărul.

Stătea lângă şemineul din casă, ştergându-şi părul cu un prosop vechi de plajă pe care Elinor îl adusese dintr-o cutie de pe scări. Marianne era pe canapea cu inhalatorul şi puţină culoare în obraji. Ea, mama şi surorile sale îl priveau neîncrezătoare pe tânărul de lângă şemineu.

— Tocmai veneam de undeva din împrejurimi. De fapt, stau într-o casă la câţiva kilometri, pe nume Allenham. E a mătuşii mele. E imobilizată de-acum, dar am venit toată viaţa, în fiecare vacanţă. E mai greu să scap şi să vin acum, dar vin ori de câte ori pot. Este o bătrânică drăguţă.

Belle înghiţi în sec. Nu-i trecuse prin minte s-o trimită pe Margaret sus după haine uscate. Nimic practic nu-i trecuse prin minte de când neliniştea tot mai mare legată de Marianne începuse cu schimbarea vremii, apoi cu sosirea lui Margaret acasă distrasă, în lacrimi, cu o poveste incoerentă despre o criză de astm şi cu un om care o aducea pe Marianne cu maşina, apoi mugetul aproape imediat al unei maşini sport afară şi un tânăr perfect străin, ca un zeu, apăruse la uşa din faţă cu Marianne în braţe, palidă ca o stafie, dar încă respirând. Încă respirând. Belle se holba şi iar se holba la tânăr. Chiar dacă nu ar fi arătat aşa cum arăta, ar fi fost un erou pentru ea: s-o salveze pe Marianne, s-o aducă acasă cu atâta respect, ca şi cum ar fi fost… ar fi fost o floare rară. Un crin. Un fluture. Un fluture rănit. Fusese aproape *tandru*.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, zise Belle. Eu…

Tânărul încetă să se mai frece cu prosopul. Avea un păr gros, negru şi lucios. Zâmbi larg.

— Atunci nu-mi mulţumiţi.

— Dar nu vă puteţi imagina ce simţim, ce-aţi făcut pentru noi.

El aruncă o privire spre Marianne. Ridică o sprânceană, foarte uşor.

— Oh, ba da.

Margaret se uită la sora ei. Dacă n-ar fi fost aşa de palidă, Margaret ar fi zis că roşeşte.

— Aveţi un nume?

El zâmbi. Lăsă prosopul uşor pe cămin şi-şi trecu degetele prin păr. Chiar şi în blugi uzi, arăta magnific.

— Sunt John.

Margaret zise, aproape cu sfială:

— Cunoaştem mulţi John.

— Ah, spuse el, şi îi făcu cu ochiul. Dar eu sunt John Willoughby. Şi toată lumea îmi spune Wills.

— Putem şi noi? întrebă Belle.

— Aş fi jignit dacă nu mi-aţi spune aşa.

— Iar *noi* suntem…

— Ştiu cine sunteţi.

— Ştiţi?

— Toată lumea de aici ştie treburile tuturor. Mătuşa Jane mi-a spus. A zis că sunt nişte oameni noi în casa nouă şi… mă rog, n-o să vă spun ce mi-a mai zis până nu o să vă cunosc mai bine.

Marianne lăsă jos inhalatorul şi spuse hârâit:

— Mi-e teamă că n-a fost o prezentare prea bună.

Dintr-odată deveni serios.

— Nu din punctul meu de vedere.

Ea încercă să râdă puţin şi se înecă.

— Să salvezi domniţele la ananghie… rosti ea cu voce slabă.

— Şi ce mai domniţă! zise el încet.

Ea îşi dădu uşor capul pe spate. Chiar şi udă leoarcă de ploaie şi chinuită de criza de astm, cu părul lipit în şuviţe umede, Elinor constată uimită de cât de bine arăta sora ei. O privire rapidă spre şemineu arătă că nu era singura uimită. John Willoughby avea expresia pe care Elinor o cunoscuse aproape toată viaţa lui Marianne, expresia pe care o văzuse pe chipul lui Bill Brandon în aceeaşi dimineaţă. Iar fragilitatea pe care i-o dădea astmul, împreună cu intensitatea naturală a personalităţii ei, nu făcea decât să-i sporească farmecul.

Marianne explică, cu glas mai puternic:

— Ne uitam la casa mătuşii tale. Eram acolo sus, uitându-ne în jos…

— Serios?

— E minunată. Aşa de minunată. Aşa de veche şi de *înţeleaptă*, oarecum. M-a făcut să-mi vină să plâng.

Se aşternu un moment de linişte.

— Serios?

— Da.

— Ştii, are acelaşi efect şi asupra mea. Mereu am iubit Allenham. Când eram mic, nu voiam niciodată să plec.

— Îmi închipui.

— Serios? Ai trăit vreodată într-un loc ca Allenham?

— Oh, da, zise Marianne. Se ridică puţin mai sus. Pielea îi strălucea. Am trăit în cea mai grozavă casă. În Sussex. Am crescut acolo.

— *Toate* am crescut acolo! exclamă Margaret indignată.

— Aş vrea să fi crescut şi eu la Allenham, zise Wills, ignorând-o.

Margaret se uită pe fereastră şi întrebă hotărâtă:

— E un Ferrari maşina ta?

— Nu, spuse el, încă privind-o pe Marianne.

— Ce e atunci?

— E un Aston Martin.

— Uau! zise Margaret. N-am văzut niciodată unul.

Wills se uită la hainele sale ude.

— Ar trebui să plec. Sunt fleaşcă.

— Te rugăm să te întorci, spuse Belle. Te rugăm.

Marianne nu spuse nimic. Elinor se uită la Wills care se uita la sora ei.

— Mi-ar face plăcere. Se aplecă spre Marianne, aproape râzând. Te rog să nu mai alergi în ploaie. Poate n-o să fiu prin preajmă să te salvez.

Ea îi aruncă un zâmbet pe care Elinor l-ar fi descris, dacă Marianne nu şi-ar mai fi ţinut inhalatorul albastru, drept languros.

— O să încerc.

— Pentru că, spuse el, n-aş suporta ideea să te salveze altcineva.

Margaret scoase un mic strigăt şi îşi duse mâna la gură. Elinor îi spuse repede:

— Du-te mai bine şi schimbă-te.

— Da, spuse Belle, ca şi cum se trezea dintr-un vis. Da. Draga mea, du-te sus şi schimbă-te. Şi Elinor, pune ceainicul pe foc, te rog.

Wills ridică o mână.

— Nu şi pentru mine. Mulţumesc. Mătuşa Jane mă aşteaptă.

Zâmbi aproape imperceptibil. Obligaţiile moştenitorului…

— Oh, Doamne, exclamă Marianne. *Tu* eşti moştenitorul casei *Allenham*?

El încuviinţă din cap.

— Ce noroc, spuse Belle uluită.

Ochii lui Marianne sclipeau.

— Ce *romantic*, zise ea.

El încuviinţă.

— Aşa cred şi eu.

Veni direct la canapea. Spuse, uitându-se la Marianne:

— O să vin mâine să văd ce mai faci.

Ea se uită fix la el.

— Da.

— Ai grijă de tine.

— Oh, o să avem, zise Belle cu fervoare.

Wills îi zâmbi.

— Casa asta e deja grozavă.

— Oh! Oh, e aşa de *obişnuită*…

— Depinde în totalitate de locatari, ştii.

Fâţâindu-se în faţa lui, Margaret întrebă:

— Pot să plimb odată în maşina ta?

— Sigur. Se uită la toate. Stau aici ceva timp. Putem să ne plimbăm pe aleile nesfârşite ale lui Jonno.

— Da, te *rog*!

— Cu o condiţie.

— Orice, orice!

— Gata cu „mulţumesc”, spuse Wills.

Apoi plecă. Trânti uşa din faţă, trânti portiera maşinii, trezi motorul la viaţă şi plecă, lăsând atmosfera din urma lui încărcată şi vie ca şi cum ar fi fost plină de artificii. Fetele se uitau unele la altele în tăcerea straniu de complicată pe care o lăsase în urmă. Apoi Margaret îşi puse mâinile pe faţa strălucitoare. Din spatele palmelor, zise:

— Să nu spună nimeni nimic. Nimic. Niciun cuvânt.

— Oh, e aşa o bucăţică, nu-i aşa? spuse Mary Middleton fără

prea mult interes.

Stătea în picioare în bucătăria sa enormă, recent utilată, dându-i cu linguriţa piure de fructe celui mai mic copil, un băieţel cu obrajii rumeni ai tatălui său, care şedea într-un scaun de masă pentru copii, înalt şi scump, după cum arăta.

— Minunat, zise Belle. Primise o ceaşcă de cafea de la un espressor special. Nu cred că am văzut vreodată un bărbat mai frumos.

Mary se aplecă până ce chipul îi ajunse la nivelul copilului.

— Nu vorbi aşa în faţa Domnului Superb! zise ea uşor sarcastic

Belle oftă. Nu-i plăcuseră niciodată bebeluşii prea mult, deşi le adorase pe fetele ei, mai ales când ajunseseră la vârsta la care se puteau exprima.

— Vine des pe-aici? întrebă ea.

Mary se îndreptă şi începu să ducă încă o linguriţă cu piure spre copil, ca şi cum era un avion în picaj.

— Destul cât să-şi ţină scaunul cald, dacă înţelegi ce zic. Uită-te la făţuca asta, cum urmăreşte lingura. Deschide gura, puişor, gura mare, mare pentru mami. Jane Smith e o drăguţă şi îl adoră pe băiat. Dar e un răsfăţat, dacă mă întrebi pe mine.

Belle se uită în ceaşca de cafea. Cafeaua avea o spumă cremoasă deasupra. Arăta, trebuia spus, extrem de autentică.

— Ni s-a părut fermecător.

— Oh, fermecător într-adevăr.

— John ce părere are?

— Jonno? zise Mary. Şterse bărbia copilului cu marginea lingurii. Oh, John crede că e amuzant. Înţelegi tu. Trage bine, amuzant la petreceri, tot tacâmul. Ştie să se poarte, trebuie să recunosc. Şi, desigur, e foarte decorativ. Deşi nici pe jumătate la fel de decorativ, spuse ea aplecându-se din nou, ca alte persoane care arată straşnic.

Bebeluşul făcu câteva băluţe în semn de apreciere.

— Şi, zise Belle, uitându-se încă la cafea, mă rog, o să moştenească Allenham?

Mary îşi sărută fiul pe creştet şi începu să-i desfacă baveţica. În ochii lui Belle, arăta extrem de bine pentru cineva care născuse patru

copii atât de repede unul după altul, iar hainele şi părul păreau mai degrabă de pe Bond Street decât de la Barton.

— Aşa se înţelege, zise Mary. Jane nu are copii, iar el e fiul singurei ei surori, sora mai mică. Ea – adică mama lui Wills – a murit acum mai mulţi ani, de o tumoare pe creier sau ceva, biata de ea – şi taică-său era un om de nimic, din ce-am auzit, stă prin străinătate, un fustangiu Jin ăla care doar ocupă spaţiu. Hai sus, puiule. Vai, ce băiat greu! Aşa că norocosul de Wills cred că o să primească totul şi desigur că ea îl răsfaţă mult. Nu că ar fi o băgăcioasă, să ştii. E foarte strictă în privinţa unor lucruri. îşi duse gura la gâtul bebeluşului. Ca mămica ta.

Belle zise încet:

] *oanna Trollope*

— A venit la noi de dimineaţă…

— Oh! exclamă Mary, aşezându-se pe un scaun de bar lângă Belle, cu bebeluşul pe genunchi. Nu pune mâna pe cana aia! Frige, frige, frige! Am auzit totul despre dimineaţa asta. Bietul Bill! Stă ore în şir să găsească cei mai frumoşi trandafiri târzii să-i ducă lui Marianne, şi acolo e Wills cu o mână de nimicuri din primul şanţ, iar ea nici măcar nu se uită la trandafiri! îi zâmbi fiului său. Ce fetiţă năzdrăvană, puiule, ce fetiţă năzdrăvană, năzdrăvană. Şi apoi Bill vine înapoi aici, cu o moacă de parcă i s-au înecat corăbiile, şi nu rămâne, zice că trebuie să se întoarcă la Delaford şi o calcă cu un milion de kilometri la oră şi împrăştie pietriş în *toate* părţile. Şi abia fuseseră aranjate.

— Haide, zise Belle. E de vârsta lui Marianne…

— Cine? Wills? Oh, ştiu. Dar Bill e aşa de drăguţ.

E adorabil cu ăştia mici, aşa de dulce. Ce trist că n-are şi el. Oficial adică.

Bebeluşul găsise o linguriţă sub farfuria lui Belle, pe care o izbea acum la întâmplare şi striga. Mary nu făcu niciun gest să-l potolească.

Tresărind uşor, Belle zise:

— Pare tare drăguţ. Bill Brandon, adică.

— Ce persoană gălăgioasă! Ce băiat gălăgios! Oh, e adorabil. Nu-ţi vine să crezi că n-a pus nimeni mâna pe el, nu? Cică ar fi fost una pe care a iubit-o foarte mult odată, care nu l-a vrut sau care a luat-o

razna sau ceva, dar e groaznic de secretos, nu l-am auzit să zică nimic niciodată. Nu, nu pe mâna lui mami. Au, mâna lui mami! Şi are o fiică undeva…

— O fiică!

Mary scoase lingura din mâna dreaptă a copilului şi i-o puse în stânga. Imediat o schimbă şi începu iar să bocăne.

— Mă rog, nu ştiu. N-a vorbit niciodată despre ea, aşa că poate e doar un zvon. Mare păcat, dacă e aşa; este aşa bun cu copiii. Nu că ar fi prea greu, nu-i aşa, puişor? Ar fi un soţ fantastic, aşa de fidel. Şi personal, cred că i-ar plăcea să se îndrăgostească din nou.

Belle Îşi termină cafeaua.

— Atunci ar fi complet opusul lui Marianne. Şi al meu, de altfel. Noi credem în iubirea vieţii, să ştii.

Mary sărută copilul.

— Am şi eu parte de asta, nu? De patru ori chiar!

Belle aşteptă o clipă şi zise:

— Mă refeream mai degrabă la bărbaţi.

Mary îi zâmbi.

— Bill ar spune că Marianne e încă tânără. Şi îi place o minte tânără. De-asta iubeşte atât de mult copiii.

Belle puse jos ceaşca de cafea.

— Păi, zise ea, zâmbindu-i la rândul ei, deşi nu tocmai sincer, există tineri şi tineri, nu-i aşa? Şi după mintea mea, tânărul care a adus-o acasă pe Marianne şi nu vrea mulţumiri e aproape de perfecţiune.

— Şi a ei?

— A ei ce?

— John Willoughby, după mintea lui Marianne, este aproape de perfecţiune?

Belle se ridică de pe scaun cu mai puţină graţie decât intenţionase. Întinse un deget spre bebeluş, care îl privi şi se întoarse.

— Cred, zise ea pe un ton menit să descurajeze orice dezacord, că sentimentul dintre Marianne şi John Willoughby e reciproc.

— După două zile! exclamă Mary.

Belle făcu un pas mai departe.

— Uneori, zise ea visătoare, e vorba de *recunoaştere*. Timpul nu înseamnă nimic. Absolut nimic.

Capitolul 6

— Îl cunosc pe Bill Brandon de mulţi ani, spuse Peter Austen. Avea o barbă cenuşie îngrijită şi purta o cămaşă la fel de îngrijită, din denim. A fost – mă rog, s-a purtat minunat cu familia mea. îşi drese glasul şi se uită iute la masa netedă şi albă din faţa lui. Apoi îi zâmbi din nou lui Elinor. Probabil ştii cu ce se ocupă. La Delaford.

— Da, puţin, dar nu prea…

— Nu, zise Peter Austen. Nu vorbeşte despre asta. Dar ne-a ajutat pe mulţi dintre noi şi a salvat o mulţime. Pe băiatul meu, bunăoară.

Elinor se uită şi ea la masă. Era uimitor să vadă atâta suprafaţă albă cu atât de puţine lucruri pe ea. Chiar şi pentru un arhitect.

— Îmi pare rău, zise ea politicos.

— Da, mă rog… îşi drese iarăşi glasul. Deci, orice prieten de-al lui Bill…

— Abia îl cunosc, zise Elinor repede. Adică ne-am cunoscut abia acum o săptămână sau două, dar mi-a zis că ai putea să mă ajutaţi?

— Întotdeauna, zise Peter, întotdeauna îmi place să fac tot ce pot. Pentru Bill.

Elinor se uită de jur-împrejurul camerei. Se afla la primul etaj al unei clădiri noi pe estuar, iar lumina care pătrundea pe ferestre şi prin lucarne îi dădeau o strălucire nepământeană.

Zise stânjenită:

— Mi-e tare jenă să cer…

— Cine nu cere nu primeşte, vezi tu. Mai ales când avem nevoie de ajutor.

Elinor îl privi jalnic.

— Iar eu am nevoie.

El zâmbi iar.

— Ştiu. Mi-a zis Bill. Şi am fost destul de precaut cât să-i dau un telefon îndrumătorului tău înainte să ne vedem.

— Vai de mine!

El arătă spre peretele alb din spatele său, pe care atârnau fotografii uriaşe la rezoluţie mare cu diverse clădiri spectaculoase.

— Suntem foarte norocoşi, Elinor. Pot să-ţi spun Elinor? încă avem de lucru, chiar şi în vremurile astea grele. Suntem diversificaţi, vezi tu. Proiecte comunitare, proiecte educaţionale, proiecte comerciale, lucrări de conservare, case particulare: facem de toate. În tot comitatul. Au venit la mine chiar şi cei de la eparhie să discutăm despre catedrală. Ne mândrim cu o echipă puternică formată din oameni de toate vârstele şi naţionalităţile. îşi mângâie scurt şi apreciativ barba. Probabil sunt cel mai bătrân director şi singurul licenţiat cu distincţie şi fără vreo calificare de la Institutul Regal al Arhitecţilor Britanici, dar ştiu cum să iau autorităţile când vine vorba de amenajare şi asta s-a dovedit util de-a lungul anilor.

Elinor înghiţi în sec. Era greu să-şi dea seama ce urma, deşi cordialitatea generală îi dădea speranţe. Încercând să pară modestă şi încrezătoare în acelaşi timp, zise:

— Mai aveam doar un an până când…

— Ştiu.

— Îmi plăcea, zise Elinor relaxată deodată, amintindu-şi. Chiar îmi *plăcea*.

— Îndrumătorul tău are o părere foarte bună despre tine.

— Serios? Oh, *serios*?

Peter Austen se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe antebraţe. îşi împreună mâinile.

— Dar ai nevoie de bani.

Elinor înghiţi din nou.

— Da. Colonelul…

— Da. Nu cu atâtea cuvinte. Dar da.

— Ideea e, spuse Elinor, că nu ştiu dacă sunt aptă să tiu angajată. Nu ştiu dacă aş fi de folos. Adică aş lucra pe orice post, şi nu mi-ar păsa ce fac, dar nu ştiu dacă… Se opri şi-l privi ruşinată. îmi pare rău, zise ea, n-am tăcut niciodată aşa ceva. N-am cerut vreodată…

— Şi ce am vorbit despre cerut?

Ea se relaxă puţin.

— OK.

— O să fiu sincer cu tine, spuse Peter Austen. Nu-ţi pot oferi multe, dar pot să-ţi ofer ceva. Căutam pe cineva care să-l asiste pe proiectantul nostru principal, cineva cu abilităţi grafice, chiar dacă nu are prea multe cunoştinţe despre tehnologia construcţiilor încă. Şi din punctul nostru de vedere, pari o persoană potrivită şi rezonabilă. Sunt dispus să te iau în probă. Sunt dispus să-ţi dau trei luni cu Tony, să vedem cum merge. Cum ţi se pare?

Elinor se îndreptă pe scaun şi-l privi. Lumina din cameră păru deodată să se transforme în strălucire pură în jurul ei.

— Mi se pare, spuse ea, absolut… *extraordinar*.

— O mie cinci sute pe *lună*? întrebă Belle. împărţea porţii de tocană de pui.

Marianne, la capătul îndepărtat al mesei, citea un volum de poezii de dragoste de Pablo Neruda. Fără să ridice privirea, întrebă:

— Asta nu înseamnă sub salariul minim?

Elinor luă o farfurie cu tocană de la mama ei şi i-o dădu lui Margaret. Zise liniştită:

— E o slujbă. Am o *slujbă*.

— Dar să lucrezi cinci zile pe săptămână pentru…

— O să fie destul pentru chirie. Şi pentru o parte din facturi.

— Ce facturi? întrebă Belle vag.

Margaret se uită în farfurie.

— *Trebuie* să mănânc morcovii?

Elinor încuviinţă din cap cu răbdare.

— Lumina, gazele pentru aragaz – chestia aia de lângă sârma de rufe – şi apa.

— Dar artistic vorbind…

— Sunt artist *grafic*, mama.

Belle oftă.

— Ei bine, dragă, dacă asta vrei…

— Da.

— Sunt sigură că Jonno…

— Mamă, am o slujbă în profesia mea. Nu e plătită bine, dar o să învăţ. Era un om amabil. Şi crede că Bill Brandon e extraordinar.

Marianne, cu ochii în carte, pufni pe nas.

— Şi, zise Elinor, pot să mă întâlnesc cu Margaret după şcoală şi putem să venim acasă împreună.

Margaret îşi aranja cu grijă morcovii pe marginea farfuriei.

— Să zicem că vreau să mă întâlnesc cu prietenii după şcoală, şi nu cu *sora* mea?

Elinor se întinse să-şi pună un cartof copt pe farfurie.

— Credeam că deteşti noua ta şcoală.

— Aşa e. Dar poate nu îi detest pe toţi *oamenii*.

— Aha.

Marianne ridică privirea din carte.

— Bravo ţie, Ellie, zise ea pe neaşteptate.

— Uau… Mersi.

— Are dreptate, îi zise Marianne lui Belle. Are o slujbă. Ea *face* ceva pentru noi toate.

Margaret înfipse un cuţit în cartoful ei şi îi zise lui Marianne:

— Presupun că tu nu poţi, nu?

Marianne tăcu o clipă, apoi zise cu nonşalanţă:

— De fapt pot. Întâmplător.

Belle încetă să mai împartă mâncarea. Se uită la Marianne, cu lingura suspendată în aer.

— Ce vrei să spui, draga mea?

Marianne lăsă jos cartea şi-şi întinse leneş braţele deasupra capului. Zise cu nepăsare:

— L-am văzut pe Wills azi.

— Oh, ştim…

— Mă uimeşti!

— Ce surpriză, draga mea.

— Şi a zis… Marianne se opri.

— Ce? Ce-a zis?

— Şi a zis, repetă Marianne, cu capul pe spate, uităm Ju-se la braţele sale ridicate, a zis… că o să-mi dea o maşină.

Margaret scăpă cuţitul, care făcu zgomot la aterizare.

— Uau!

— O maşină!

— M, zise Elinor sincer, aplecându-se în faţă, nu poate. Nu poţi…

Marianne îşi lăsă braţele în jos şi o privi pe sora ei.

— De ce nu putem?

— Nu ştii să conduci, zise Margaret.

— Pot să învăţ.

— Nu poţi să accepţi o maşină de la Wills, spuse Elinor. Belle lăsă lingura jos.

— Ce romantic, zise ea, dar n-ar trebui. Serios, n-ar trebui.

Margaret ridică din nou cuţitul şi se întinse după unt.

— Ce fel de maşină?

— Un Alfa Romeo Spider, zise Marianne veselă. Seria 4. Model clasic.

Margaret sări în picioare.

— O să caut pe net. Pun pariu că e megascumpă.

— Stai jos, dragă! zise Belle brusc. Apoi se uită la

Marianne. E foarte frumos din partea lui…

Marianne zâmbi în sinea ei şi zise:

— E tipic, serios, gestul grandios, dar e ceva de care chiar avem nevoie. A fost cadoul lui de douăzeci şi unu de ani de la mătuşa Jane. Aşa de drăguţă! Stă pe butuci în garaj la Allenham de o groază de timp, de când şi-a luat Astonul. Zice că e perfectă pentru mine.

Belle o privi pe Elinor. Apoi îi spuse lui Marianne:

— Draga mea…

— E atât de scump, zise Marianne.

— Da, dragă. Este. Dar înainte să spună Elinor asta, trebuie să te descurajez puţin şi să-ţi spun că nu ne permitem.

Marianne smuci din cap.

— Ce să ne permitem? îmi *face cadou* o maşină!

— Trebuie s-o asigurăm, zise Elinor. Şi să plătim impozit şi benzină. Şi trebuie să faci şcoala de şoferi.

— Thomas o să mă înveţe!

— Nu, zise Belle, încet, dar cu fermitate.

— Dar avem nevoie de maşină!

— O maşină bună şi comună, spuse Elinor. Nu o maşină sport în care intră doar doi oameni şi niciun bagaj.

— Sunteţi aşa de *triste*, zise Margaret supărată. Marianne îşi muşcă buza. Se uită la mama şi la sora ei mai mare. Încet, o întrebă pe Elinor:

— Cât ar costa?

Elinor se întinse deasupra mesei s-o ia de mână.

— Nu ştiu. Cred că vreo două mii. Pe an, adică.

Marianne o strânse de mână o clipă şi apoi o lăsă.

„Deci, zise ea, nu pot să primesc, nu?

— Nu. îmi pare rău, iubire.

Marianne se îndreptă mai mult.

— Dacă nu ne permitem…

— Şi, zise prosteşte Belle, poate e cam mult, ştii. Ca dar, vreau să zic. E genul de lucru care ţi se oferă când… mă rog, când te *logodeşti* sau aşa ceva.

Marianne se ridică încet, ignorând mâncarea, îşi luă telefonul, ţinând ud strâns la piept. Se duse spre uşă şi, în timp ce ieşea din cameră, se întoarse destul cât să spună, aproape triumfal:

— Şi ce ştiţi *voi* despre asta, oricum?

Margaret vedea, din dunga de lumină vizibilă sub uşă, că Marianne nu dormea încă. Şi ea făcuse ce le era strict interzis după ora de culcare, adică să intre pe internet, cu laptopul sub plapumă, şi să caute toate lucrurile întâmplătoare care îi erau sugerate, aflate atât de atrăgător în afara limitelor propriei situaţii. În seara aceasta, înflăcărată şi săturându-se de atitudinea familiei faţă de oferta strălucită a lui Wills – foarte mult îmbunătăţită, după părerea lui Margaret, de farmecul puternic al personalităţii sale – găsise un site care făcea evaluări pentru, spuneau ei, maşini pentru cunoscători.

Ciocăni cu o unghie la uşa lui Marianne.

— Ellie? întrebă Marianne.

Margaret împinse uşa destul cât să-şi arate faţa.

— Eu sunt.

Marianne stătea cu telefonul în pat, cu degetele mari pe taste, la jumătatea unui mesaj. Zise sever:

— Mags, ar trebui să dormi.

Margaret se strecură în cameră și se așeză pe patul lui Marianne.

— Cui îi scrii?

— Ghici.

— De ce nu-l suni?

— Îl sun.

— El te sună?

— Nu poate când stă cu mătușa Jane.

— Ba poate… Poate să se ducă undeva.

— Mags, zise Marianne cu dispreț, e foarte respectuos cu mătușa Jane și îi e dator pentru multe lucruri și trebuie să-i acorde timp și atenție. Așa că e mai bine să-i dau mesaje când e la Allenham.

Margaret întinse gâtul să vadă ecranul telefonului lui Marianne.

— E mai degrabă o compunere decât un mesaj.

Marianne lăsă telefonul cu fața în jos pe plapumă.

— De ce ai venit, mai exact? întrebă ea.

Margaret se foi puțin.

— Mașina aia…

— Ce mașină?

— Aia pe care nu poți s-o primești.

Marianne încercă să pară indiferentă.

— Ce-i cu ea?

Margaret se aplecă în față.

— Costă peste șapte mii de lire!

— De unde știi?

— Am căutat pe net. Scrie că în jur de șapte mii cinci sute dacă are un istoric documentat ca lumea. E uimitor.

Marianne făcu o serie de pliuri mici pe cuvertură.

— I-am zis că nu pot s-o primesc, zise cu tristețe.

— I-ai zis? Când?

— În seara asta. L-am sunat după cină. A zis că e mea, oricând o vreau, și că o să mă aștepte la Allenham până sunt pregătită.

— S-a supărat? întrebă Margaret.

— Nu. Sigur că nu. De ce să se supere? Nu se supără niciodată.

Margaret privi mâna surorii sale, cea cu care făcea pliurile.

— Ești moartă după el, nu?

Marianne nu zise nimic. Se aplecă mai mult și ceva i se legănă la gât, sub gulerul pijamalei. Erau pijamalele la care râvnea Margaret, cu carouri și boboci de trandafiri imprimați.

— Ce-i aia?

— Ce e ce?

— La gât. Chestia aia strălucitoare.

Marianne încetă să mai facă pliuri și își duse mâna la guler.

— Nimic.

— Arată-mi, ceru Margaret.

— N-ai voie să-i spui mamei…

— N-o să-i spun!

Marianne scoase ceva, ținându-l între degetul mare și arătător. Era un inel, trei cercuri conectate din aur de diferite nuanțe, atârnat de un lanț.

— E un inel, zise Margaret acuzator.

— Știu, maimuțică.

— Ei bine, zise Margaret, aranjându-și părul după urechi, un inel mi se pare cam de nuntă, așa.

Marianne își duse inelul la buze.

— Și el are unul.

— Wills? Wills are un inel ca ăsta?

— Le-a luat pentru amândoi. Al lui este mai mare, normal.

Margaret pufni ușor:

— *Chiar* că ești moartă după el, nu-i așa?

— E minunat, zise Marianne. E Domnul Minunat. Nu le spune mamei și lui Ellie despre inel. Vorbesc serios.

Margaret oftă.

— Ellie nu prea vorbește cu mine oricum.

— Nu?

— Nu de când am zis de ea şi de Ed.

— Of, Mags.

— Păi, zise Margaret tristă, mă tot băteau la cap, nu? Doamna J şi toţi ceilalţi, cu prieteni şi toate astea, şi nu pot să fiu nesimţită cu doamna J, nu? Oricât de mult mi-ar plăcea, aşa că după o vreme am zis doar că nu pot să vorbesc despre asta, dar *există* cineva, şi doamna] a i; is aşa scârbos cum face ea şi i-a zis lui Ellie, cine, cine, şi Ellie s-a uitat la mine ca şi cum mă voia moartă şi am zis că nu pot să spun, dar că numele lui începe cu F, şi ipoi Jonno a început s-o tachineze pe Ellie şi am crezut i a o să-l pocnească şi apoi slavă Domnului că au venit copiii ăia enervanţi şi au început să ţipe aşa că m-au salvat. Oarecum. Doar că Ellie s-a luat de mine după, şi mama a auzit-o şi a întrebat ce se întâmplă, şi Ellie a zis: „Păi, cineva”, adică eu, „a mâncat un castron plin de prostie la micul dejun, nu-i aşa?” Şi încă mai e supărată.

Marianne îi zâmbi surorii ei.

— E mai retrasă, Mags.

— I şi tu nu eşti?

Marianne scoase inelul, pe lanţ, în faţa ei, ca să-l admire.

— N-am nevoie să fiu, Mags. Sunt mândră de ceea i ce simt.

Margaret se dădu jos din pat.

— Eu aş fi mândră să conduc un Alfa Romeo Spider, să ştii.

— Într-o bună zi.

— Ce?

Marianne se întinse pe perne şi ascunse inelul sub bluza de pijama.

— Într-o bună zi, o să fie tot felul de lucruri. Lucruri grozave. Lucruri fericite şi extraordinare în locuri frumoase.

— Cum ar fi, zise Margaret, să nu mai mergem la picnic cu toată familia Middleton şi copiii ăia.

Marianne o privi fix.

— Despre ce vorbeşti?

Margaret se strâmbă.

— Nu ţi-au zis? Trebuie să mergem toate, sâmbătă. Jonno vrea

să facă un grătar, undeva la pădure, ultima ieşire din vara asta sau ceva, cu cârnaţi şi toate cele. Bill ne duce; e o pădure care aparţine unei cunoştinţe de-ale lui. Margaret rânji la sora ei. E ziua ta norocoasă, M. Bill o să vrea să stai lângă el.

Marianne scoase un geamăt scurt. Apoi îşi atinse inelul pe sub pijama.

— O să-l chem pe Wills.

— Ura!

Marianne îi făcu cu ochiul surorii sale.

— O să-l chem pe Wills să vină şi el, şi atunci poate să mă ducă cu maşina.

Margaret aşteptă o clipă, apoi zise cu grijă:

— Dacă nu spun nimănui despre inel, pot să vin cu voi cu Astonul?

Peste palierul mic, Belle auzi uşa lui Marianne închiindu-se şi paşii lui Margaret întorcându-se în dormitorul ei. Dacă îl puteai numi dormitor. Era mai degrabă

O debara mare, destul cât să încapă un pat şi un scaun, dar măcar îi oferea intimitate lui Margaret, intimitatea pe care o ceruse, susţinând că era la fel de îndreptăţită

1 i surorile ei să o aibă.

— De ce să n-am dormitorul meu? Voi aveţi fiecare dormitorul vostru.

— Dar n-avem căsuţe în copaci, îi explicase Marianne. Ai o căsuţă în copac, iar noi avem doar dormitoare.

I există trei dormitoare în regulă – mă rog, relativ în rerulă – şi o debara. Deci, de vreme ce ai căsuţa din copac, ar trebui să primeşti debaraua. Se oprise. Asta, sigur, dacă nu ai de gând să împarţi căsuţa din copac.

Urmase un scurt moment de tăcere în care Margaret

O luptase cu gândul dureros că era în minoritate. Iar apoi, cu o privire urâtă, cedase. Dar Belle nu-i putea nuzi niciodată uşa de la debara trântindu-se fără o strânrere de inimă.

— Mi-aş dori numai, zise ea şoptindu-i fotografiei lui

Henry cu care avea conversaţii inutile în majoritatea senior, să fii aici să mă ajuţi să fie mai bine. Pentru micuţa Margaret. Şi pentru cele mari. Doar că asta-i o prostie.

I lindea dacă ai fi aici, n-am *fi* aici, oricum.

Îl ţinea, ca de obicei, sprijinit de genunchii ei în pat, ţinându-l de rama de argint. Arăta foarte tânăr în foto1 r uf le, foarte lipsit de griji, cu o cămaşă descheiată la it, iar pe fundal se vedea o grădină din Norland, vara.

111 buzunarul de la pantaloni ţinea foarfecile de grădină, ubia vizibile.

Fii atent, îi spuse ea, puţin mai tare. Chiar trebui să mă ajuţi. Un semn. Un semn mărunt că n-o las pe Marianne să fie dusă de val ca un om într-o canoe pe un râu învolburat. Totul s-a întâmplat aşa de repede, băiatul ăsta superb şi drama cu ea prinsă de furtună fără inhalator şi peste două secunde se pare că ajung în punctul în care el îi oferă o maşină, pentru numejle lui Dumnezeu, iar ei i se pare cel mai normal lucru din lume să i se ofere şi să o accepte. Ştiu că o să râzi de mine, dragule, dar se pare că are un simţ mult mai slab al reţinerii decât mine, şi deşi îţi cam taie răsuflarea când îl vezi şi pare un model de farmec, nu pot să mă abţin să nu-mi fie teamă de toată chestia asta. S-a petre-l cut aşa de repede. Adică nici măcar nu ştiam că există acum zece minute, şi am senzaţia asta neplăcută că o să fie dezamăgită şi o să sufere…

Se auzi un zgomot pe palier. Belle încetă să mai vorj bească, îl lăsă pe Henry pe plapumă şi se dădu jos din pat. Se duse la uşă şi o deschise cu grijă. Palierul era întunecat, mărginit de uşi închise. Domnea tăcerea, închise iar uşa şi se urcă la loc în pat. Se uită la Henry. El îi zâmbea vesel de unde şedea pe plapumă.

— Şi am ceva să-ţi mărturisesc, dragul meu. Am făcut ceva oribil, chiar dacă majoritatea mamelor ar face la fel în locul meu. Henry, i-am umblat în telefon. Se spăla pe păr şi m-am dus la ea în cameră şi i-am citit mesajele din telefon – şi chiar şi după standardele mele, era de necrezut. Nu mi-a venit să cred cât de multe. Practic, nu avea nimic în mesajele trimise decât pe astea către! el, absolut pline de

pasiune. Ştiu că ai spune că n-ar fi trebuit să mă uit, în primul rând. Ai spune că aşchia Marianne n-a sărit departe de trunchiul Belle, nu-i aşa? Ai spune că, dacă ar trebui să aibă cineva încredere în Marianne când îşi pune inima pe tavă într-o clipită, eu ar trebui să fiu aceea. Nu-i aşa? Şi ai râde şi m-ai tachina puţin. Iar eu ştiu că aş merita-o. Şi totuşi… Se opri, îl ridică pe Henry şi-l puse la loc pe noptieră. Apoi spuse, către camera goală şi plină de umbre: Presupun că faptul că sunt o mamă singură mă face să gândesc aşa. Sigur eşti mai neliniştită când n-are cine să-ţi spună să nu fii aberantă, nu? Se uită din nou la Henry. Aşa că o să încerc să nu fiu aberantă, dragul meu, chiar o să încerc. Ultimul lucru pe care ai vrea să-l fac e să n-am încredere într-un izvor frumos, pur şi zglobiu de pasiune adevărată. Aşa că n-o să fac asta. O să am încredere în ea aşa cum… aşa cum aveai tu mereu. Nu-i aşa?

Sir John le spusese că aveau să meargă cu două maşini la grătar şi că Wills putea să le aducă pe Marianne şi pe Margaret în ceea ce numea Inutilitatea.

— Care e scopul unei maşini în care nu intră un câine.

O puşcă şi o pereche de puradei? Serios.

— Scopul, îi zise Wills lui Marianne acoperindu-şi gura cu palma, este să nu fiu nevoit să-l iau pe J. Middleron sau pe puradeii lui sau pe amicii lui morocănoşi nicăieri, niciodată.

Stăteau pe aleea din faţa treptelor mari de la Barton Park. Un grătar portabil şi un număr impresionant de lăzi frigorifice erau încărcate în portbagajul maşinilor Range Rover ale lui Jonno şi Bill Brandon, şi tot felul de chiţăituri se auzeau din holul central al casei unde copiii Middleton erau băgaţi în hainele de exterior şi în ghete de mama lor şi de o bonă estoniană obosită.

1 etele Dashwood, care fuseseră instruite să nu-şi aducă decât frumuseţea şi compania lor, stăteau lângă maşina lui Wills sau, în cazul lui Marianne, se întindeau graţios pe capotă. Belle, care se plânsese că o doare în gât la micul dejun, fusese convinsă de Elinor să rămână acasă.

— E momentul perfect, mamă.

— Chiar este, să ştii. Dar genul acesta de ieşire e mult mai

distractivă pentru voi, fetele.

— Sau nu.

— Mă rog, lui Marianne o să-i placă.

Elinor îi dădu un pupic iute mamei.

— Lui Marianne i-ar plăcea să se uite cum se usucă vopseaua, dacă s-ar uita şi Wills odată cu ea.

— Draga mea, zise Belle, pot să te întreb ceva? Ştii dacă Wills are vreo slujbă sau ceva?

Elinor rânji.

— Mamă, peţitoare bătrână ce eşti!

— Păi, nu pot să nu observ, nu-i aşa?

— Că nu pare să se grăbească să se întoarcă la ce slujbă o avea şi că el şi Marianne…

— Da, spuse Belle.

Avea expresia sentimentală care anunţa de obicei încă o referire la tata. Ca s-o împiedice, Elinor zise repede:

— Cred că e în imobiliare sau ceva.

— Imobiliare?

— Da. Cred că e un fel de agent. Caută apartamente şi case la Londra, pentru străini. Ca investiţii. Toate foarte luxoase.

Belle zise cu precauţie:

— Sună puţin… lipsit de scrupule.

— Păi, da, încuviinţă Elinor râzând. Da. Îi plac lucrurile fine lui Wills. Uită-te la maşina aia! O fantezie.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, zise Elinor, că probabil e închiriată. Nu multă lume ar putea să *cumpere* o maşină ca aia.

— Oh, spuse Belle încet, apoi: Crezi că Marianne ştie?

Elinor oftă.

— Marianne e surdă la orice spune oricine despre Wills, dacă nu e laudă. A cam vrăjit-o. Nu se mai gândeşte la altceva. Se uită la Belle. Mamă, ar trebui să plec.

Wills, într-adevăr, era foarte bine dispus la Barton. Nu încerca deloc să ascundă faptul că nu ar fi ieşit niciodată cu familia Middleton

cea gălăgioasă, dacă nu era Marianne. Făcuse nişte observaţii frăţeşti cu voce tare către Margaret zicându-i că-i tolera compania în Aston la dus, dar, cu siguranţă, nu şi la întors, şi, spre stupoarea lui Elinor, îl luase peste picior pe Bill Brandon, care încărca răbdător scaune de picnic şi pături în portbagajul maşinii, aşa cum fusese instruit, părând să-i facă pe plac gazdei sale.

— Dumnezeu ştie de ce s-a mai întors, zise Wills, întinzându-se lângă Marianne. S-a dus săptămâna trecută la Delaford şi nu-mi imaginez de ce nu a rămas acolo. Cred că e mult mai în largul lui cu ţicniţii ăia decât oriunde altundeva.

Marianne râse. De-acum se sprijinea de el destul de neruşinat.

— Potoleşte-te, zise ea, fără să vorbească serios. Potoleşte-te! Nu e ţicnit. E doar foarte, foarte plictisitor.

Wills se uită la capul fetei, la doar câţiva centimetri mai jos de umărul său.

— E Regele Certitudinilor, spuse liniştit.

— E OK, zise Elinor.

Marianne se strâmbă la Wills.

— E *protectorul* ei, înţelegi, l-a găsit o slujbă.

— Cât de extraordinar de *frumos* din partea lui.

— Chiar a făcut un gest frumos, spuse Elinor.

— Dar gesturile frumoase, replică Wills, sunt aşa de plictisitoare.

— Oamenilor le place de el, zise Elinor.

— Dar nu oamenilor de care-mi pasă mie. Nu oamenilor excepţionali. Doar… doar oamenilor *demni*.

Elinor spuse, încercând s-o ia în glumă:

— Eşti destul de nedrept.

— Nu, nu e, interveni Marianne. Doar că *tu* simţi că-i eşti datoare cu ceva lui Bill. Uită-te la el. Uită-te la el acum, la mobil. Nici măcar nu poate să vorbească la mobil fără să arate ciudat.

— Eroul Herţegovinei.

— Buldogul Balcanilor.

— Şi maestrul monosilabelor.

— Potoliţi-vă, zise Elinor. *Potoliţi-vă*…

— Oh, fii atentă, zise Margaret deodată. Uite! Aleargă! i – e s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

Wills îşi puse un braţ în jurul lui Marianne.

— Mă rog, orice ar fi, zise el, măcar pare vag în viaţă, în sfârşit.

Şi râseră împreună. Elinor îl privi pe Bill Brandon alungând la Sir John, atingându-l pe braţ să-i atragă atenţia, apoi fiind nevoit să insiste, fiindcă Sir John, mult mai concentrat să aranjeze totul în portbagaj, nu i răspundea. După care îl văzu pe Bill Brandon luându-l de umeri pe Sir John şi întorcându-l cu forţa şi spunându-i ceva pe un ton foarte serios, cu chipul foarte apropiat de al lui Sir John. Expresia veselă a lui Sir John se schimbă brusc, de la iritare că fusese întrerupt la adevărată îngrijorare. Ridică un braţ şi-l apucă pe Bill Brandon de mânecă, şi apoi, cu cealaltă mână, îl bătu pe umăr. Părea că-l consolează.

— E ceva grav, zise Elinor.

— Bill Brandon nu ştie să fie decât grav. Grav e modul lui implicit.

— Nu, spuse Elinor. Nu. E chiar grav. Poţi să vezi.

— Atunci nu te uita, îi spuse drăgăstos Wills lui Marianne, cu braţul ferm în jurul ei. Poate se ia.

Bill Brandon urca acum pe scaunul şoferului din maşina sa în timp ce Sir John şi Thomas, făcând mare caz de viteză şi importanţă, descărcară toate lucrurile pe care le încărcaseră cu atâta grijă doar cu câteva clipe în urmă.

— Du-te şi vezi, Ellie, spuse Marianne încet, sprijinindu-se de Wills.

— Nu. Nu, nu pot. Toată lumea pare supărată.

— Mă duc eu, zise Margaret. Se uită la Wills. Să nu îndrăzneşti să pleci fără mine, adăugă ea, apoi o luă la goană peste pietriş spre Sir John.

— Poate, zise Wills, cu acelaşi ton degajat ca întotdeauna, a fost vreo revoltă la Delaford?

Marianne chicoti, iar Elinor îi aruncă o privire plină de reproş.

— Păi, dacă *a fost*…

Sir John îi spunea ceva serios lui Margaret. Nu zâmbea. Arătă spre toate păturile şi scaunele pliante aruncate pe alee, apoi ridică un braţ şi-i făcu semn lui Elinor, strigând:

— S-a anulat! E o criză nenorocită, săracul! Mare păcat, să ştii. Vino-ncoace cât mă gândesc ce să facem în schimb!

Elinor se uită la Marianne.

— Du-te, Ellie, zise ea. Te cheamă.

Elinor începu să traverseze aleea spre el. În clipa în care era la un mai mult de doi metri depărtare, Wills lăsă braţul în jos pe spatele lui Marianne şi îi şopti teatral:

— Urcă.

— Ce?

— Urcă. Vino în maşină. Oribila ieşire-i anulată, grozavă graţiere, hai cu alternativele.

Marianne se ridică încet. Îi zâmbea fericită.

— Ce alternativă?

El dădu iute înconjurul maşinii şi deschise uşa din dreapta.

— Urcă. După cum am zis. Iute!

Încă stătea în faţa lui. El se uita la ea cu o privire intensă şi veselă care o făcu să simtă că nu va putea să-i refuze vreodată ceva.

— Wills? Ce…

Se aplecă şi-şi trecu gura peste a ei. Apoi spuse, cu faţa la doar doi centimetri de a ei:

— Mergem la Allenham. Şi mergem *singuri*.

— Acum, îi zise Abigail Jennings lui Elinor, nu-mi place să bârfesc, şi nu vreau s-o supăr pe mama voastră…

Elinor se uită la braţul ei drept, pe care îl ţinea strâns doamna Jennings. O apucase în timp ce se adunară cu toţii în biblioteca lui Sir John („întrebarea nu este, zisese Marianne, dacă citeşte, ci dacă ştie să citească.”) la capătul unei zile agitate şi nesatisfăcătoare care nu-şi mai regăsi avântul după plecarea bruscă a lui Bill Brandon. lilinor încercase să se întoarcă acasă cu Margaret, dar Sir John, lipsit de planul iniţial cu grătarul, insistase să rămână cu toţii până la cină, la Barton Park, ca şi

cum ar fi putut stoarce într-un final succesul din ziua respectivă doar prin puterea voinţei.

Elinor era foarte obosită. Fusese nevoită să facă un efort enorm să se apere de presupunerile maliţioase lerate de ce făceau Wills şi Marianne şi să o potolească pe Margaret, furioasă că fusese lipsită de o plimbare u maşina lui Wills şi apoi că i se oferise în schimb un picnic rece şi umed în pădurea lui Sir John, stând pe frunze ude sub copacii care picurau uşor. Ar fi dat orice să nu se confrunte cu o seară de veselie, dar absenţa vizibilă a lui Marianne nu-i lăsase loc de vreo alegere politicoasă.

Încercă să-şi desprindă braţul.

— Vă rog…

Abigail Jennings zâmbea, dar o ţinea strâns.

— Unde crezi că e sora ta?

Elinor zise obosită:

— Habar n-am.

— Trebuie.

Elinor încercă din nou să-şi tragă braţul.

— Nu ştiu.

— Nu ţi-a dat măcar un mesaj?

Elinor se uită în jos la braţul său.

— Vă rog să-mi daţi drumul

Doamna Jennings se aplecă mai mult. Nu mai era nimeni în bibliotecă – Margaret fusese ademenită la etaj să se joace fusbal cu cei doi băieţi mai mari –, dar asta nu o opri să şoptească, cu o vehemenţă pe care Elinor încercă să n-o vadă ca pe un triumf:

— Sunt la Allenham!

— Cine?

— Nu te prosti, drăguţă. Nu face pe proasta cu mine. Soră-ta şi Willis au fost la Allenham toată ziua!

Elinor încercă să nu arate dezgustul pe care-l simţea.

— Şi de ce n-ar trebui să fie acolo?

Doamna Jennings îi dădu în sfârşit drumul la braţ.

— Niciun motiv, drăguţă. Dacă ar fi pe faţă.

Elinor făcu un mic pas lateral.

— Cum adică?

— Adică, zise doamna Jennings, Jane Smith nu ştie că au fost acolo.

Elinor o privi cu real dezgust.

— Prostii, zise ea.

Doamna Jennings zâmbi.

— Nu, drăguţă. Nu-s deloc prostii.

— De unde ştiţi?

— Păi, drăguţă. Jonno ştie tot ce se petrece pe aici, iar eu ştiu aproape tot. Mary ştie ce vrea să ştie – foarte înţelept din partea ei, aşa cred. Dar Nina, care vede de copiii de aici, este prietenă cu Thandie, care are grijă acum de Jane Smith, iar Nina a primit un mesaj de la Thandie în după-amiaza asta în care i-a zis că a prins-o pe sora ta cu Wills la etaj la Allenham şi că Wills a pus-o să promită că n-o să-i spună mătuşii că au fost acolo. Biata Jane e aşa de surdă acum, că n-ar auzi o fanfară în aceeaşi cameră, draga de ea.

Elinor se uită la ea.

— Cum adică i-a prins?

Doamna Jennings râse.

— Păi, doar nu se jucau cărţi, drăguţă, nu crezi?

Elinor se dădu în spate.

— Nu pare ceva ce ar face Marianne.

— Nu pare, drăguţă? Cu un băiat ca Wills? Toate sunt moarte după Wills. Thandie n-o să sufle o vorbă dacă a rugat-o el. Dar mama ta…

— Ce-i cu mama?

— Poate s-ar îngrijora.

Elinor mai făcu un pas în spate şi spuse nefericită:

— Vă rog să nu pomeniţi de asta.

— Oh, eu nu, drăguţă.

— O să mă duc după Margaret.

— Oh, nu te duce, dragă. Jonno spera…

— Ar trebui să ne întoarcem, zise Elinor hotărâtă.

Doamna Jennings încuviinţă şi arboră un aer serios.

— Poate ar trebui.

— Da.

— Să-ţi spun ceva, totuşi…

Elinor se opri.

— Ce?

Doamna Jennings îi zâmbi conspirativ.

— Allenham este o casă superbă. Dar aşa de învechită. Modernizată, ar fi un vis. Un vis. Şi ştiu că lui Mary i ar plăcea să ajute – se pricepe aşa de bine la case. N-ar fi distractiv?

— Nu-mi ţine *predici*, zise Marianne indignată.

Elinor se duse să închidă uşa de la bucătărie. Margaret dormea sus, iar Belle era în baie cu radioul pornit.

— Nu-ţi ţin predici.

— Eşti aşa de *pedantă*, zise Marianne. Aşa o mironosiţă. Doar pentru că îl laşi pe Edward să te sărute numai după ce se spală pe dinţi.

— Nu-i asta.

— Nu-i ce? Nu-i ce? Spune, Ellie, *spune*. Spune: „Tu, Marianne, n-ar trebui să faci sex cu Wills în casa care o să fie a lui oricum, într-o zi”. *Spune* asta.

Elinor zise furioasă:

— Nu te mai da mare. Nu-mi *pasă* de sex.

— Oh, nu? Nu? Stăm aici de săptămâni întregi şi n-ai auzit nimic de la Ed, niciun cuvinţel, nimic. Iar eu găsesc pe cineva special şi nu-ţi pasă deloc, nu? Nu-ţi pasă că mă adoră cum îl ador şi eu, şi că o să moştenească o casă minunată şi că a fost incredibil când…

— Nu, nu-mi pasă! strigă Elinor.

Zgomotul reconfortant al radioului de la etaj se opri brusc.

Elinor se apropie de sora ei. Cu o şoaptă furioasă îi spuse:

— Mă doare în cot de ce faceţi tu cu Wills sau unde faceţi asta. Nu te invidiez că eşti aproape nebună după cineva. Chiar nu. Dar mă supără că ai făcut asta pe ascuns faţă de mătuşa lui, iar el ştie că e surdă. Mă supără că te-ai *furişat*.

Uşa de la bucătărie se deschise. Belle stătea în prag purtând un

halat vechi de-al lui Henry, cu părul prins în vârful capului cu o clamă roz din plastic.

— Sper că nu vă certaţi, zise ea cu severitate.

Marianne ridică din umeri.

— Nu.

— Îi luam apărarea lui Bill Brandon, zise Elinor, privind-o pe Marianne.

— Bravo ţie, dragă.

Marianne nu se uită la sora ei.

— Am zis că probabil a fost o criză cu fiică-sa secretă, spuse Marianne fără să se uite la sora ei. Iar Ellie a zis că poate a fost ceva la Delaford, cineva care a scăpat sau ceva…

— Destul cât să ridicaţi vocea? întrebă Belle.

— A fost o zi lungă, zise Elinor.

Belle intră în cameră.

— *Chiar* are o fiică secretă?

— Nu ştiu. Poate sunt doar zvonuri.

Belle o privi pe Marianne.

— Wills ce spune? Wills ştie totul despre toată lumea de aici.

Marianne se aplecă pe masa din bucătărie.

— Wills crede că Bill Brandon e o glumă.

— Asta nu e prea drăguţ.

— Dar e adevărat.

— Draga mea, îi spuse Belle direct lui Marianne, ai ceva să-mi spui despre ziua de azi?

Marianne ridică privirea spre mama ei. Ochii îi sclipeau.

— Nimic, mersi, mamă. Dar totul e bine. Nu, nu-i adevărat. Totul e *minunat*. Făcu înconjurul mesei şi se opri în faţa lui Belle. Mamă, zise ea, nu e fantastic? Mi se pare că e aşa de potrivit. N-am simţit niciodată înainte că cineva e atât de *potrivit*. Se uită prin bucătărie. Ştii ce-a zis azi? A zis că deşi ştie că Allenham e istorică şi aşa mai departe, chiar îi place casa asta. A zis că speră că n-o s-o schimbi niciodată, nici măcar pentru toate Middletonismele alea oribile. A zis că îi place la nebunie şi că a fost mai fericit în ultimele săptămâni decât în toată viaţa lui. îşi

puse braţele în jurul ei şi închise ochii. A zis asta, mamă. A zis că n-a mai simţit aşa ceva niciodată şi vine mâine s-o mai zică o dată.

Apoi deschise ochii şi începu să râdă.

— Mâine, zise ea. Dacă pot să aştept atât!

Capitolul 7

Fu greu să o convingă pe Margaret s-o lase pe Mai ianne singură la Barton Cottage a doua zi dimineaţă.

— Dar mi-a *promis* că o să pot să merg cu maşina lui. Şi ieri nu m-a luat din cauza nebuniei ălei a cu Bill şi aşa mai departe, aşa că mă duce azi. A *promis*!

— Nu cred că a fost chiar o promisiune.

— A fost! A fost! Le-am zis tuturor la şcoală că ştiu pe cineva cu un Aston Martin.

Marianne încetă să-şi mai perie părul lung destul cât să spună:

— Nu, Mags.

Margaret îşi răsfrânse buza de jos.

— Oricum, de ce trebuie să-l vezi neapărat azi? Te vezi cu el tot timpul, tot timpul, deci ce e aşa de…

— A rugat-o să se vadă azi. A făcut o programare, rosti Belle cu fermitate.

— Cum adică? Nu e *dentist* sau aşa ceva.

— Poate, zise Belle, vrea să spună ceva foarte specific.

— Păi, ar putea să spună asta oriunde. Ar putea…

— Mags!

— Tu, îi zise Belle lui Margaret, vii cu mine şi cu Elinor la biserică.

Margaret păru şocată.

— *La* biserică!

— E festivalul recoltei, dragă. Biserica Barton, comunitate restrânsă, participare şi tot tacâmul.

— Atunci Marianne de ce nu trebuie să vină?

Belle îi zâmbi fiicei sale mijlocii.

— Presupun că o să ne spună de ce când ne întoarcem. Eli nor?

— Da, mamă.

— Crezi că ai putea să renunţi la blugi pentru prima apariţie la biserica Barton?

În genunchi la biserică, Elinor încercă să se concentreze asupra lucrurilor pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Margaret putea să insiste că îşi detesta noua şcoală, dar măcar se ducea în fiecare zi şi, din câte ştia ea, nu chiulea. Aveau un acoperiş deasupra capului într-o casă grozavă cu un proprietar care poate era puţin cam obositor, dar care avea neîndoielnic o inimă mare.

Mama ei, deşi ciudat de lipsită de concentrare de când n-o mai avea pe Fanny cu care să se certe, nu era vizibil nefericită, iar de lunea viitoare ea, Elinor, avea să fie angajată, indiferent cât de modest, într-o companie bine organizată şi plăcută şi al cărei domeniu de activitate îi era atât de aproape de suflet pe cât putea spera.

Era neînţelept, reflectă ea, schimbându-şi uşor poziţia pe perna cu cocoloaşe, să se gândească prea mult la inimi. A lui Marianne, ferindu-se întotdeauna dispreţuitor de toţi băieţii optimişti care se ţinuseră disperaţi după ea în anii adolescenţei, cedase cu bucurie, cu nerăbdare, în faţa unui străin în doar câteva zile. Elinor nu putea decât să admită că Wills avea un punctaj extrem de ridicat în ceea ce priveşte înfăţişarea şi farmecul, şi era convinsă că era la fel de înnebunit ca Marianne, dar ceva din ea n-o lăsa să se bucure pe deplin împreună cu mama şi cu sora ei. Bănuia că, din nefericire, pur şi simplu nu era din fire făcută să creadă că nu mai conta nimic în lume în afara iubirii romantice. Oricât ar fi încercat, nu se putea convinge că lumea nu avea niciun rost fără iubire sau o viaţă fără un ban într-o mansardă însemna bucurie atâta timp cât exista iubire care să ţină loc de căldură sau mâncare. Uneori, de-a lungul anilor, se uitase la Marianne şi-i invidiase capacitatea de a se abandona aproape extatic muzicii, sau locurilor, sau literaturii, sau – atât de intens în cazul de faţă – iubirii. Trebuia să fie extraordinar, se gândi Elinor, să poţi să te abandonezi complet, nu doar pentru că senzaţia era atât de exaltantă, ci şi pentru că însemna că erai – „oh, cât de diferit faţă de mine”, constată Elinor cu regret – în stare să ai încredere. Marianne avea încredere. Avea încredere în instinctele ei; avea încredere în cei dragi; avea încredere în emoţiile şi

pasiunile ei. Bea până la lund, îţi dădeai seama; storcea ultimul strop de viaţă din tot ce însemna ceva pentru ea. Asta o făcea neglijentă uneori, sigur că da, dar era un stil grozav de amuzant şi captivant de a fi.

„Iar eu”, îşi zise Elinor în tăcere, „nu sunt câtuşi de puţin amuzantă şi captivantă. Deci, deşi observ că Wills chiar e frumos şi minunat, tot n-am încredere în toată frumuseţea asta, în tot entuziasmul acesta, şi îmi vin gânduri nedrepte, reprimate, despre cum face rost de bani şi de ce ne abureşte cu întrebări, în loc să ne spună orice despre el? Chiar nu ştim nimic. Sunt numai Iu-l cruri din auzite, genul de moştenire de poveste care şi-ar găsi locul într-un roman, nu în viaţa reală. Şi să zicem că doar e atras de Marianne, şi nu e dragoste adevărată. Să zicem că e doar sex. Nu l-aş învinovăţi, nu i-aş învinovăţi pe niciunul, dar Marianne, trăind totul cu atâta plinătate, nu poate să despartă iubirea de sex şi probabil ar fi rănită. Ceea ce eu, cu toată grija şi prudenţa mea plictisitoare, nu aş putea să îndur. Nu s-a îndrăgostit niciodată atât de tare, niciodată. Iar eu am în mine o părticică rece care n-are deloc încredere în ceea ce se petrece.

Care e probabil o părticică rece mult mai mare decât *t* aş vrea să recunosc şi destul de neatractivă pentru lume în general, fiindcă Ed n-a dat niciun semn de când am ajuns aici. Nimic. Niciun mesaj, niciun telefon sau e-mail. Nimic. Iar eu n-am de gând să iau legătura cu el. În niciun caz. De fapt, i-am şters numărul din telefon şi l-am şters de pe Facebook, fiindcă, deşi nu prea vreau, trebuie să fac lucrurile pe care le pot face, şi să-mi interzic contactul cu el e unul dintre lucrurile astea, oricât de ridicol ar fi. Trebuie să mă apăr singură. Sau, ca să fiu sinceră, trebuie să fiu în stare să-mi spun că măcar încerc. Poate m-am simţit mai în largul meu cu el decât! cu oricine altcineva, dar nu mă mai expun în faţa mai multor dureri şi dezamăgiri decât vin în mod natural. Dacă mi-a dat papucii – şi nu sunt sigură, dacă e să fiu sinceră, că am ajuns de fapt la nivelul de la care să ţi se dea papucii –, atunci asta e, şi ar fi bine să trec peste tot. Dacă a întâlnit pe altcineva, asta e. N-am să plâng după el – sau cel puţin n-am să plâng decât în cea mai strictă intimitate – şi nu intenţionez să-mi consum timpul şi energia

gândindu-mă la el. Nu. M-am săturat de cât de des îmi vine în minte în fiecare zi, dar n-o să încurajez asta. O să-mi văd de treabă şi o să iau totul pas cu pas”.

— Cât mai durează? şuieră Margaret lângă ea.

Elinor nu se uită la ea. îşi ţinu ochii închişi.

— Încă două rugăciuni, şopti ea. Încă un imn.

Margaret se aplecă mai mult.

— Pun pariu că după ce ne întoarcem o să vedem că au plecat pe undeva şi n-o să mă plimbe cu maşina *nici azi*. Se opri şi mormăi vehement: Nu e corect.

Astonul era, surprinzător, tot în faţa casei când se întoarseră, luând-o pe jos prin parcul de după biserică, Belle încercând s-o convingă pe Margaret să admire priveliştea, să se bucure de vreme şi de perspectiva unui pui la cuptor la prânz. Margaret se entuziasmă imediat la vederea maşinii şi începu să alerge spre ea, ţipând, astfel încât Elinor, mânată de un instinct pe care nu-l putu identifica imediat, începu să alerge şi ea, prinzând-o pe Margaret de mânecă.

— Opreşte-te, Mags, opreşte-te!

— De ce? De ce?

Elinor o opri pe sora ei.

— Nu te duce, Mags.

— Dar mi-a *promis*!

Elinor se uită la casă. Arăta exact ca de obicei, cu excepţia faptului că avea un aer diferit şi nedorit, după părerea lui ei, un aer de ceva nu tocmai în reguăă. O ţinu pe Margaret de mânecă.

— Aşteaptă.

— De ce? De ce?

— Nu ştiu. Lasă-mă să mă duc eu prima.

— Eşti aşa de rea!

Elinor se întoarse în clipa în care Belle ajunse la ele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Belle.

— Nimic, poate…

Belle se uită la casă.

— Ar trebui să facem zgomot, ca să…

— Nu, spuse Elinor. îi dădu drumul lui Margaret. Nu. Mă duc eu prima. Încet.

— Draga mea, ce-i cu toată drama asta?

— Poate nu-i nimic, spuse Elinor.

Se îndreptă spre uşa din faţă, lăsându-le pe mama şi sora ei lângă maşină. Margaret aşeză cu respect o mână pe capotă.

— Încă e caldă! exclamă surprinsă.

Belle se uită la Elinor.

— Deci, n-a venit de mult.

Elinor băgă cheia în broască şi o răsuci. Când uşa se deschise şi Elinor intră, Belle o văzu, foarte clar, pe Marianne ieşind în lacrimi din camera de zi şi ţâşnind spre scări, apoi uşa se trânti în urma lui Elinor lăsându de pe Belle şi pe Margaret să stea acolo, lângă maşină.

— Nu pot să explic, zise Wills.

Spre cinstea lui, arăta la fel de afectat ca Marianne. Stătea pe covorul din fata şemineului, în acelaşi loc în care stătuse după ce o salvase pe Marianne din furtună, dar de data asta părea aproape ruşinat, se gândi Elinor, bătut. Părul îi era lipsit de viaţă şi chipul său părea deodată chipul cuiva mai bătrân şi mai trist.

Din prag, Elinor repetă, puţin mai tare:

— Ce s-a întâmplat?

Wills făcu un gest moale cu o mână, ca şi cum orice s-ar fi întâmplat ar fi fost de neînţeles şi imposibil de evitat sau reparat.

— Doar… o chestie.

— Ce, Wills, ce? Ce i-ai spus lui Marianne?

Elinor auzi uşa din faţă deschizându-se din nou în urma ei.

— Că… că trebuie să mă întorc la Londra.

— De ce? De ce deodată, într-o zi de duminică?

— Pur şi simplu trebuie.

Elinor le simţi pe Belle şi Margaret venind în spatele ei.

— V-aţi certat? întrebă ea.

El ridică din umeri.

— V-aţi certat?

Belle puse o mână pe braţul lui Elinor.

— Dragă…

Elinor se scutură.

— V-aţi certat, Wills? Ai supărat-o pe mătuşa ta?

El oftă.

— *O s-o* iau ca pe un da, zise Elinor. A fost din cauza lui Marianne? A fost din cauza zilei de ieri?

El îşi ridică încet capul şi se uită la toate patru.

— Nu, spuse el.

— Spui adevărul?

— Da! zise el, aproape ţipând. N-are nicio legătură cu Marianne!

Belle trecu în faţa fiicelor sale. Se duse la şemineu şi îl atinse pe Wills pe mânecă.

— Stai aici, dragă Wills, eşti bine-venit.

El se uită la ea, cu o privire tragică în ochi.

— Nu pot.

— Sigur că poţi! Poţi să stai în camera lui Mags.

— Trebuie să mă întorc la Londra.

Margaret întrebă uimită:

— Eşti cumva obligat să pleci?

El încercă să zâmbească strâmb.

— Oarecum.

— Dar nu poate.

— Ba poate.

— Pentru că, întrebă Elinor fără milă, ea plăteşte facturile?

El păru deodată jenat şi spuse ezitând:

— N-are legătură cu asta.

— Atunci cu ce?

Părea că încearcă să-şi revină.

— Nu pot să vă spun. Nu pot să-i spun lui Marianne. Dar nimic din toate astea, nimic, nu are vreo legătură cu ea. Ea e… Se opri şi apoi zise: îmi pare foarte rău, dar trebuie să plec.

Belle încă îl atingea. îl întrebă cu sinceritate, uitându-se la el:

— Până când?

El se opri şi se desprinse cu fermitate. Apoi zise cu amărăciune,

nimănui anume:

— Mi-aş dori să ştiu.

— Te rog să mănânci ceva, zise Belle pe un ton rugător.

Marianne stătea cu coatele pe masă, aşezate de o parte i de alta a farfuriei sale neatinse, şi cu capul în palme.

— Nu pot.

— Doar o gură, dragă, doar o…

— Pot să-i mănânc eu cartofii copţi? întrebă Margaret.

Elinor, căreia nici ei nu-i era foame, duse o bucată de pui nedorit la gură şi începu să mestece. Marianne îşi împinse farfuria spre Margaret.

— Pot? întrebă Margaret cu nerăbdare, împungând cartofii.

Elinor îşi înghiţi puiul. O întrebă încet pe Marianne:

— Ce ţi-a zis de fapt?

Marianne scutură din cap şi îşi acoperi ochii cu palmele.

— M, sigur a zis *ceva*. Sigur a zis de ce nu…

Marianne se ridică brusc şi fugi din cameră. Îi auziră tălpile urcând zgomotos scările şi apoi uşa de la dormitorul ei trântindu-se.

— Mi-ai spus, zise Margaret cu gura plină de cartof, să n-o întreb nimic, şi n-am întrebat-o, şi acum vii tu şi o întrebi.

— Sigur e Jane Smith, îi spuse Belle lui Elinor, ignorând-o pe Margaret. Cred că nu e de acord.

— De ce n-ar fi?

— Păi, pentru că n-avem bani.

— Mamă, zise Elinor furioasă, trântindu-şi cu zgomot cuţitul şi furculiţa pe masă, nu mai suntem în 1810, pentru numele lui Dumnezeu! Banii nu dictează relaţiile.

— Ba da, pentru unii oameni. Uită-te la Fanny.

— O iubeşte, zise Elinor, ca şi cum maică-sa n-ar fi spus nimic. E la fel de nebun după ea cum e şi ea după el.

— O să se întoarcă. Ştiu că aşa va fi. O s-o sune pe Marianne. Probabil deja a sunat-o.

— Atunci de ce mai plânge? întrebă Margaret.

Elinor îşi împinse scaunul.

— Mă duc să vorbesc cu ea.

Belle oftă.

— Fii blândă.

Elinor se opri o clipă; apoi renunţă la ce ar fi vrut să spună, ieşi din bucătărie şi începu să urce scările spre etaj. Bătu la uşa lui Marianne?

— *M*?

— Pleacă.

Elinor apăsă clanţa. Uşa era încuiată.

— Lasă-mă să intru, te rog.

— Nu.

— Vreau să vorbim.

— Vorbele nu mă ajută. *Nimic* nu mă ajută.

Elinor aşteptă o clipă, cu obrazul aproape lipit de uşă, apoi zise:

— Te-a sunat?

Tăcere.

— L-ai sunat?

Tăcere.

— Sau i-ai dat mesaj?

Se auzi ceva înfundat după uşă.

— Oh, Marianne, spuse Elinor, te rog să mă laşi să intru. Te rog.

Auzi un târşâit slab ca şi cum Marianne se apropia de uşă.

— M?

De după uşă, Marianne zise răguşit:

— Nu poţi să mă ajuţi. Nimeni nu poate. Mătuşa Jane l-a dat afară, la fel cum l-a dat Fanny pe Edward. Tu ar trebui să înţelegi, dacă poate cineva. Ar *trebui*.

Elinor aşteptă o clipă, apoi întrebă cât de încet putu:

— M. S-a… terminat?

Se lăsă o tăcere lungă, lungă, apoi Marianne şuieră prin gaura cheii:

— Să nu spui asta. Să nu spui asta. *Niciodată*.

— Draga mea, zise Abigail Jennings, mai plânge?

Belle făcea cafea. Nu se bucurase deloc s-o vadă pe musafira ei,

cu atât mai mult cu cât nici Elinor şi nici Margaret nu erau acasă s-o apere. Dădu din cap spre

116 vasul uriaş cu crizanteme bătute pe care le adusese Abigail.

— Ce flori frumoase.

— Draga mea, arăţi de parcă ai avea nevoie de o băutură tare, mai degrabă decât de flori. E epuizant să trăieşti cu inima frântă. îmi amintesc prea bine cum a fost cu fetele mele. Mary plângea ceva de speriat, dar, din fericire, Charlotte semăna cu mine şi se gândea mereu că trebuia să găsească pe unul mai bun de fiecare dată când se întâmpla. Vezi tu, am crezut că ea avea să se despartă de Tommy Palmer. Dar nu. N-are absolut niciun pic de maniere, dar se pare că ea îl găseşte amuzant. Gusturile nu se discută, asta este clar. Decât când vine vorba de Wills – el se pare că e pe gustul oricărei fiinţe care mişcă. Se uită îngrijorată la Belle. Biata fată.

Belle zise cu grijă:

— Ne-ar ajuta să ştim de ce.

Abigail îşi ridică mâinile dolofane şi le lăsă să se izbească de masă, făcând cănile pe care Belle tocmai le pusese jos să danseze.

— Banii, drăguţă.

— Nu, el…

— Îmi pare rău, drăguţă, dar sigur sunt banii. Probabil i-a mai cerut lui Jane nişte bani şi ea l-a trimis la plimbare. Maşina aia…

— Frumoasă.

— Zeci de mii ar costa, drăguţă. Zeci. Chiar şi s-o închirieze. Are gusturi selecte băiatul.

— Dar, zise Belle, simţind că, deşi Abigail nu era persoana potrivită, era o uşurare să aibă cu cine să vorbească, de ce să fie aşa melodramatic dacă ar fi vorba doar despre bani? De ce să fugă aşa şi s-o lase pe Marianne în halul acesta dacă…

— Mândrie, dragă. Bărbaţilor de felul lui nu le place să fie dependenţi. Ar vrea ca Marianne să creadă că a câştigat-o prin muncă.

— Şi nw-i *aşa*?

Abigail izbucni în râs.

— Băiatul ăsta n-ar şti ce e munca nici dacă ar sări să-l muşte de

fund!

Belle începu să toarne cafeaua.

— Erau așa adorabili împreună.

Abigail se aplecă în față, încrucișându-și brațele sub suportul moale al pieptului ei.

— Ei bine, din fericire, dragă, clopotele de nuntă nu mai sunt singurul răspuns pentru fete în zilele noastre, nu-i așa? Iar Marianne abia a terminat școala, pentru numele lui Dumnezeu.

— Eu aveam doar optsprezece ani când l-am cunoscut pe tatăl lor, răspunse Belle.

— Tu ai fost o excepție, dragă. Genul modern e ca Elinor a ta, cu o carieră și fără timp de pierdut după băiatul cu F. Jonno și cu mine am râs de ne-am prăpădit de chestia asta. Îi zicem băiatul cu F! Se uită în jur. Unde e Marianne?

Belle împinse o cană cu cafea peste masă.

— A ieșit la plimbare. Se plimbă tot timpul, biata de ea, se obosește. O pun să plece cu telefonul și inhalatorul, dar nu pot s-o ajut să doarmă.

— Și Elinor?

Belle păru ușor uimită, ca și cum uitase de Elinor pentru o clipă.

— Oh, e la serviciu.

— Fată deșteaptă. îi place?

— Așa cred, zise Belle nesigură. Adică abia a început, e cam devreme să știm.

Abigail luă o gură de cafea.

— Wills e un vagabond, un mare vagabond. Și cu cât trece mai repede Marianne peste patima asta, cu atât…

— Nu e patimă! zise Belle indignată.

Abigail se holbă la ea. Belle se aplecă spre femeie, peste masă.

— Nu crezi în dragoste la prima vedere? întrebă ea, pe un ton diferit și mai plin de emoție.

Abigail continuă să se holbeze la ea. Apoi își luă din nou cana cu cafea.

— Îmi pare rău, drăguță, răspunse, dar nu. Nu cred.

joanna Trollope

Pe dealul de deasupra casei Allenham, unde începuse furtuna de rău augur, Marianne şedea pe iarba umedă, înconjurându-şi genunchii cu braţele. În faţa ei, casa cea bătrână stătea tăcută în lumina neclară de toamnă, pe deluşorul ei, cu un fir de fum albăstrui ce urca încet dintr-unul dintre hornurile cu torsade elizabetane fantastice, singurul alt semn de viaţă fiind silueta miniaturală a unuia dintre grădinarii lui Jane Smith care grebla frunzele. Nu-l auzea de unde stătea, dar îl putea privi cu aviditate. Strângea frunzele de pe fâşia de iarbă de sub fereastra în spatele căreia petrecuse cea mai frumoasă după-amiază a vieţii sale, într-un pat cu baldachin ale cărui draperii fuseseră brodate în 1720. Întinsese o mână să le atingă, cuviincios, iar el îi prinsese imediat mâna în a lui şi-i spusese că nu voia ca ea să acorde nici cea mai mică atenţie oricui sau oricărui lucru în afară de el, sau avea să fie gelos.

Fusese minunat, încântător de gelos pe orice în ziua aceea. Ea ar fi vrut să cerceteze fiecare tablou şi covor, să exclame în faţa lambriurilor, intarsiilor şi decoraţiunilor din ghips, să-şi treacă mâinile peste scaune tapiţate cu catifea şi peste comode lustruite, dar el o oprise râzând, trăgând-o spre el, luându-i faţa în mâini, atingând-o, sărutând-o, împingând-o pe talmeş-balmeşul acela de perne de in şi de plăpumi mătăsoase de pe patul cel mare până când ea capitulase complet şi îl lăsase s-o cucerească. Ochii i se umpleau de lacrimi acum când se gândea la asta, când se gândea la el. Fusese adevărul şi frumuseţea supremă să se abandoneze cuiva căruia îi era sortită – *sortită*, cum erau ea şi Wills – să-i aparţină.

— Nu încerca să dai de mine, îi spusese în duminica aceea, îngenuncheat pe covoraşul din faţa ei, strângând-o la piept, cu obrazul lipit de pântecul ei. Nu face nimic până nu-ţi dau eu un semn, *nimic*.

Ea avea mâinile în părul lui.

— Dar cum o să ştiu… întrebase cu glas tremurat.

— Ai încredere în mine, răspunsese el. Auzise cum strângea din dinţi. Ai *încredere* în mine.

— Sigur.

El ridicase privirea.

— Ai, nu-i aşa?

Ea încuviinţase vehement.

— Trebuie, insistase el. *Trebuie* să ai. Eşti singura persoană din viaţa mea în care am încredere şi care are încredere în mine. *Singura*.

Chiar şi copleşită de şoc şi suferinţă, simţise o tresăltare de bucurie atunci, o scânteie de recunoaştere şi justificare de sine. Avea să ia legătura cu ea. Avea să se întoarcă. Aşa spusese – deci aşa avea să fie. El îi aparţinea; erau sortiţi unul altuia. Încrederea era un cuvânt prea mărunt pentru ce exista între ei.

Se ridică încet. Grădinarul încărca acum frunzele într-un fel de cărucior cu pereţi de plasă. Nu era corect, serios, să se aştepte ca maică-sa, ca să nu mai vorbim despre Ellie şi de Mags, să aibă cea mai mică idee ce simţea ea sau ce simţeau ea şi Wills unul pentru altul. Sigur, mama şi tata avuseseră o poveste frumoasă, dar Mags era încă mică, iar Ellie n-avea strop de pasiune în corp. Ea, Marianne, trebuia să ţină minte lucrul acesta. Trebuia să meargă acasă şi, deşi era nevoie să le amintească tuturor că, acum că Wills lipsea, era numai o jumătate de persoană, să fie îngăduitoare şi să înţeleagă limitările lui Elinor.

Începu să meargă înapoi de-a lungul crestei şi să coboare spre aleea şi cărarea către Barton Cottage. îşi băgă o mână în buzunar să-şi scoată telefonul, dar renunţă. Nu avea să se chinuie verificând dacă primise mesaje, îl pusese pe silenţios tocmai din cauza asta. îi spusese că avea să-i dea un semn şi să-i explice totul, când s-ar fi rezolvat problema, şi aşa avea să fie. Ştia asta. îl cunoştea şi, cu siguranţă, avea să-şi ţină promisiunea. Şi mai probabil, de fapt, se gândi ea, coborând iute panta spre aleea unde îi văzuse prima dată maşina, avea să-i facă o surpriză. 120

Aproape ţopăind pe drumul spre casă, Marianne era conştientă că se simţea aproape cu inima uşoară. Fusese bine că privise casa Allenham, fusese bine să-şi amintească de ziua aceea magică, să se asigure că oamenii excepţionali nu pot avea decât relaţii la fel de excepţionale. Şi când ajunse la colţul casei în zona cu pietriş pe care Sir John o aranjase pentru parcare, zări o sclipire argintie, gri-argintiu

lucios, exact culoarea și finisajul mașinii lui Wills, și începu să alerge, împiedicându-se și gâfâind, spre ea, cu brațele întinse și pregătite.

Dar pe pietriș era un Ford Sierra. Un Ford Sierra vechi și prăpădit cu o dungă decorativă jupuită pe o parte. Și Edward Ferrars cobora din ea, slab și obosit, în genul de bluză de trening în care nu l-ai fi văzut pe Wills nici mort.

El îi zâmbi strâmb.

— Bună, M, zise el.

— Unde ai fost? întrebă Margaret.

Stăteau la masa de la bucătărie cu niște macaroane cu brânză și un bol de salată pe care Margaret îl așezase în așa fel încât nimeni să nu-și dea seama că nu luase deloc.

Edward lăsă jos furculița plină cu paste, și zise vag:

— Oh, pe aici, pe colo. Plymouth și altele. Ca de obicei.

Elinor nu se uita la el. De fapt, nu se uita la nimeni. Ajunsese acasă cu Margaret, pe înserat, și îi găsise pe Edward și pe Marianne cântând împreună la chitară, și pe Belle trebăluind prin bucătărie – „Ce frumos să ai pentru cine să gătești, *chiar dacă* numai macaroane cu brânză” – și nimeni nu păruse să fie deosebit de bucuros când o văzuse, unde mai pui să o întrebe cum fusese la birou. Sigur, era a patra zi, nu prima, dar totuși era prima ei *săptămână*. Iar Ed – mă rog, Ed ar fi putut să reușească să facă vreo diferență între cum o salutase pe ea și cum o salutase pe Mags. Nu?

— Ai fost la Norland? întrebă Belle.

Băuse un pahar de vin în timp ce gătise și avea obrajii îmbujorați. La fel de vag, Ed spuse:

— Acum vreo lună.

Marianne se aplecă în față, cu ochii strălucind.

— Cum era? Oh, cum *era*?

— Ca orice loc toamna, zise Elinor brusc. Acoperit cu frunze moarte.

— Ellie!

Elinor își înfipse furculița în mâncare.

— Unele lucruri, spuse ea, nu trebuie împărtășite. Ca pasiunea

ta pentru frunzele moarte, de exemplu. Mags, n-ai luat deloc salată.

— Şi cum e familia Middleton? întrebă Edward.

— *Urăsc* salata! ţipă Margaret.

Marianne închise ochii.

— Sunt oribili. Nespus de oribili.

— Ba nu! strigă Elinor.

— Din cauza lor, zise Marianne dramatic, a trebuit să suport mai mult decât am fost vreodată nevoită să suport în viaţa asta.

Elinor împinse salata spre Edward.

— Ignor-o.

— Dragă! o atenţionă Belle cu reproş.

— E un loc frumos aici, zise Elinor cu fermitate. Iar asta e o casă practică. Iar familia Middleton e amabilă.

Belle se uită la Edward.

— Apropo de oameni amabili, Ed, ce mai face mama ta?

El se strâmbă.

— Hai să nu…

— De ce? întrebă Marianne.

Edward luă o roşie cherry din salată şi o băgă în gură.

— Pur şi simplu nu *vrea* să înţeleagă că nu am ambiţie, spuse.

— Dar ai ambiţie, zise Elinor încet.

El nu o privi, dar spuse:

— Nu genul *ei* de ambiţie.

— Păi, dragul meu, zise Belle veselă, îmi închipui că-şi face griji din cauza ta. îmi închipui că vrea să se asigure că ai cum să-ţi câştigi traiul.

Edward răspunse morocănos:

— Banii nu înseamnă totul.

Elinor trase aer în piept, apoi zise:

— Nu. Dar trebuie să fie destui.

— Destui, zise Marianne visătoare, cât să ţii o casă veche şi frumoasă şi să fii liber să ai parte de toate aventurile din lume.

— Eu vreau să câştig la loto, anunţă Margaret. Asta ar rezolva totul.

— Poate…

Elinor îi zâmbi surorii sale mai mici.

— Of, Mags!

Edward spuse, zâmbindu-i la rândul său:

— Atunci, ai putea să-ţi cumperi maşina ta.

— Aş cumpăra tablouri, zise Marianne. Şi haine. Şi insule. Şi oameni care să vină să-mi cânte.

Edward îi zâmbi cu gura până la urechi.

— Romantism pentru tine. Maşini pentru ea. Ce drăguţ că unele lucruri nu se schimbă.

Marianne îşi luă deodată o mină serioasă.

— Dar eu m-am schimbat, Ed.

Se lăsă o clipă tăcerea, apoi spuse şi el, nefericit:

— Şi eu.

Elinor zise, puţin prea tare:

— Ei bine, eu nu.

— Nu, zise Belle uşurată. Tu nu.

— Se pare, zise Elinor, că mă pricep la fel de prost ca înainte să citesc oamenii. Cred că sunt cumva şi de fapt se dovedeşte că sunt cu totul diferiţi. Probabil sunt o proastă când cred ce spune lumea. Ar trebui să mă iau doar după purtarea lor, nu-i aşa? Ar trebui să cred doar ce văd, şi nu ce aud. Nu credeţi?

Un nou moment de tăcere, mult mai stânjenitoare. Iar apoi Mags se întinse peste masă şi lua mâna lui Edward.

— Ce-i aia?

— Ce-i ce?

— Inelul! Porţi un inel.

Edward îşi ascunse mâna în poală.

— Nu e nimic.

— Arată-mi! insistă Margaret.

Edward ezită. Belle se aplecă zâmbind.

— Haide, dragule. Arată-ne.

Ezitând, Edward îşi scoase mâna dreaptă din poală şi

O puse pe masă. Pe al treilea deget avea un inel de argint cu o

piatră mică şi plată.

— Nu porţi inele, zise Marianne. Nu eşti *deloc* genul care să poarte bijuterii.

Edward zise jenat:

— A fost un fel de cadou.

— De la cine?

— Fanny nu i-ar da nimănui aşa un inel, zise Margaret. Edward părea nenorocit. Scoase cu greu inelul şi îl puse în buzunarul de la blugi, aplecându-se într-o parte.

— Să zicem, spuse el. Nu contează.

— E ca al lui Ellie, zise Margaret. Ellie are un inel ca ăsta.

Elinor ridică mâinile în aer.

— Nu-l port, zise ea, uite.

Edward continuă să se uite în poală.

— Dar e ca al tău? zise Margaret.

— Este? îl întrebă Elinor pe Edward. *Este* ca al meu?

El nu zise nimic. Belle ridică sticla de vin.

— Mai vrea cineva?

Nimeni nu spuse nimic. Ea scurse sticla în propriul pahar.

— Atunci o să-l termin eu. A fost un dar de la Jonno.

1 aşa de amabil, daruri şi petreceri tot timpul. Se uită la Edward. O să vrea să te cunoască. O să vrea să dea o petrecere de îndată ce o să afle că eşti aici.

— Mă mai duc la o petrecere la Barton, zise Margaret, când se întoarce Wills şi când pot să mă duc cu maşina lui.

Edward se uită de jur-împrejurul mesei, cu privirea e concentrată brusc.

— Cine e Wills?

— Un prieten de-ai lui Marianne, zise Elinor repede.

Edward se uită la Marianne. Deodată, chipul ei deveni luminos, strălucitor.

— Un prieten cu o maşină importantă, deci? zise el, tachinând-o.

Ea se întoarse cu faţa spre el. Aproape plângea de nerăbdare.

— Oh, sigur o să-ţi placă!

— Sunt convins. Când pot să-l cunosc?

Marianne îi zâmbi larg, cu ochii în lacrimi.

— Curând, zise ea. Se uită la toţi cei de la masă dând din cap şi zâmbind. Curând!

Capitolul 8

Casa era foarte tăcută. Nu bătea nici măcar vântul, aşa că Belle ştiu că era în stare să audă sunetul paşilor sau al roţilor pe pietriş, ca să ştie când avea să vină cineva. Era, îşi spuse, perfect în siguranţă. Mags era la şcoală, Elinor, la birou, iar Marianne îl luase pe Edward la o ultimă plimbare (pentru el) şi încă o privire lacomă, plină de dor la Allenham (pentru ea).

Dacă n-ar fi fost ultima plimbare a lui Edward înaj inte să plece, n-ar fi în dormitorul lui Elinor, umblân1 du-i prin sertare. Dacă el n-ar fi zis că trebuia neapărat să plece în ziua aceea, deşi nu voia şi nu-şi dorea să fie nicăieri altundeva, n-ar fi nevoită să caute dovezi în modul acesta categoric de ascuns. Iar dacă Edward era de neînţeles, Elinor era la fel. Fusese perfect civilizată faţă de el toată săptămâna, dar nimeni nu putea spune că-i arătase vreo căldură sau atenţie specială. Iar el era limpede că asta voia, că de asta avea nevoie. Nicio femeie normală, se gândi Belle, aproape indignată, n-ar fi rezistat să nu-l consoleze pe un bărbat care avea atâta nevoie vădită de consolare şi încredere ca Edward Ferrars.

Dar nu şi Elinor, aparent. Lui Elinor i se părea nu doar acceptabil, ci şi relativ uşor să se poarte faţă de Edward ca şi cum nu era mai mult decât un frate bine-venit, dar uşor enervant. Şi când Belle îi spusese, reproşându-i oarecum: „Cred că e deprimat, dragul de el”, Elinor răspunsese pur şi simplu: „Atunci sunt doi. Să se ia de mână cu Marianne”, şi dăduse mai tare volumul radioului din bucătărie.

Iar când Belle încercase să-i redea lui Elinor o conversaţie foarte semnificativă pe care o avusese cu Edward, despre ambiţiile familiei lui care erau atât de diferite de ale lui şi despre disperarea pe care o simţea gândindu-se că nu aveau să-i înţeleagă niciodată punctul de vedere, Elinor aşteptase politicoasă până terminase mama ei de vorbit, apoi zisese:

— Ştiu toate astea, mamă. Ştiu ce vor ei. Ştiu ce vrea el. Şi ştiu că maică-sa e o persoană căreia îi place să domine.

— Atunci de ce nu eşti mai drăguţă cu el?

— Sunt drăguţă. Sunt foarte drăguţă.

Belle oftase exasperată.

— Draga mea, ştii ce vreau să spun. La Norland, eraţi amândoi…

— Norland era altceva, replicase Elinor. Şi noi eram altfel.

— Dar credeam că-l iubeşti.

— Mamă, zisese Elinor uitându-se urât. Eu nu alerg după *nimeni*. Bine? Şi nu am de gând să discut cele mai personale sentimente sau să speculez despre sentimentele lui Edward, cu nimeni. Niciodată. OK?

Belle clipise. Îl auzea în minte pe Henry spunând, pe ionul acela împăciuitor, ciudat pentru el: „Nu te supăra, draga mea. Nu te supăra”. Înghiţise în sec.

— Foarte bine, Ellie.

Elinor se relaxase puţin.

— Mulţumesc.

— Nu vreau să fii *şi tu* nefericită, atâta tot.

Elinor o sărutase pe obraz.

— Nu sunt.

Da, nu era, nu activ şi vizibil, cum era Marianne majoritatea timpului. Dar era ceva acolo, o umbră, o reticenţă, o reţinere, care îi făcea inima lui Belle să se strângă din cauza fiicei sale celei mai mari şi care o făcuse să caute prin dormitorul lui Elinor ceva, orice, care avea să dovedească faptul că Edward Ferrars – dacă s-ar fi eliberat de zgripţuroaica de maică-sa – era sincer. Era păcat, chiar era, să aibă două din trei fete în relaţii cu bărbaţi care păreau dependenţi de complicaţii şi mister.

Sertarele lui Elinor nu erau deloc ca ale lui Marianne sau Margaret. Amândouă trăiau într-un haos persistent: la Marianne era un amestec fermecător, boem de culori şi texturi; la Margaret doar haos. Dar obiectele lui Elinor aveau un sistem şi o ordine. Ea ştia unde avea să găsească un pulover bleumarin, sau ceva cu care să scrie, sau permisul de conducere. Erau chiar şi bibliorafturi, observă Belle

îndurerată, etichetate cu „Barton Cottage – Utilităţi” şi „Documente importante”, precum şi un teanc mic de facturi, sub o pietricică mare şi netedă, pe care scria „Achitat” cu cerneală roşie. Pe comodă erau fotografii cu – of – Henry, şi cu micul Harry, şi cu cele trei surori Dashwood îmbrăcate de Crăciun în ghirlande de beteală, şi una cu ea, Belle, stând la ieşirea din grădina din Norland cu o pălărie uriaşă de paie, cu braţele pline de nemţişori albaştri. Iar în faţa fotografiilor erau o serie de castronaşe indiene lăcuite, de diferite mărimi, în care stăteau colierele şi brăţările lui Elinor, încurcate şi puţin prăfuite. Belle băgă un deget în castronaşul cel mai mic, în care erau agrafe de hârtie şi vreo două chei şi nişte inele, pe care le scoase şi le aşeză pe comodă. Era un inel din Perspex turcoaz şi unul de alamă – indian? – cu o piatră roşiatică rotunjită, nervurat ca marmura, şi un inel simplu, plat, de argint. Belle îl ridică şi-l întoarse. Avea o pietricică albastră într-o parte. Imediat îl recunoscu. Era exact ca inelul pe care îl văzuse Margaret pe mâna lui Edward la cină, în prima seară, inelul de care se ruşinase atât, doar că mai mic. Elinor şi Edward aveau inele identice.

Cu grijă, Belle luă cele trei inele şi le amestecă iar printre agrafe. Aveau aceleaşi inele, dar nu le purtau. Şi, cu siguranţă, nu voiau să vorbească despre motivul pentru care le aveau şi de ce nu le purtau. Sigur nu se certaseră, fiindcă altfel Edward n-ar mai fi venit aici, în primul rând, sau n-ar fi rămas o săptămână întreagă, în al doilea rând. Şi, după cum spunea Elinor, ea fusese foarte drăguţă cu el. Poate că aşteptau să se întâmple ceva. Poate avea vreo legătură cu mama lui Edward, poate… Se auziră paşi pe pietriş, abia perceptibili din dormitorul lui Elinor. Belle ieşi repede pe palier şi deschise dulapul în care Elinor pusese aşternuturile când ajunseseră prima dată la Barton Cottage. Poate era, după cum sugerase Elinor, fraieră să-şi facă griji. Elinor nu părea nefericită, iar Edward nu era mai nefericit ca de obicei. Uşa din faţă se deschise.

— Mama? strigă Marianne.

— Sunt sus! răspunse Belle. Aranjez prosoapele!

Tony Musgrove, pentru care lucra Elinor, îi găsise o maşină. Fusese a fiului său vitreg, care era plecat pentru trei ani la muncă în

Bolivia şi care zisese că era în regulă s-o folosească altcineva, de fapt prefera să o folosească cineva decât să stea pe butuci pe alee. Tony îi explicase că firma putea s-o asigure şi să-i plătească taxele, dacă lilinor plătea benzina.

Elinor ezitase. Tony, un tip direct, trecut de patruzeci de ani, se uitase fix la ea.

— N-o vrei? Multă lume în situaţia ta ar sări imediat la o ocazie ca asta.

— Oh, ba da.

— Şi atunci?

— Atunci, zise Elinor, e *atât* de amabil din partea dumneavoastră. Şi poate nu mă ţineţi mai mult de trei luni. Şi atunci…

— Ba da, zise Tony Musgrove. Eşti foarte bună. Îi întinse cheile de la maşină. Şi foarte ieftină. Acum fugi.

Maşina, se gândi Elinor, mişcând veselă schimbătorul înainte să pornească motorul, nu avea s-o impresioneze pe Margaret. Era mai prăpădită ca a lui Ed, ca să fie sinceră – cel mai bine să nu se gândească la Ed, de fapt – şi fusese vopsită într-o culoare foarte apropiată I de portocaliu. O făcea să sară în ochi într-un fel care îi era ca o anatemă, dar era o maşină. Avea să o ducă de la Barton la birou, şi pe Margaret de la Barton la şcoală. Însemna că nu depindeau la nesfârşit de Sir John şi astfel nu îi erau îndatorate la nesfârşit. Şi era într-adevăr amabil din partea fiului vitreg al lui Tony Musgrove şi din partea firmei. Era foarte norocoasă şi avea să aibă cât de multă grijă putea să le demonstreze tuturor, dar mai ales familiei sale, că nu se schimbase nimic între ea şi Edward pentru că, în primul rând, nu existase suficient, ca să se schimbe, şi pentru că nimeni nu putea face nimic până când el nu se elibera de maică-sa.

„Iar eu”, îşi spuse Elinor, ieşind cu grijă cu maşina din parcare şi intrând pe stradă, „nu o să am nimic de-a face cu asta. Maică-sa e problema lui, nu a mea. Şi chiar dacă mi-aş dori să-i ţină piept, ştiu din proprie experienţă cât de greu e să ţii piept cuiva din propria familie, care poate face viaţa incredibil de neplăcută pentru toată lumea pentru totdeauna, dacă se enervează. E împotmolit. Prin urmare, şi eu sunt

împotmolită la rându-mi. Dar purta, dintr-un motiv despre care nu eram pregătită să întreb, un inel identic cu cel pe care mi l-a dat mie, pe care a zis că l-a cumpărat dintr-un magazin de artizanat din Plymouth, fiindcă fata care le făcea era din partea locului şi se numea Eleanor. Aşa că asta îmi dă curaj. Da. Aşa o să fie. E foarte enervant să observ că, de fapt, n-am trecut peste ce simţeam pentru el, deloc – din contră –, dar sunt destul de sigură că nici el, aşa că n-o să mă mai întreb dacă sunt OK, ca şi cum aş tot apăsa un dinte care mă doare, fiindcă dacă fac asta, o să *înnebunesc*".

Opri maşina brusc în faţa şcolii lui Margaret. Fata fusese convinsă să rămână la after-school – „Este aşa de nedrept, de ce trebuie, de ce, când Thomas a zis că vine în fiecare zi să mă ia, eşti atât, atât de *rea*" – pentru ca Elinor să poată s-o ia după muncă şi să meargă acasă împreună. Margaret stătea pe trotuar, cu fusta strâmbă deasupra genunchilor, încruntându-se la telefon. Făcu ochii mari când văzu maşina.

— Să nu-mi spui că asta e.

Elinor bătu scaunul din dreapta.

— Hai.

— E o glumă. E *oribilă*. Dacă mă vede cineva în ea?

— O să creadă că eşti foarte norocoasă că nu iei transportul în comun. Ai avut o zi bună?

Margaret oftă şi începu să caute centura de siguranţă.

— Nu fi ridi.

— Ce?

— M-ai auzit.

— Ce înseamnă ridi? întrebă Elinor răbdătoare.

Margaret se întoarse cu faţa la sora ei şi pronunţă complet cuvântul.

— Ridicolă.

— Ah!

Margaret ridică telefonul.

— Acum uită-te la asta.

— Nu pot, Mags. Conduc.

— Nu putem să mergem direct acasă. Trebuie să mergem la Park.

— Ce?

— Zice mama. Mi-a dat mesaj. Sunt Jonno şi doamna I şi toţi ceilalţi. Trebuie să mergem s-o cunoaştem pe cealaltă fiică a doamnei J sau ceva.

Elinor mârâi.

— De ce în seara asta?

— Habar n-am. Mi-e de ajuns că pleacă Ed, fără să mai punem asta la socoteală. Oftă iar. Nimeni de la şcoală nu are o viaţă ca a mea.

Elinor o bătu uşor pe genunchi.

— Biata de tine.

— Ţie îţi convine, zise Margaret supărată. Pe tine nu le deranjează.

] *oanna Trollope*

— Ce nu mă deranjează?

— Păi, zise Margaret, pentru tine nu contează, nu? Tu eşti mereu în regulă. Se uită pieziş la profilul lui Elinor. Nu-i aşa?

— Urâtă zi cu ploaie, zise Sir John exuberant, pupându-le pe toate în timp ce treceau pe lângă el în holul din Barton Park. Toarnă cu găleata. O luă de braţ pe Marianne. Mult prea multă umezeală pentru plimbarea ta obişnuită la Allenham, nu?

Marianne arăta foarte serioasă şi nu zise nimic.

— Dar eu aici am o petrecere! zise Sir John. Am oameni! Am mâncare şi băutură, şi un foc! Păcat că bietul Bill e încă prins la Londra.

Se făcu agitaţie în uşa care dădea spre bibliotecă şi doamna Jennings intră cu greu, cu o fată foarte scundă, foarte drăguţă, foarte însărcinată după ea.

— Dragii mei. Fetelor. Ea e… Charlotte.

Sir John puse un braţ în jurul cumnatei sale.

— E frumoasă ca o piersicuţă, nu?

Belle, văzând ce se aştepta de la ea, păşi în faţă şi o sărută pe Charlotte pe obraz.

— Este, într-adevăr.

Charlotte păru încântată.

— Serios. O piersicuţă! Uită-te cât sunt! Nasc abia după Crăciun şi sunt cdt *casa*. Balenele eşuate nu sunt aşa, izbucni în râs. Doar că asta e cam jignitor la adresa balenelor, nu credeţi?

Elinor îi zâmbi. Era atât de drăguţă şi de veselă. Şi atât de diferită de sora ei mai înaltă, mai slabă, dar la fel de drăguţă. Apoi Elinor se uită la Marianne. Privea dincolo de cei prezenţi un tablou cu un băiat în pantaloni scurţi din mătase albastră, cu mâna pe capul unui câine frumos, iar expresia ei nu era deloc de ajutor.

— M? zise încet Elinor.

Marianne oftă şi se îndepărtă cu un pas.

— Las-o, zise Sir John cu o şoaptă teatrală. Las-o să tânjească în pace.

Charlotte Palmer se ridică pe vârfuri, parcă încercând să-i atragă atenţia lui Marianne.

— Tânjeşte după pofta inimii! strigă ea. E o bomboană de băiat. Oftică-te, George Clooney, pe bune. Wills e *superb*. E vecin cu noi la Londra, desigur.

Marianne încă privea tabloul, dar expresia ei se intensificase într-una de alertă extremă.

— Nu, nu e, se auzi o voce din direcţia bibliotecii.

Se întoarseră cu toţii. Un bărbat tinerel îmbrăcat în costum stătea în uşă, studiind cu atenţie ecranul Black-Berry-ului său.

— Ba da! zise Charlotte, zâmbind încântată. E practic după colţ.

— John Willoughby, spuse bărbatul din uşă, uitându-se în continuare la ecran, locuieşte în celălalt capăt al cartierului. Pe King's Road.

Charlotte zâmbi afectat. Nu părea deloc jenată.

— Pune-l deoparte, îi ordonă doamna Jennings ginerelui său, arătând spre Blackberry.

Sir John flutură o mână în direcţia ei.

— Haide, doamnă J, lasă-l în pace.

Bărbatul din prag păru să nu-i observe nici pe soacra, nici pe cumnatul său, însă îşi duse Blackberry-ul la ureche şi se întoarse la pas

în cameră, vorbind la telefon.

— Ce nepoliticos! zise Charlotte veselă. E un adevărat coşmar! Nu mă întrebaţi cu ce se ocupă! *Habar* n-am. Numai ecrane şi cifre şi stă cu Blackberry-ul *sudat* de el. Nu-mi spune niciodată *nimic*. Şi o să fie de un milion de ori mai rău după ce intră în Parlament.

— Uau, zise Belle aproape imperceptibil, în Parlament.

— Ştiu! zise Charlotte. E o nebunie, nu-i aşa? Mai ales i ind te gândeşti la Tommy. Adică el *detestă* oamenii, pur şi simplu îi *detestă*, nu-i aşa, mami?

— Prea adevărat, spuse doamna Jennings scuturându-se de râs. Pur şi simplu mă urăşte, mai ales că acum i ales cu Charlotte pe cap!

Charlotte se aplecă uşor în faţă, cu chipul luminati le plăcere.

— Şi ce e amuzant, mami, e că trebuie să se prefacă, nmi aşa, că îi plac oamenii dacă vrea ca ei să-l voteze?

E hilar. Imaginează-ţi doar – ridică o mână grăsuţă ca şi cum scria în aer – Thomas Palmer, membru al parlamentului, pe hârtia cu antet a Camerei Comunelor.

O nebunie, nu-i aşa? Dar spune că n-o să am absolut \ niciun avantaj din asta. Nu mă lasă să mă apropii deloc.

E prea amuzant, nu credeţi?

Elinor încuviinţă în tăcere. Margaret se foia lângă ea.

— Pot să… Pot să…

— Poţi să ce? întrebă Sir John jovial. Să scapi?

Margaret dădu din cap că da.

— Poverile trecutului, spuse el. Ce mai poveri. Haide, du-te sus şi găseşte-i pe cei mici. Doamne, Dumnezeule, Belle, te descurci cu ea la fel de prost ca Mary cu ai noştri. Haideţi cu toţii. Ce ziceţi de cină?

— Şi zi, îi spuse Charlotte Palmer lui Elinor după cină, ai tras lozul cel mare, nu? Jonno pe de o parte, Tommy pe de altă parte. Norocoaso!

— Oh, spuse Elinor, puţin enervată. A fost în regulă, el…

— Îi place tare mult de voi, adăugă Charlotte. Urmează să vă invite pe toate de Crăciun!

— Nu prea cred, n-aş…

— Adoră să aibă oamenii potriviţi. Adoră asta. Nu poţi să-i frângi inima, nu cu atâtea inimi frânte pe aici deja.

Elinor se aplecă în faţă. Întrebă, aproape în şoaptă:

— Îl cunoşti pe Wills?

Charlotte îi zâmbi radioasă.

— Toată lumea îl cunoaşte pe Wills.

— Serios?

— Dar ştiu de ce m-ai întrebat! Nu m-ai întrebat doar fiindcă e cel mai bun…

— Am întrebat, explică Elinor ferm, întrerupând-o, fiindcă aş vrea să ştiu ceva mai multe *despre* el.

— Sigur că da, zise Charlotte râzând. Ai vrea să ştii totul despre cineva care e combinat cu sora ta!

Elinor se uită peste masă la locul unde mama ei bea cafea cu familia Middleton şi cu doamna Jennings.

— Nu vrei să-i asculţi prea mult pe *ei* şi ce spun ei.

— Oh, nu vreau! zise Charlotte mândră. Am trăit cu maică-mea aproape treizeci de ani, nu uita! Nu, nu ei mi-au spus primii, ci Bill Brandon. îl ştii pe Bill Brandon.

Elinor fu de-a dreptul şocată.

— Bill Brandon ţi-a zis…

— Oh, da! La Londra. Luni. S-a întâmplat să-l văd fiindcă ridicam ceva din Bond Street şi el făcea o chestie pompoasă, gen să meargă la Academia Regală, şi vorbeam despre Barton şi a amintit de voi toate, iar eu am spus: „Oh, mami a zis că toate sunt aşa de frumoase şi că una dintre ele e deja cu Wills, e serioasă treaba, iar el a zis…” Se opri brusc.

— Ce? Ce a zis?

Charlotte îşi duse mâna la gură, ca şi cum ar fi vrut să-şi înăbuşe o nouă serie de chicoteli.

— Ştii ceva – nu-mi mai amintesc! Poate n-a vorbit! Poate n-a zis nimic, poate doar a părut că ştie că e adevărat? Mă rog. Contează? Sigur că nu! Mă rog, doar pentru el, desigur, săracul de el.

— De ce? rosti Elinor cu dificultate.

— Păi, explică Charlotte veselă, mami spune că i s-au cam aprins

călcâiele după sora ta. E așa de scump și de romantic, chiar dacă e un pic mai în vârstă. Se aplecă și ea în față acum, cât de mult îi permitea burta. Să-ți spun ceva: mami și Jonno chiar au încercat să aranjeze ceva între mine și Bill când Jonno s-a însurat cu Mary, până când mami și-a dat seama că ar fi *absolut* groaznic de plictisitor să fiu doamna B! Aoleu, închipuie-ți numai!

— Și ai ieșit cu el? întrebă Elinor, abia în stare să pronunțe cuvintele. Cu Bill?

Charlotte se holbă la ea o clipă, apoi se lăsă pe spate i izbucni în râs.

— Oh, Doamne, nu! Nici măcar nu m-a rugat să iau lângă el! Deși pun pariu că i-ar fi plăcut. Dar sunt

OK cu Tommy. E așa de nostim. Chiar dacă nu-mi spune nimic niciodată.

Tommy Palmer se materializă lângă ele, cu Black-Berry-ul în mână. Îi spuse nevestei sale, ignorând-o pe Elinor:

— Dacă ți-aș spune, n-ai asculta niciun cuvânt din ce îți spun…

— Vezi? îi arătă Charlotte încântată lui Elinor. Vezi?

— …deci, la ce bun să mă mai obosesc, mă întreb. Așa că nu-ți spun. Întinse un pahar de whisky gol. Mai toarnă o porție, Chiar. Nu te-am luat pentru minte. Te-am luat pentru cum arăți. După cum se vede bine.

Charlotte se ridică greu din scaun și luă paharul de whisky. îi dădu lui Tommy un sărut zgomotos.

— Vezi? o mai întrebă pe Elinor. Nu-i așa că e absolut minunat?

Tommy Palmer nu o privea pe soția lui. În schimb se uită scurt la Elinor. Avea o privire surprinzător de blândă.

— Ești OK? întrebă el.

Elinor tresări.

— Da, răspunse ea. Mulțumesc, da, noi…

El zâmbi. Spuse, arătând spre soția lui:

— Au o inimă de aur cei din familia Jennings, dar la fel de multă sensibilitate ca hipopotamii în călduri.

E posibil să nu-și dea seama că serile vesele de la Barton Park

nu sunt exact pe gustul tău.

Elinor îi aruncă o privire lui Charlotte. Ea se uita lung la soţul ei şi râdea, părând foarte încântată.

— Mulţumesc, zise Elinor. Toată lumea e aşa de amabilă, adică… Se opri.

Tommy Palmer îşi puse mâna în care nu ţinea Black-Berry-ul pe capul soţiei sale.

— Sunt amabili la fel cum respiră, explică el. Dar nu imaginaţie le-au adus ursitoarele la botez. îi făcu cu ochiul, foarte uşor şi complet lipsit de intenţia de a flirta, lui Elinor. Aşa că spun doar că ai un aliat. Dacă ai vreodată nevoie de unul.

— M-mulţumesc, se bâlbâi ea.

El îşi luă mâna de pe capul lui Charlotte şi gesticula afectat.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Doar ţine minte.

Chiar, unde mi-e paharul?

Din dormitorul său, unde cânta un *Preludiu* de Villa-Lobos – foarte tulburător, foarte melancolic – la chitară, Marianne o auzea pe mama ei la telefon. Probabil vorbea cu jonno, care, deşi avea o afacere de condus, suna aproape în fiecare dimineaţă să le spună şi să audă ultimele zvonuri. Era un obicei pe care Marianne îl găsea aproape demn de dispreţuit, şi nu putea să se abţină să nu-şi aducă aminte că, deşi Wills avea o înclinaţie spre a face observaţii legate de alţi oameni – pe care le salva, desigur, faptul că erau atât de amuzante – contrabalansa totul cu asupra de măsură printr-o capacitate intensă de a împărtăşi toate elementele culturale ale vieţii care contau atât de mult pentru ea: poezia, peisajele şi romantismul istoriei – şi muzica. Oh, muzica! îi luase chitara într-o zi – nu cânta la fel de bine ca Ed sau ca Bill

Brandon, dacă era să fie sinceră, dar avea aşa un simţ al muzicii – şi întrebase:

— Cânţi la pian?

Ea fusese uluită.

— Păi, şi în Dar prefer să cânt la chitară.

El o privise foarte serios.

— Mă bucur.

— Pianul mi se pare aşa, mult mai – mult mai *distant*.

Îmi place cât de pasională, cât de implicată e chitara. Se aplecase spre ea. Simţi vibraţia când cânţi?

Ea dăduse din cap şi spusese încet:

— Sigur că da. Simt tonul.

Chipul său fusese atât de aproape de al ei.

— Atât de senzuală. Atât de sexy, spusese el aproape

În şoaptă.

Marianne exclamă uşor şi se dezmetici. Era minunata în acelaşi timp sfâşietor să-şi aducă aminte de asemenea clipe. Amintirea lor o făcu incapabilă să se cufunde

— Da?

] *oanna Trollope* în muzică aşa cum o făcea de obicei, fiindcă singura cufundare de care îi era dor acum era în braţele lui Wills. Se opri din cântat şi se aplecă deasupra chitarei. Iar apar lacrimile, o eliberare, dar însoţite de valuri de tristeţe, valuri de amintiri, valuri de…

— Marianne! strigă Belle pe scări.

Marianne îşi înălţă capul, trăgându-şi nasul.

— Vin.

Lăsă chitara pe pat, luă o mână de şerveţele din cutia de pe podea şi îşi suflă nasul. Apoi se şterse cu şerveţelele mototolite la ochi şi traversă camera să deschidă uşa.

— Da, mamă?

Belle îi cercetă chipul copleşit de tristeţe.

— Oh, draga mea…

— Sunt OK.

— Iar ai plâns. Biata de tine.

— De ce nu sună? se plânse Marianne. De ce nu-mi răspunde la e-mailuri? Sau măcar la mesaje? De ce nu-mi spune măcar că trăieşte?

Belle urcă două trepte.

— O să-ţi răspundă, draga mea. Sunt sigură. Probabil e ceva foarte serios, ceva de care vrea să te ferească.

Marianne îşi trase iar nasul.

— Îmi pare rău. îmi pare rău că sunt tot cu asta.

— Mi-aş dori să te pot ajuta.

— Mă ajuţi, zise Marianne. Eşti drăguţă cu mine. Toată lumea e drăguţă cu mine. Chiar şi idioţii ăia de la Park, care nu ştiu când să se oprească din tachinat. Ştiu că vor să fie amabili, fiindcă sunt prea proşti să-şi dea seama cât de stângaci sunt.

— Jonno era la telefon adineauri.

Marianne se aşeză pe treapta cea mai de sus.

— Surprize, surprize, zise obosită.

— E neobosit de vesel. Abia au plecat soţii Palmer – azi-dimineaţă – că invită pe altcineva la ei. Fina răposatului soţ al doamnei J sau aşa ceva. Şi pe sora ei. Sunt cam de vârsta ta, şi Jonno vrea să mergem la cină, sâmbătă.

— Nu, zise Marianne.

Belle zâmbi.

— Asta i-am spus şi eu. Adică nu chiar aşa. N-am zis că niciuna dintre noi nu mai suportă încă o masă la Park. Am zis că pur şi simplu nu mai putem accepta ospitalitatea lor până ce nu am răsplătit-o aici.

— Oh, mamă…

— Aşa că, anunţă Belle triumfător, vin toţi la prânz sâmbătă – minus copiii, slavă Domnului –, inclusiv fetele astea două.

Marianne oftă.

— Pot să mi le imaginez.

— Nu, draga mea, spuse Belle, nu poţi. Poate o să-ţi placă. Poate o să fie exact de ce ai nevoie să… să te distragă. Se numesc Lucy şi Nancy. Lucy şi Nancy Steele.

Margaret avea să se ducă acasă la o nouă prietenă de la şcoală şi n-avea nevoie, anunţase ea cu emfază, să fie culeasă de Elinor. Se dădură telefoane şi nenumărate asigurări în privinţa acestui aranjament, dar Elinor câştigă într-un sfârşit în faţa neliniştilor lui Belle, folosindu-şi pauza de prânz vizitând-o pe mama prietenei şi văzând cu ochii ei cât de absolut de sigură era situaţia: o casă semidetaşată pe o stradă din suburbie, locuită negreşit de o familie

ortodoxă impecabilă. Chiar se simţi obligată să se scuze faţă de mama prietenei lui Margaret.

— Suntem cam de curând în zonă şi Mags e la şcoala asta doar de câteva săptămâni şi…

Femeia râdea. O bătu uşor pe mână pe Elinor.

— Înţeleg, dragă. Nicio supărare.

Dar nici măcar această confirmare a respectabilităţii nu o opri pe Belle să o sune pe Elinor pe mobil de mai multe ori în timpul după-amiezii, aşa că atunci când sună încă o dată, Elinor înşfăcă telefonul fără să se uite la ecran şi zise aproape supărată: „Ce mai e, mamă?”

— Sunt Jonno, zise Sir John.

— Ajutor. îmi pare rău. Atât de rău. Treburi de familie.

— Mie-mi spui. Mie-mi spui? De asta şi sun.

Elinor simţi imediat gheara panicii.

— Ce, ce…

— M-a lăsat baltă, zise Sir John. Mama ta.

— Te-a lăsat baltă?

— Am două fete minunate aici şi mama ta nu a vrut să vă aducă pe toate la cină să le cunoaşteţi.

Elinor înghiţi în sec.

— Dar eşti prea bun cu noi. Am fost la voi abia…

— Ascultă, zise Sir John, v-aş invita la cină în fiecare seară, dacă ar fi după mine, îţi spun eu. Dar nu pot s-o conving pe mama ta. Şi e plictisitor pentru fetele astea, care stau doar cu noi pe cap, deşi trebuie să recunosc că se poartă grozav cu copiii, grozav. Au spus că le plac piticii şi chiar aşa se pare. Grozav. Dar fii atentă. Te-am sunat fiindcă, deşi nu pot să le conving pe mama ta şi pe Marianne, ce-ar fi să te opreşti pe la noi în drum spre casă?

Elinor închise ochii.

— E frumos din partea ta, dar…

— Nu mă lua cu „dar”. Nu.

— Jonno, zise Elinor, deschizând ochii, e foarte frumos din partea ta, şi chiar vreau să le cunosc. Dar sunt obosită. Eu…

— O să te înviorezi dacă vii la cină!

— Nu, zise Elinor, cu mai multă forţă decât intenţionase. Nu.

Se lăsă o pauză scurtă şi uluită. Îl auzea pe Sir John dându-i instrucţiuni secretarei sale. Apoi vocea sa îi răsună iar în urechi.

— Doar un pahar, atunci.

— Păi… 1

— Perfect, zise el. Splendid. Am stabilit. Ne vedem la un pahar în drum spre casă.

Elinor oftă. El închisese deja. Îl puse şi ea jos, încet, pe marginea de jos a planşei de desen.

Tony Musgrove o privi pe deasupra ochelarilor săi de citit.

— Necazuri cu iubitul? întrebă el.

Elinor se strâmbă.

— Aş vrea eu.

Camera de zi de la Barton Park era cu susul în jos. Lui Elinor i se părea prea călduroasă, prea luminoasă şi prea plină de copii înnebuniţi, fără a pune la socoteală zgomotul. Erau două femei tinere – îmbrăcate, Elinor nu se putu abţine să nu observe, foarte în pas cu moda – pe podea, încercând să prindă câte un copil care alerga pe lângă ele, şi, pe o canapea la distanţă mică, urmărind scena, vădit satisfăcută, era Mary Middleton, placidă, îmbrăcată în caşmir de culoarea smântânii.

Sir John sări s-o întâmpine, cu un pahar în mână.

— Bună, draga noastră. Bine ai venit la nebunia obişnuită. Gin tonic?

— De fapt, zice Elinor, aş vrea ceva fără alcool.

— Nu! zise Sir John. Nu! Nu fi aşa plictisitoare. Vin, măcar, dacă nu vrei gin! O să-ţi aduc vin. Nu protesta. Ştii că nu suport asta.

Elinor ridică din umeri, resemnată.

— OK.

— Ce fată *bună*. Aşa te vreau. Într-o clipită.

Elinor se uită la agitaţia din cameră. Una dintre fetele de pe podea, cu o faţă ascuţită şi drăguţă şi nişte bucle lungi şi strălucitoare, atent aranjate, îi prinse privirea, se ridică în picioare şi veni spre ea, cu

mâna întinsă, zâmbind. Mâna, observă Elinor, era plină de brăţări cu amulete şi avea manichiura făcută.

— Elinor, cred!

— Da.

— Eu sunt Lucy. Lucy Steele. Se întoarse şi arătă spre podea din nou. Ea e sora mea. A fost fina domnului J.

Elinor dădu din cap.

— Am venit în weekend aici, explică Lucy. Ce casă uimitoare! Să vezi dormitorul meu. Poţi să bagi tot *apartamentul* meu în dormitor! Şi copiii sunt aşa de drăguţi, aşa de vioi.

— Da, sigur sunt vioi.

— Iar ea e minunată, zise Lucy. Nu-i aşa? Adică doamna M. Ce haine frumoase şi ce siluetă! Nu-ţi vine să crezi a a făcut *patru* copii, nu-i aşa? Uimitor.

Elinor se uită în cameră. Mary Middleton îi urmărea pe cei doi băieţi mai mari împingând-o pe sora lui Lucy pe spate pe covor, unul din ei luând-o de păr ca să grăbească procesul, fără vreun semn că ar fi altceva decât complet oarbă la nevoia de disciplină.

Elinor zise neliniştită:

— Crezi că sora ta e în regulă?

Lucy se uită într-acolo, aproape degajată.

— Oh, Nancy e bine. Se descurcă singură.

Nancy scoase un ţipăt înăbuşit, dar clar, de durere şi-şi duse mâinile la cap. Mary se ridică, deloc grăbită, 1 de pe canapea.

— Aveţi grijă, băieţi, zise cu dragoste în glas.

— Daţi-vă! strigă Sir John la copii, revenind cu vinul lui Elinor într-un pahar cât o găleată mică. Daţi-vă la o I *parte* de pe biata fată în secunda asta!

— Jonno, zise Mary cu reproş, se jucau doar, scumpii de ei.

Nancy Steele se ridică anevoie şi-şi aranjă hainele. I Apoi zâmbi curajos, arătându-şi dinţii lungi, artificial de albi.

— E în regulă, zise ea, sunt OK. Super OK. Serios.

— Nancy, zise Sir John, vino să o cunoşti pe Elinor.

Elinor stă…

— Oh, zise Nancy, înaintând spre Elinor şi întinzând o mână decorată cu unghii lungi, vopsite, am auzit de *tine*! Nu-i aşa, Luce? Ai locuit la Norland, nu-i aşa? Ştim totul despre *Norland*.

Elinor îi luă mâna pentru o clipă cât mai scurtă.

— Oh?

Nancy îl privi cu subînţeles pe Sir John. Spuse, dând din cap:

— Oh, da. Ştim absolut totul şi despre băiatul cu F! Sigur că da!

— Nancy! zise sora ei încordată.

Elinor se uită încremenită în pahar.

— Ştim noi totul! zise Nancy. îşi trecu o mână prin părul vizibil îndreptat, lăsându-l să cadă în exact aceeaşi formă pe care o avusese înainte să-l atingă. Ştim că sora ta s-a combinat cu un tip tare mişto şi că urmezi tu! Super! îl înghionti cu cotul pe Sir John. îl cunoaştem chiar pe tipul cu F! Nu-i aşa, Luce?

Lucy se foi uşor şi îşi cercetă brăţările.

— Mda, aşa, puţin.

— Luce! Serios! La unchiul Peter!

Deodată se auzi un ţipăt de durere şi furie din cealaltă parte a camerei. Se întoarseră cu toţii. Mary Middleton

O ţinea pe fiica sa de trei ani, Anna-Maria, care dădea din picioare, şi îi spunea grăbită:

— Iartă-mă, draga mea, nepriceputa de mama, proasta de mama, oribila de broşă a lui mama, cum s-o rănească pe biata Anna, iartă-mă, dragă, iartă-mă, puişor.

Sir John se duse la ele.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi s-a prins broşa în mânuţa ei, săraca mânuţă.

Sir John luă mâna pe care fiica sa o flutura şi se uită la ea.

— Nu văd nimic.

— Acolo! strigă Mary. *Acolo*!

Anna-Maria îşi smulse mâna din a lui, îşi dădu capul pe spate şi începu iar să ţipe.

— Copii superadorabili, spuse Nancy Steele.

— Foarte drăguţi, adăugă şi Lucy, fără prea multă convingere.

Elinor se uită la amândouă. Făcu un pas în spate şi-şi puse paharul cu vin aproape neatins pe cea mai apropiată suprafaţă.

— Cred că o să ies, zise ea încet. Seară bună. Încercă să zâmbească. Ne vedem curând.

La sfârşitul prânzului de sâmbătă de la Barton Cottage, în timpul căruia Marianne stătuse fără să vorbească, privind peste adunarea de oaspeţi, afară pe fereastră, Lucy Steele o urmă pe Elinor în bucătărie.

— O să te ajut să faci cafeaua, zise nerăbdătoare.

Elinor aşeză cu greu teancul de farfurii de budincă pe

1 are le căra pe masa aglomerată.

— E OK.

— Lasă-mă să te ajut, te rog. Uită-te cât ai de spălat!

— M-am obişnuit.

Lucy, fără s-o bage în seamă, începu să dea drumul la apă fierbinte în chiuvetă. Apoi spuse, pe un ton de confesiune:

— Îmi pare tare rău de Nance. Toate discuţiile astea nesfârşite, nesfârşite despre bărbaţi. Mi-e teamă că n-are decât un lucru în minte, cu tipul ăsta din Exeter, Brian Rose, despre care tot povestea, adică, e, hmm… mă rog, este sora mea, dar cam exagerează. E cam jenant. Există mănuşi?

— Mănuşi?

— Mănuşi de spălat vase. Mănuşi de cauciuc. Ştii tu.

Elinor scutură din cap.

— Îmi pare rău. Avem doar mâini neglijate.

Lucy îşi duse mâinile la ceafă şi-şi răsuci părul într-un nod simplu.

— Nu contează? Oricum, săraca de Nance. Mi-e teamă că numai la băieţi şi genţi îi stă capul.

— Genţi?

— Genţi, poşete, zise Lucy. Găsi o sticlă de detergent de vase şi turnă din belşug în chiuvetă. Apoi, părând că se concentrează foarte tare să transforme detergentul în spumă, spuse, pe un ton aproape indiferent: Ai cunoscut-o vreodată pe doamna F?

Elinor încetă să mai debaraseze resturile de pe farfurii la gunoi.

— Pe cine?

— Doamne Ferrars. Mama lui Ed.

— Nu, răspunse Elinor scurt. Mama cea fioroasă. Nu, mă bucur să spun.

Se lăsă liniştea o clipă, apoi Lucy spuse, întorcându-se de la chiuvetă:

— Ce păcat. Speram să o cunoşti. Voiam… voiam să-mi dai un sfat.

Elinor puse farfuria curăţată pe cel mai apropiat blat.

— Îmi pare rău, zise ea, nu înţeleg…

Lucy se uită la mâinile sale ude. Părea că se hotărăşte să facă ceva. Apoi ridică iar privirea, sinceră, spre Elinor.

— Poţi să păstrezi un secret?

— Sigur, dar ar trebui…

Lucy ridică o mână. Spuse solemn:

— Ştiam eu că pot avea încredere în tine. În clipa în care ai intrat în cameră la Barton Park, am ştiut că eşti o persoană de onoare.

— Păi, zise Elinor, luând următoarea farfurie, mulţumesc, dar nu prea văd cum ţi-aş putea da un sfat în legătură cu orice, şi nici unde apare mama lui Ed în peisaj.

— Oh, nu *acum*, zise Lucy. Nu contează *acum*. Dar ar putea, vezi tu. Curând. Foarte curând.

Zâmbi în sinea ei, de parcă savura un secret. Elinor puse farfuria jos şi făcu înconjurul mesei.

— Vrei să-mi spui că ieşi cu fratele lui Ed sau ceva? Asta încerci să-mi spui? Ieşi cu Robert şi nu i-a spus mamei lui?

Lucy o privi fix pe Elinor. Avea ochii mari şi inocenţi. Zâmbi din nou.

— Oh, spuse ea încet, nu cu Robert. E o marionetă. Vorbesc despre Ed. Lăsă să treacă o fracţiune de secundă, după care adăugă: Ed *al meu*.

Elinor nu se mişcă. Rămase unde era – lângă masă. Totul părea să se fi oprit în loc, chiar şi propria respiraţie. În timp ce stătea acolo, era conştientă, după intensitatea propriului şoc, că Lucy o privea cu

atenţie. Făcu un efort suprem.

— Uau…

— Ştiu, spuse Lucy. E aşa de minunat, dar e şi oribil, că trebuie să păstrez secretul. Eşti OK?

Elinor încuviinţă. Simţea cum corpul i se trezea din nou, ezitant, ca şi cum se întreba dacă mai avea să funcţioneze vreodată.

— Ed a vrut să-ţi spun, zise Lucy. Are o părere foarte lui nă despre tine şi familia ta. Eşti ca o soră pentru el.

— Ed a vrut să-mi spui…

— Mă rog, ştiu că *ar vrea* să-ţi spun. Ştii cât de incapabil e să se exprime – uneori asta mă scoate din minţi! Dar ideea e că… Se opri, privind-o cu subînţeles.

Elinor, concentrându-se să respire şi în acelaşi timp să nu dezvăluie nimic, aşteptă.

— Ideea e că, zise Lucy, e Ed al meu. Se uită în depărtare, ca şi cum discuta în particular cu cineva care nu era acolo. Cred că s-ar putea spune că suntem logodiţi, într-un fel. Destul cât să am asta, oricum.

Îşi duse mâna la guler şi scoase un lanţ, ţinându-l strâns în mână ca să arate că era ceva foarte personal.

— Uau, zise Elinor încă o dată, cu o voce care părea că-i vine de la kilometri distanţă, nu ştiam nici măcar că vă cunoaşteţi, darămite…

— Oh, da, spuse Lucy, apropiindu-se de ea. Oh, *da*. Unchiul meu, Peter, conduce o şcoală în Plymouth. Ed a fost acolo. Nu ţi-a zis? Iar eu şi Nancy am crescut în Plymouth. Mergeam mereu la unchiul Peter. Peter Pratt. A fost ca un tată pentru Ed.

Elinor îşi revenise puţin.

— Ed nu mi-a povestit niciodată despre…

— Nu, sigur că nu. E aşa timid. Şi mai e şi scorpia aia de maică-sa, aşa că trebuie să fie secret faţă de *toată* lumea. Dar ne-am văzut din nou la o petrecere acum câteva zile – nişte prieteni comuni de aici – şi am ştiut, în clipa în care l-am văzut, am ştiut. A fost ca şi cum nu ne-am fi despărţit niciodată. Bietul de el, era *aşa* de beat în seara aia! Complet dus. îmi închipui că era uşurat că mă vede, nu crezi?

Dar, serios, Elinor, slavă Domnului că *am fost* eu acolo să am grijă de el, era așa într-o stare… Se opri și îi zâmbi larg lui Elinor. Iar a doua zi, l-am dus la cumpărături. îi întinse lanțul lui Elinor.

Pe ei era un inel, unul plat, din argint, cu o pietricică verde.

— Ne-am luat astea, spuse Lucy, amândoi. El nu prea a vrut unul, dar așa sunt băieții, nu? Nu vor să poarte nimic ce poate fi considerat de fete, așa că l-am pus să-și cumpere și el unul. Și acum îmi dă mesaje, gen, tot timpul. Să-ți arăt câte? Nu pot să-ți arăt ce zice, sigur, dar ai înțelege asta, nu? I-am spus că după ce fac douăzeci și unu de ani – în curând, abia aștept! – o să le spunem tuturor, și, fie vorba între noi, Ellie – pot să-ți zic Ellie? –, o să fiu terminată de ușurare. Urăsc secretele, chiar le urăsc, și oricum mă stresează, să nu mai spun, și-mi fac griji că Nancy s-ar putea scăpa, fiindcă e așa imposibilă și o ia gura pe dinainte cu oricine, și e singura persoană care știe. Oh, Doamne, e așa un chin!

Elinor o privi. Întrebă cât de calm fu în stare:

— De ce e încă secret? De ce nu vă căsătoriți?

Lucy oftă. Luă cea mai apropiată cârpă și și-o duse la față, de parcă ar fi vrut să se șteargă cu ea la ochi.

— Ed spune că nu poate. Nu se poate angaja până nu știe ce o să facă. Spune că nu se așteaptă să trăiesc clandestin, din nimic.

— Nu câștigi și tu?

Lucy ridică bărbia.

— Sunt terapeută.

— Aha.

— Reflexologie.

— Aha.

— Nu câștig destui bani cât să ne întreținem amândoi. E sfâșietor.

Elinor își îndreptă puțin umerii.

— Sunt convinsă.

— M-am gândit doar, spuse Lucy, vocea ei devenind ușor copilăroasă, că dacă ai fi cunoscut-o pe mama lui Ed, m-ai fi putut ajuta să mă gândesc la un mod de a-i face pe plac. Fiindcă suntem așa de

stresaţi din cauza asta. Nu ţi s-a părut că Ed e stresat când a venit să stea la voi? A venit direct de la mine, şi ne-a fost îngrozitor de greu să ne luăm rămas-bun. Îngrozitor. Trebuie să facem ceva. *Trebuie*. Nu crezi?

Uşa de la bucătărie se deschise. Margaret stătea acolo, ţinând vasul în care Belle făcuse o prăjitură uriaşă cu mere.

— Ce se întâmplă?

— Nimic, zise Elinor.

Lucy îi zâmbi şi se grăbi să-i ia vasul din mâini.

— Sora ta minunată, zise ea, mă ajută să descurc un nod din viaţa mea. Atât.

Margaret o privi fix şi dădu drumul vasului. Ridică din umeri.

— Mi se rupe, zise ea.

Capitolul 9

Elinor nu dormi în noaptea aceea. Auzi orologiul de la biserica din Barton bătând fiecare oră nemiloasă, şi la cinci dimineaţa, se dădu jos din pat, îşi trase pe ea cardiganul vechi al tatălui ei şi nişte şosete şi se furişă la bucătărie.

Acolo era linişte, în afara bâzâitului grav al frigiderului, şi chiar dacă nu era foarte cald, era mai cald decât oriunde altundeva în casă. Aprinse o lampă de pe blat, apoi ibricul, şi găsi o cană şi o cutie cu pliculeţe de ceai, şi un vas mic cu cartofi copţi rămaşi de masă, care păreau în mod surprinzător să fie tocmai ceea ce avea să-i ofere linişte şi senzaţia de saţietate.

Era duminică, la urma urmei. Nimeni nu avea să se trezească decât peste câteva ore. Elinor îşi făcu ceaiul şi se aşeză cu el şi cu un cartof copt rece la masa de la bucătărie, încovrigându-şi degetele în ciorapi pe bara de sprijin a scaunului pe care stătea şi trăgând în jos mânecile cardiganului destul cât să funcţioneze pe post de mănuşi. Îi ascundeau articulaţiile degetelor, dar nu şi degetele, pe unul dintre ele având inelul din argint pe care i-l dăduse Ed, la Norland. După întâlnirea cu Lucy din ziua precedentă, îl scosese dintre cheile şi agrafele de birou de pe comodă şi şi-l pusese pe deget.

Nu la început, totuşi. La început, noaptea trecută, fusese într-o

agonie a umilinţei. În clipa în care putuse să evadeze în camera ei, se întinsese pe pat, cu faţa în pernă, agonizând că fusese luată de fraieră de Edward, că era genul clasic care umbla cu două în acelaşi timp, că nu trebuia să aibă încredere în el. Dar odată ce trecuse primul val de nefericire, reuşise să se gândească la el mai calm, şi, posibil, îşi spusese ea, întorcându-se pe spate şi uitându-se la tavan, mai corect. Fusese un băiat de şaisprezece ani, la urma urmei, exmatriculat de la şcoală şi trimis în dizgraţie la un colegiu din Plymouth, unde să înveţe ca să-şi ia bacul. Iar acolo era Lucy, o fătucă de paisprezece ani deloc nevinovată, căreia îi părea foarte, foarte rău de el şi care, în timp, se transformase într-o ţipă hotărâtă de şaisprezece ani, care era perfect conştientă de câţi bani făcea tatăl lui Edward. Probabil fusese vorba şi de sex – să nu ne gândim la asta – şi apoi nişte promisiuni de fidelitate, şi un viitor, pe care Elinor, pei trecând deja mai multe ore în compania lui Lucy, şi-l putea imagina ca fiind stabilit cu insistenţă.

Se dăduse jos din pat atunci şi traversase dormitorul până la comodă şi la castronaşele indiene lăcuite. Ed-I ward, îşi spusese în sinea ei, căutând inelul, nu înşela de fapt şi nu era un manipulator. Era amabil, afectuos, bun la suflet şi un admirator necontestat al vieţii de familie, Propria familie îl respinsese, aşa că făcuse schimbarea clasică de adolescent, de a se ataşa de următoarea familie, sau de următoarele familii, care se purtau bine cu el – familia Steele şi familia Pratt, în Plymouth. Lucy venise la pachet – şi atât. Când se gândea cum fusese Ed ultima dată când stătuse la ele, îşi putea explica uşor mâhnirea lui ca fiind rezultatul aşteptărilor pe care le aveau mama lui şi Lucy de la el. Găsise inelul şi îl puse pe al treilea deget de la mâna dreaptă – degetul pe care îl alesese el când i-l dăduse. Edward era, înţelegea acum, cât se poate de împotmolit. Oriunde întorcea capul era o femeie care cerea ceva de la el, ceva ce nu putea să ofere.

„Ceea ce mă face pe mine”, se gândi Elinor acum, ţinându-şi cana în mâinile acoperite cu mânecile, „personajul cel bun, cel pe care l-a ales de fapt de bunăvoie pentru că – păi, pentru că îi place de mine. Dar nu poate să facă nimic în privinţa asta, fiindcă nu ştie ce să facă cu Lucy, cu atât mai puţin cu maică-sa.

Şi chiar dacă de fapt nu-l pot admira că nu le ţine piept nici uneia, pot să cred că nu e ipocrit şi nu sunt o fraieră credulă. Şi asta e o mare uşurare, fiindcă atunci când mă gândesc la el, inima mi se zbate de dor să-l ajut, şi să-l văd iar zâmbind, şi eliberat să devină genul de persoană care nu doar că îşi doreşte din răsputeri să devină, ci şi care e menit să devină.

Uşa de la bucătărie se deschise. Belle îşi făcu apariţia, cu o pătură pe umeri, pe care o purta ca pe un şal uriaş. Clipea şi era ciufulită.

— M-am uitat în camera ta, Ellie, şi nu erai.

— Nu, mamă. Eram aici.

— Evident, zise Belle. Se uită la farfuria de lângă cotul lui Elinor. Mâncând cartofi.

— Doar pe ăsta.

Belle se apropie de masă şi se uită curioasă la fiica ei.

— Draga mea, eşti bine? Este ceva despre care vrei să vorbim?

Elinor nu se mişcă. Îi oferi mamei sale un zâmbet larg, netulburat.

— Nimic, mamă. Mulţumesc. îşi puse cana jos. Sunt bine, serios. Serios. Vrei ceai?

— Sunt aşa o sentimentală, zise Lucy Steele, supraveghind masa de bucătărie din Barton Park, pe care erau împrăştiate aparent mii de bucăţele de plastic pastelat. Am zis că o repar. Anna-Maria plângea cu lacrimi de crocodil după ce taică-său a călcat pe ea, şi i-am zis mamei ei că o s-o *repar*, aşa că…

Se opri. Elinor nu spuse nimic. Trecuse o săptămână de la prânzul de la Barton Cottage, o săptămână în care Elinor avusese mult prea mult timp să se îndoiască de Edward încă o dată, să aibă iar încredere în el, s-o urască pe Lucy, să fie indiferentă faţă de Lucy, să hotărască să nu-l sune pe Edward, să-i scrie un mesaj şi apoi să-l şteargă şi apoi să înceapă din nou totul într-un cerc nesfârşit şi obositor. Atât de obositor devenise, de fapt, încât Elinor se hotărâse să vorbească din nou cu Lucy, să încerce să mai descopere câteva lucruri, ca să-şi liniştească unele dintre cele mai întunecate temeri, şi în cel mai

rău caz, să ştie cu ce se confrunta de fapt.

Iat-o deci în bucătăria model de la Barton Park, privind bucăţile distruse din Palatul Prinţesei Polly Pocket, jucăria cu care Anna-Maria nici nu se jucase vreodată, dar care devenise, după ce o călcase din greşeală tatăl ei aiurit şi solid, cel mai preţios lucru pe care îl avea pe lume.

— Nu ştiu dacă poţi să faci ceva, spusese Mary Middleton, strângând bucăţile sparte. Sărăcuţa de ea. Adora jucăria asta. Nu vreau să fiu nevoită să-i spun că nu se poate repara.

Lucy îngenunchease lângă ea, la fel de atentă şi de îngrijorată.

— Sunt sigură că se poate. Sunt sigură că pot să fac ceva. Mă pricep la chestii de fineţe. Şi Elinor e aici. Elinor o să mă ajute.

— Şi Marianne, zise Mary Middleton, oprindu-se să aşeze cu grijă o mână de bucăţele de plastic în palmele întinse ale lui Lucy.

Marianne, care fusese convinsă să vină la Park doar dându-i-se asigurări că era numai pentru o ceaşcă politicoasă de ceai şi atât, arăta revoltată. Zise, deloc dornică să ajute:

— Mă duc să citesc.

— Să citeşti! exclamă Mary. *Să citeşti*? *Ziua*? Se ridică în picioare.

Marianne se uită la palatul de plastic distrus şi se îndreptă spre uşă.

— Păi, zise ea, nu-mi pierd vremea reparând prostii din astea făcute de mântuială.

Mary rămase cu gura căscată. Se uită la Elinor de parcă toată familia era de vină.

— Sora ta…

— Nu se pricepe la lucru manual, spuse Elinor iute. Niciodată nu s-a priceput.

Mary se uită cu răceală la spatele lui Marianne, care se îndepărta.

— Dar se pricepe la chitară, totuşi!

— O ajut eu pe Lucy, se oferi Elinor.

— Oh, vrei?

Mary se întoarse să le zâmbească.

— Ce drăguţ din partea voastră. Şi am invitaţi la bridge, trebuie să sosească din clipă-n clipă. Chiar nu pot să-i las baltă.

— Îmi pare rău, zise Lucy acum, uitându-se la masă, dar sunt terminată când vine vorba de copii drăguţi. Sunt extrem de uşor de manipulat.

Elinor începu să ridice bucăţi de plastic de culori asemănătoare.

— Nu mă deranjează.

— Serios? M-am gândit toată săptămâna – îţi vine să crezi că suntem aici de o săptămână! – că te-am supărat.

Elinor o privi în ochi.

— Să mă superi? Că mi-ai spus un secret?

— Păi, zise Lucy, răsucindu-şi iar părul. Secretul ăla. Secretul ăla anume, ştii tu.

Elinor ridică două cioburi de un verde-deschis perlat şi le întoarse să le potrivească.

— Îmi închipui că a fost o uşurare.

— O uşurare?

— Să spui cuiva. Să spui cuiva că eşti logodită cu un tip care nu poate să mişte un deget fără să-i ceară voie maică-sii. Oare merită reparat?

Lucy întrebă cu grijă:

— Ce vrei să spui?

— Că familia Middleton îşi permite o sută de Palate Polly Pocket în locul ăstuia.

— Nu…

— Ei bine, zise Elinor, punând jos bucăţile verzi, cred că sunteţi nebuni unul după celălalt dacă aţi fost împreună tot timpul acesta şi încă nu i-aţi spus mamei lui sau n-aţi făcut cine ştie ce progres, nu-i aşa?

Urmă un moment scurt de tăcere. Lucy scoase un tub nou de lipici din folia de plastic în care era ambalat şi îl deschise, cu multă atenţie.

Apoi zise cu afectare:

— Nu pot să-i cer să renunţe la tot pentru mine. Nu pot. Ar

putea să-l dezmoştenească şi n-ar fi corect să-l rog să se uite cum Fanny şi Robert primesc o grămadă de bani, în timp ce el nu primeşte nimic, din cauza mea.

Elinor găsi un foişor roz spart şi-l cercetă.

— De ce trebuie să se rezume totul la banii familiei? De ce nu câştigaţi amândoi, tu şi cu el?

Lucy oftă.

— Ştii de ce. Este aşa de drăguţ, îl ador, dar e un visător, nu-i aşa? Nu cred că ştie ce vrea să facă, şi asta e mare păcat.

Elinor nu spuse nimic. O privi pe Lucy cum ridică nişte cioburi de plastic la nimereală şi le lipeşte abil să formeze un pod în miniatură.

Apoi Lucy zise, aparent concentrată asupra reparaţiilor:

— Ştiu că măcar nu e vorba despre altcineva. Nu cu Ed. E genul fidel şi aş şti în primul minut dacă ar avea pe altcineva. Eu sunt şi genul gelos, în cel mai bun caz, aşa că n-aş da nimănui o a doua şansă, îţi garantez. Problema e, vezi tu, că e dependent de mine, chiar e. Nu pot să-l las baltă şi să nu continui cu toată povestea, dar mi-e foarte teamă de ce o să se întâmple când află mama lui.

— Poate, zise Elinor, gândindu-se că asta ar fi spus Margaret, o să moară?

Lucy rămase cu gura căscată, apoi chicoti.

— Slabe speranţe. Abia dacă are vreo şaizeci de ani.

Elinor ţinu foişorul mai aproape, ca şi cum îl cerceta.

— Nici măcar n-o cunosc pe cumnata ta, zise ea.

— Iar eu nu-l cunosc pe Robert.

Lucy zâmbi şi zise:

— E un mare idiot. Adică e foarte simpatic, dar e aşa de superficial, numai petreceri şi Twitter. E atât de diferit de Ed.

Elinor întrebă cu calm:

— De ce nu pui capăt logodnei, pur şi simplu?

Lucy lăsă jos tubul de lipici. Întrebă, aproape ameninţător:

— Asta îmi spui să fac?

— Nu, răspunse Elinor.

— Eşti sigură?

— N-aş putea să-ţi spun să faci nimic din ce nu vrei oricum să faci. Nu m-ai băga în seamă oricum.

— Atunci, întrebă Lucy, de ce spui asta?

— Mi-ai cerut un sfat. Un sfat obiectiv. Weekendul trecut.

— Obiectiv?

— Da.

— Da, şi aşa şi eşti, spuse Lucy. Nu-ţi pasă de niciuna din variante, sigur că nu. De ce ţi-ar păsa?

Elinor ridică din umeri.

— Exact.

Lucy se aplecă în faţă. Inelul de pe lănţişor îi ieşi de sub guler, iar ea îl atinse uşor.

Elinor se uită la propriile mâini fără inel. Ce instinct – ce instinct de pe *lume* – o făcuse să-l scoată din nou în dimineaţa aceea şi să-l pună la loc în bolul lăcuit cu agrafe de birou? Lucy zâmbea la propriul inel.

— O să-i câştig eu simpatia doamnei Ferrars, zise ea. O să vezi. Când mă duc la Londra.

— Te duci la Londra?

— Da, spuse Lucy. Făcu o pauză scurtă, apoi zise, cu o notă măruntă, dar inconfundabilă de triumf: Să-l văd pe Edward.

— Eşti trează? şopti Marianne.

Elinor deschise ochii în întunericul din dormitorul său şi îi închise la loc.

— Nu.

— Te rog, Ellie.

Elinor se mişcă puţin în pat, spre perete. O simţi pe Marianne urcându-se lângă ea şi trăgând plapuma peste ele.

— Au! Ce picioare reci ai!

— Ellie?

— Ce?

— Vii la Londra cu mine?

Elinor se întoarse pe spate.

— Londra! Despre ce vorbeşti?

— Azi, spuse Marianne, la Park. Cât erai în bucătărie cu Lucy. Doamna J m-a prins la înghesuială şi m-a între – bat dacă nu vrem să mergem să stăm cu ea la Londra; fiindcă are impresia că ne plictisim prea tare aici fără magazine şi fără să avem nimic de făcut.

— Nu fi aberantă.

— Ce e aberant în asta?

— Păi, în primul rând, răspunse Ellie, n-o suporţi pe doamna J.

— Ba da.

Elinor o privi pieziş. Profilul lui Marianne se vedea bine, chiar şi în camera cu lumină slabă, conturat pe fundalul radioului luminos de pe noptiera lui Elinor.

— M, tu le spui tuturor că e îngrozitoare. Lipsită de tact, gălăgioasă şi fără cultură.

— Păi, zise Marianne calmă, poate am fost puţin cam rea. Are un apartament în Portman Square.

Elinor aşteptă o clipă, apoi întrebă:

— I-ai zis mamei?

— Abia aşteaptă.

— Abia aşteaptă să te duci la Londra în speranţa că o să dai peste Wills?

Marianne se foi puţin.

— Nu chiar aşa de grosolan.

— Dar e corect, zise Elinor. Doamna J şi apartamentul ei de lângă Oxford Street nu mai sunt deodată vulgare şi insuportabile şi devin extrem de dezirabile pentru că Portman Square nu e la un milion de kilometri de King's Road?

Marianne răspunse, ca şi cum s-ar fi gândit cu multă grijă la acest lucru:

— Ar fi mult mai uşor pentru el dacă aş lua iniţiativa. Are încredere în mine, eu am încredere în el, şi uneori un bărbat foarte puternic cum e el abia aşteaptă o mână de ajutor.

— Şi tu, cu vasta ta experienţă în materie de bărbaţi, eşti convinsă de treaba asta?

Marianne se întoarse pe o parte să stea cu faţa la Elinor. Zise, mult mai nerăbdătoare:

— Ellie, trebuie. Înnebunesc aici; e ca o închisoare, o închisoare de plictiseală şi nimic. Trebuie să ştiu ce se întâmplă cu el.

— Te-ai uitat pe Facebook? întrebă Elinor.

— Nu s-a conectat. Nu s-a conectat de când a plecat de aici. Nici măcar nu şi-a schimbat statusul din „singur”.

Elinor oftă.

— M, e un risc prea mare.

— Nu mă deranjează riscurile. îmi plac riscurile; măcar riscurile înseamnă că *faci ceva*.

— Şi mama…

— Abia aşteaptă, repetă Marianne. Spune că trebuie să ies de aici, că am nevoie să fac ceva, să-mi ocup gândurile.

Elinor se întoarse cu faţa la sora ei. îi spuse cu seriozitate:

— Ce ţi-ar ocupa gândurile ar fi să te gândeşti la viitorul tău. Ai de gând să studiezi muzica mai departe, ai de gând să predai muzică, te duci la fa…

— Ellie, nu pot.

— Sigur că poţi!

Marianne începu să plângă.

— Nu mă lua tare, te rog, nu mă lua aşa.

— Nu te iau tare, doar încerc să te fac să înţelegi că fericirea ta viitoare depinde de ce faci pentru tine, şi nu de un tip pe care abia îl cunoşti…

— Nu spune asta!

— E adevărat.

Marianne pufni şi se întoarse din nou cu spatele la sora ei.

— Poate e adevărat pentru tine, zise ea, dar nu şi pentru mine.

Elinor oftă din nou.

— OK.

— Ellie. Vino cu mine.

— Unde?

— La Londra.

— M, nu pot să vin la Londra! Am serviciu!

Marianne se întoarse să-şi întindă braţele în întuneric şi să-şi încrucişeze degetele.

— Vino în weekenduri, atunci.

— Dar mama…

— Pe mama n-o s-o deranjeze. Ar prefera să fim împreună.

— Poate. De ce vorbeşti despre weekenduri, oricum? Cât ai de gând să stai?

— Cât e nevoie.

— Cât e nevoie să ce?

— Cât e nevoie, zise Marianne, cu glasul plin de speranţă, să-l găsesc pe „Wills. Şi să vorbesc cu el. îşi întoarse capul într-o parte şi zâmbi. Ca să ştiu cum stau, cu el şi cu viitorul nostru. Şi apoi o să mă gândesc la toate chestiile plictisitoare la care vrei să mă gândesc.

Lăsă braţele în jos şi îşi puse dosul unei mâini pe obrazul lui Elinor.

— Promit, zise ea, îţi promit.

Capitolul 10

— Prostii, zise doamna Jennings, ai timp de o cafea.

Bill Brandon se uită la ceas.

— Păi…

Doamna Jennings îl luă de braţ.

— Nu te vedem săptămâni întregi, dragă, săptămâni, şi apoi dau peste tine aşa, când ieşi de la metrou… Se opri şi se uită la el. Staţia Bond Street, Central Line. Unde ai fost?

Bill Brandon oftă, ca şi cum politeţea îl împingea să divulge informaţii pe care ar fi preferat să le ţină pentru el.

— Mile End, spuse el.

— Mile End? Ce naiba făceai la Mile End?

— Am fost în vizită la spital, spuse Bill Brandon răbdător. La centrul de dezintoxicare.

— Ah! strigă doamna Jennings, ca şi cum i-ar fi picat fisa. Ah! Pentru ăia din Delaford!

Bill Brandon zâmbi neutru. Încercă să-şi elibereze braţul.

— Iar acum trebuie să mă întorc.

— Unde?

— La Delaford.

— Dar nu înainte să bem o cafea, spuse doamna Jennings cu fermitate. Se aplecă mai aproape. Am multe să-ţi spun.

El se uită la ea, de parcă o vedea pentru prima oară.

— Hm?

Ea zâmbi şi dădu din cap.

— Da, dragă, zise ea. Am. Ghici cine stă cu mine.

— Nu ştiu…

Îi dădu în sfârşit drumul la braţ, apoi spuse, pe un ton care sugera că ştia că în sfârşit îi captase atenţia:

— Marianne!

Aşezată în cafeneaua Dolly's din Selfridges, doamna Jennings era foarte dezamăgită de alegerea lui Bill Brandon, doar o cafea neagră.

— Ia şi nişte tort de morcovi, dragă, zise ea. Nu degeaba îi zice divin. Sau cu nuci şi cafea. Haide, Bill, eşti prea slab, şi unui bărbat nu-i stă bine să fie prea slab, crede-mă.

El închise ochii, o clipă.

— Doar cafea, mulţumesc.

— Dar…

— Doar *cafea*.

— Jonno te-ar convinge să iei şi tort.

— Jonno nu e aici.

— Bill, zise doamna Jennings, ridicând deodată o linguriţă să amestece în cana de cappuccino pudrat cu cacao, ai dreptate. Hai să trecem la treabă. O am pe Marianne Dashwood plângându-şi de milă în dormitorul de oaspeţi şi mă îngrijorează.

Bill zise încet, fără să o privească:

— Am auzit că e în Londra.

— De la cine? Ah, Jonno, presupun.

— Da.

— Atunci de ce n-ai venit la noi? întrebă Abigail Jennings, lăsând jos linguriţa. Ştii că eşti mereu bine-venit, ştii asta.

— Am fost cam ocupat.

— Cu ce?

Bill Brandon se uită la ea. Zâmbi obosit.

— Nu e treaba ta, Abigail.

— Delaford?

— Poate.

— Sau fiica asta misterioasă a ta?

Bill îşi ridică ceaşca de cafea.

— Nu există.

— Păi şi… 1

— Abigail, zise Bill Brandon, putem să revenim la Marianne?

— Aha! Ştiam eu că ai să muşti!

— Păi, da, zise el cu răbdare. Şi vreau să ştiu cum se mai simte.

— Lamentabil, spuse doamna Jennings, nefericită. Doar – oh, Bill dragă, ştii tu, irascibilă şi supărată. Mă gândeam s-o duc la cumpărături, s-o înveselesc, şi am luat-o spre Bond Street – arată-mi tu o fată pe *planeta* asta, Bill, care nu se înveseleşte pe Bond Street – şi mai întâi am crezut că s-a înviorat un pic şi apoi mi-am dat seama – cred că eram la Fenwick's – că nu se uita la genţi şi la bijuterii ca orice fată *normală*, ea cerceta de fapt toţi *oamenii*, ca şi cum Wills avea să se materializeze deodată de după o tejghea cu cosmetice. A fost aşa de trist, şi absolut exasperant în acelaşi timp. A găsit ieri un apel pierdut de la el pe telefon, şi murea să-l sune înapoi, şi când l-a sunat, i s-a zis că numărul nu era alocat. Aşa că n-avea cum s-o sune, n-avea cum să fie el, poate nici măcar nu e în Londra…

— E în Londra, zise Bill deodată.

Doamna Jennings lăsă jos cana pe care tocmai o ridicase.

— Dragule! Să nu-mi *spui*!

Bill zise încet:

— John Willoughby e în Londra. E în Londra fiindcă a încheiat o afacere. O afacere uriaşă pentru el.

Doamna Jennings se aplecă în faţă. Avea o privire foarte concentrată.

— Bill…

— N-am de ce să nu-ţi spun, zise Bill. A fost în presă.

— Nu în ziarul meu!

Bill îi oferi un mic rânjet.

— Nu, Abigail. Nu în ziarul tău. Afacerile imobiliare sunt interesante pentru ziarul tău numai când sunt dubioase. Iar asta, din câte îţi poţi da seama, nu e dubioasă, doar substanţială. John Willoughby a intermediat vânzarea unui apartament foarte scump într-unul dintre turnurile alea noi din Knightsbrige unui grec bogat care îşi scoate câteva milioane de euro din Atena.

Abigail Jennings se lăsă pe spate în scaun.

— Sunt absolut şocată. Nu mă gândeam că băiatul ăla ştie să facă paşi în afaceri. Cât a fost comisionul?

Bill râse.

— Dragă Abigail, n-am idee.

— Păi, atunci… cine e grecul? Se ocupă cu transporturi maritime?

Bill ridică din umeri.

— E un grec, doamnă J, un Goulandris sau Chandris sau Niarchos: mi-e totuna. Nu ştiu nimic despre el, decât că a cumpărat un apartament foarte scump prin John Willoughby, şi că asta l-a ţinut pe el atâta timp la Londra.

Doamna Jennings afişă deodată o mină serioasă.

— Dar nu lângă Marianne, zise ea.

— Slavă Domnului.

— Bill, dragule, nu aşa vede ea lucrurile. E un netrebnic.

— Cred, zise Bill Brandon încet, că e mai rău decât atât.

— Iar Marianne, biata de ea, are toată frumuseţea pe i are şi-ar dori-o orice fată, dar n-are bani.

Bill Brandon nu zise nimic. îşi termină cafeaua şi împinse ceaşca la o parte. Apoi întrebă:

— Şi sora ei? Ce mai face Elinor?

— Oh, dragul meu. E aşa de raţională. Chiar face ceva cu slujba aia pe care i-ai găsit-o. Înţeleg că sunt foarte mulţumiţi de ea şi sigur

că, spre deosebire de restul familiei ei, fata chiar are o etică a muncii. De fapt, dragă, vine weekendul ăsta s-o vadă pe sora ei. Sincer „sunt recunoscătoare. E obositor să încerci s-o înveseleşti pe Marianne singură. Le trimit pe amândouă la o nuntă – la prietena veche a lui Charlotte, Suzy Martineau, ţi-o aminteşti? Ar trebui să fie distractiv. Toţi amicii vechi. Am pus-o pe Charlotte să le invite şi cum vin şi Jonno, şi Mary de la Barton – Suzy a fost la şcoală cu fetele mele – o să fie destulă lume care să aibă grijă de ele.

Se opri şi se uită direct peste masă, ca şi cum tocmai îi trecuse ceva prin cap.

— Bill, dragă…

El se trezi din reveria în care căzuse. Spuse cu afecţiune:

— Mi-ar plăcea s-o văd pe Elinor. I

— Bill, zise doamna Jennings. *Bill*. Grecul ăsta are cumva o fată?

În maşină, în drum spre casă de la birou şi de la şcoală, Margaret tăcea. Urcase în maşină – pe care o ruga acum pe Elinor s-o parcheze după colţ, ca să n-o vadă prietenii ei de la şcoală urcându-se în ea – şi se lansase imediat într-o diatribă legată de cât de nedrept era că nu se plimbase niciodată cu Astonul, cum i se promisese, iar Elinor, obosită după o săptămână de griji pe care şi le făcuse pentru Marianne, de tensiuni legate de Lucy Steele şi de tăcere din partea lui Edward Ferrars, se răstise la ea să nu mai zică nimic dacă n-avea nimic drăguţ de zis. Aşa că Margaret făcuse ochii mari la ea, ridicase din umeri şi făcuse gestul ei batjocoritor de „mi se rupe” cu mâinile, iar acum era tolănită lângă sora ei, cu căştile în urechi, şi un ritm vag, enervant, ieşea din iPod-ul pe care îl avea în poală.

Elinor conduse cu o concentrare feroce. Marianne nu o sunase şi nu-i scrisese de bunăvoie de câteva zile, şi, de fiecare dată când Elinor o suna, părea distantă şi inertă sau îngrijorător de încordată. Elinor auzise povestea cu apelul pierdut de vreo zece ori, precum şi o litanie nesfârşită de motive pentru care Wills nu lua legătura cu ea, urmată de declaraţii isterice certe că avea s-o sune. Ştia că Marianne se plimbase pe străzile rezidenţiale din zona King’s Road zi după zi şi, deşi nu văzuse niciodată Aston Martinul corect parcat pe trotuar, insista că

într-o zi avea să-l vadă, şi că Wills avea să fie acolo, cu o explicaţie perfect plauzibilă, şi că ei, lui Marianne, nu doar că avea să i se redea fericirea supremă, dar şi că avea să i se demonstreze că avea dreptate să aibă încredere deplină că sentimentele lui pentru ea erau la fel ca ale ei pentru el.

— Ce mai face doamna J? o întrebase Elinor, perfect conştientă de consecinţele pe care traiul cu intensitatea lui Marianne le putea avea.

— E bine, zise Marianne nepăsătoare. Ştii tu. Veselă şi insensibilă. Crede că toate relele se vindecă cu ciocolată. Şi petreceri.

— Petreceri!

— Mă duc, zise Marianne, şi stau acolo cu un pahar în mână. Apoi mă duc iar acasă. *Inepţia* tuturor oamenilor ălora e fără limite.

Elinor îi spusese cu tristeţe ultima dată când vorbiseră: „Oh, M, sper că măcar eşti puţin recunoscătoare…” şi regretase imediat.

— Recunoscătoare? aproape ţipase Marianne. *Recunoscătoare*! Când m-a chemat aici doar pentru că e obsedată de bârfele romantice şi eu îi furnizez o poveste care nu se mai termină? Oare m-ar mai *primi* la Londra dacă cele două fiice ale ei n-ar fi deja măritate?

— M, ziceam doar din politeţe…

— Politeţe, repetase Marianne obosită. Politeţe! Doar de asta îţi pasă, nu, maniere şi bună-cuviinţă şi – *respectabilitate*. N-ai recunoaşte un sentiment adevărat, o pasiune adevărată, nici dacă ţi-ar da cu ciocanul în cap. Eşti aşa de închistată, Ellie, încât nici măcar nu *începi*

164 să poţi să înţelegi o persoană ca mine, care e *deschisă*. În legătură cu tot.

Apoi închisese telefonul, zdrang! Elinor îi dăduse un mesaj, să-şi ceară scuze. Tăcere. De atunci numai tăcere, o tăcere atât de incomodă şi de tulburătoare ca aceea dintre ea şi Margaret acum în maşină.

Fără să se uite într-o parte, Margaret îşi scoase deodată căştile şi le puse în poală. Zgomotul din iPod se auzi mai tare şi Elinor tocmai voia să spună exasperată: „Of, închide ăla odată!” când Margaret zise, pe un ton destul de diferit de cel de mai devreme:

— Ellie…

— Ce e?

Margaret se uită pe fereastră o clipă, apoi în poală. Zise, aproape imperceptibil:

— Îmi pare rău.

Elinor întinse mâna stângă şi o luă de mână pe sora ei.

— Mags. Pentru ce?

Margaret oftă.

— Că sunt o pacoste.

— Păi, zise Elinor cu căldură, ţi-a promis.

Margaret o strânse de mână pe Elinor.

— Am… Am cam insistat să-mi promită. Dar el n-a zis asta deloc. Nu prea. Nu cu atâtea cuvinte. Oftă din nou, apoi întrebă: Chiar e un terchea-berchea?

Elinor o strânse de mână pe Margaret, apoi îi dădu drumul.

— Păi, nu se poartă prea frumos cu Marianne.

— Nu exagerează puţin?

Elinor ezită.

— Nu după cum vede ea lucrurile, Mags.

Intrară pe porţile dinspre aleea de la Barton Park, cu farurile lui Elinor luminând copacii fantomatici. Margaret roti discul iPod-ului să-l dea pe mut. Apoi întrebă:

— *Trebuie* să avem iubiţi?

— Cine?

— Noi. Noi, fetele.

Elinor zise pe jumătate râzând.

— Sigur că nu *trebuie*. Dar se pare că asta vrem, că de asta avem nevoie, nu?

— Dar nu e nevoie să-i transformăm în întreg *universul* nostru, nu-i aşa, ca Marianne?

— Nu dacă nu ne convine, răspunse Elinor cu grijă. Trase maşina pe pietrişul din faţa casei. Belle stătea cu toate luminile aprinse, ca de obicei, şi deşi făcea locuinţa să pară grozav de primitoare, Elinor nu putu să nu se gândească neliniştită la factura la electricitate. De care ea trebuia să se ocupe, ca de obicei.

Opri motorul. Margaret îşi strânse iPod-ul şi cablul de la căşti şi îşi trase ghiozdanul de pe podea, luându-l în braţe. împinse uşa cu cotul. Repetă:

— Îmi pare rău, Ellie.

— Mersi, Mags, dar n-ai de ce. Serios.

Margaret ieşi neîndemânatic, cu firele după ea, iar Elinor tocmai dădea s-o urmeze, când îi sună telefonul. Strigă după Marianne:

— Stai să răspund.

Se uită la ecran. Nu recunoştea numărul. Duse telefonul la ureche.

— Alo? întrebă ea cu precauţie.

— Bill Brandon sunt.

Ea zâmbi larg în întuneric, din spatele parbrizului.

— Bill!

— Te întrerup?

— Nu, nu, deloc. Ce mai faci?

— Sunt bine. Bine. Dar Marianne…

— Oh, Doamne, zise Elinor, îndreptându-se de spate. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, zise Bill. Asta e problema.

— Nicio veste încă?

— Nu. M-am întâlnit cu doamna J.

— Vin la Londra.

— Ştiu. De asta te sun. Cu ce vii la Londra?

— Oh, Bill, zise Elinor, cu ce crezi? Cu autocarul National Express de la Exeter.

— Eşti sigură?

— Foarte sigură.

— Ne vedem. Ne vedem la staţia Victoria.

— Nu-i nevoie, zise ea zâmbind.

— Mi-ar face plăcere.

— Bill, spuse Elinor cu delicateţe, Marianne încă mai crede că soarele răsare şi apune cu el.

— Ştiu.

— Nu e o chestiune de valoare…

— Nu există, zise Bill Brandon, un bărbat care s-o merite mai puţin pe sora ta pe lumea asta decât John Willoughby.

Elinor tăcu. Belle apăru în uşa luminată de la Barton Cottage şi începu să gesticuleze către fiica ei să vină înăuntru.

— Bill, spuse Elinor, trebuie să plec. Ne vedem vineri. O să te sun de pe drum. îţi salvez numărul, dacă e OK. Mulţumesc.

Lăsă telefonul să cadă în geantă şi ieşi din maşină.

— Cu cine vorbeai? strigă Belle din uşă. Era Ed?

Elinor încuie uşile de la maşină, apoi se întoarse spre mama sa.

— Nu, zise ea pe un ton impasibil. Nu era.

Marianne nu avea de gând să se spele pe cap înainte să meargă la nuntă. Nici nu avea de gând să se uite măcar la rochia de mătase crem pe care doamna Jennings o scosese din şifonierul vechi al lui Charlotte şi care, din câte îşi dădu seama Elinor dintr-o privire, era probabil cea mai bine croită, cea mai bine făcută haină pe care le-o oferise cineva vreuneia dintre ele. În schimb, Marianne îşi trase pe ea – furioasă – fusta veche în stil gipsy şi îşi strânse părul la nimereală în vârful capului, adăugă cerceii ei obişnuiţi rotunzi şi mari şi arăta – Elinor trebuia s-o recunoască – îmbufnată, dar superbă.

— Poţi să pui un sac de gunoi pe fata asta, zise doamna Jennings, şi tot le-ar eclipsa pe celelalte femei din cameră. Te exasperează.

În taxi, în drum spre biserică, pentru cununie, Marianne se uită tăcută pe fereastră, cu telefonul strâns, ca de obicei, într-o mână. Opriră pe Conduit Street, să îi ia pe soţii Middleton de la apartament, şi până şi cu Jonno în taxi – splendid într-o vestă de brocart auriu de la Favourbrook's pe sub sacoul negru de dimineaţă Marianne părea complet indiferentă faţă de ocazie şi de companie.

Mary Middleton se strâmbă la Elinor, arătând cu capul în direcţia lui Marianne. Elinor doar scutură din cap. Marianne zise limpede, fără să se întoarcă de la fereastră:

— Nu sunt *bolnavă*. Nici *surdă*.

Sir John o privi pe Elinor şi îi făcu cu ochiul.

— E bombă, nu crezi?

În biserică, în Chelsea, Marianne nici măcar nu se obosi să se uite în jur. Ambele fete Dashwood fuseseră înghesuite în aceeaşi strană cu familiile Middleton şi Palmer – Charlotte cu o pălărie atât de imensă că aproape nu se mai vedea –, iar Elinor nu putu să nu observe că erau singurele femei cu capul descoperit. Slujba fu oficiată de un preot efeminat şi sofisticat care reuşi să dea un aer de ironie întregii ocazii, apoi ieşiră în amurgul de iarnă şi mai luară o dată taxiul, până la Cavalry and Guards Club, unde Elinor şi Marianne se treziră împinse pe o scară imensă, pe lângă o cupă spectaculoasă acordată, potrivit etichetei de bronz, pentru eroism în vânătoarea de mistreţi cu săgeţi, şi apoi într-o cameră gălăgioasă plină de oameni care ţineau în mână pahare de şampanie şi se pupau unii pe alţii, pe lângă pălării.

— Doamne, îi spuse Elinor lui Marianne, consternată.

Tommy Palmer îşi făcu apariţia lângă ele.

— Ai scăpat de babă, ha? strigă el peste zgomot.

Ele se holbară la el.

— Mă bucur să vă văd! strigă el. îşi flutură paharul cu şampanie. Credeam că v-aţi împotmolit în Devon!

mu, noi…

Îşi flutură din nou paharul.

— Bine… oh! strigă şi dispăru în mulţime.

Marianne se uită după el. Apoi se uită lung în pahar.

I i spuse lui Elinor, cu aerul că făcea conversaţie:

— Ne îmbătăm?

Elinor se uita dincolo de ea, urmărindu-i cu privirea pe Tommy Palmer care-şi croia drum în mulţimea din faţa lor. Dincolo de locul unde ajunsese, la vreo trei metri, se afla cineva inconfundabil, cineva pe care nu-l observase în biserică, cineva care îşi ţinea braţul în jurul umerilor unei fete înalte şi frumoase, cu părul de un blond strident ridicat în vârful capului într-o coafură elaborată. Şi în timp ce ea îşi dădea seama cine era, Wills întoarse capul şi se uită la ea, apoi la Marianne – şi se întoarse, destul de hotărât, să vorbească cu fata pe care o ţinea de umeri.

Elinor se răsuci spre Marianne, simţind că-i sare inima din piept

şi rugându-se ca sora ei să nu-l fi văzut. Dar era prea târziu. Marianne, cu chipul luminat de uşurare şi de bucurie, îi întinse paharul de şampanie şi plonja prin mulţime, strigându-l pe Wills pe nume, ca şi cum nu avea cum să nu fie încântat că o vede.

Dar nu era. Ajunse la el în câteva secunde, mulţimea făcându-i loc uluită şi, ignorând-o complet pe fata pe care o ţinea de umeri, îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îşi ridică radioasă faţa spre a lui, absolut convinsă că prezenţa ei era bine-venită.

— Wills, spunea ea. Oh, Wills, în sfârşit, în sfârşit, ştiam eu că o să ne regăsim!

El nu se mişcă. Expresia sa, privind în jos spre Marianne, era împietrită. Fata de lângă el încercă să se desprindă, dar el o ţinu mai strâns. Apoi se aplecă, foarte uşor, spre Marianne, şi îi şuieră:

— Dă-te *de pe* mine.

Toată lumea din jurul lor rămase cu gura căscată, exclamând atât de tare că acoperiră strigătele lui Marianne. Elinor văzu, spre oroarea sa, că Marianne încerca să se agaţe de Wills, că îl luase de gât şi mai strâns şi că încerca să-i spună ceva urgent, cu faţa aproape de a lui. Un bărbat care stătea lângă ei puse o mână pe umărul lui Marianne, s-o oprească, iar Elinor, întinzând amândouă paharele din mâini spre un chelner care tocmai trecea pe acolo, se trezi împingându-se în faţă, luptându-se să ajungă la sora ei înainte ca alţi oaspeţi să încerce să dezamorseze situaţia.

O prinse pe Marianne de un braţ şi încercă să i-l desprindă de după gâtul lui Wills. te *rog*…

— Slavă Domnului, spuse Wills, văzând-o, cu glasul sufocat de strânsoarea lui Marianne. Cineva cu puţină raţiune. Te rog, Ellie, ia-o de pe mine.

— Marianne, zise Elinor tare în urechea surorii sale, dă-i drumul. Lasă mâinile în jos. Dă-i drumul.

— Ar trebui să chemi un doctor, zise blonda. Glasul ei era onctuos, exotic, de străină. Are nevoie de ajutor. E o persoană nebună.

— Nu mi-ai răspuns la telefoane! strigă Marianne. Nu mi-ai dat mesaje! N-am auzit nimic, nimic, de ţine de săptămâni întregi!

Elinor o ţinea acum de amândouă braţele pe Marianne.

— Dă-i drumul acum.

— Te rog, zise Wills, ia-o de pe mine.

— Şi cheamă un doctor, zise blonda din nou. Este o nebunie.

Tommy Palmer îşi făcu din nou apariţia lângă ele, cu mâinile goale. O bătu uşor pe umăr pe Elinor.

— Lasă-mă pe mine.

— Dar…

— Nu, zise el. Vocea lui era fermă. Nu. Lasă-mă pe mine.

Elinor îşi retrase mâinile de pe umerii lui Marianne. Tommy Palmer o apucă pe Marianne de mâini, le trase delicat şi inexorabil de pe după gâtul lui Wills. Apoi, cu braţele în jurul ei, o întoarse şi o conduse prin mulţime, spre palierul de lângă scara cea mare, şi apoi spre un grup de scaune goale. Elinor, uluită şi îngrozită, îi urmă.

— Gata, zise Tommy Palmer. O împinse pe Marianne pe unul dintre scaune. Ea plângea şi se scutura, cu părul ciufulit căzându-i peste faţă şi umeri. O să-ţi aduc nişte apă.

] *oanna Trollope*

— Adu-l pe *el*, plânse Marianne. Adu-l pe el la mine, adu-l să vină să-mi spună ce se întâmplă…

Elinor îi aruncă lui Tommy o privire recunoscătoare. Se lăsă pe un scaun lângă Marianne şi o luă de mâna cea mai apropiată.

— Nu putem, M. Nu putem să-l facem să vină.

— De ce a fost aşa? De ce a fost aşa oribil? De ce s-a purtat ca şi cum nu m-ar cunoaşte?

— Nu ştiu, puiule. Nu ştiu mai mult ca tine.

Marianne îşi trase mâna şi îşi acoperi faţa cu ea, începând să se legene înainte şi înapoi. Respira sacadat. Elinor se apropie mai mult de ea.

— M, ai inhalatorul?

Marianne nu o luă în seamă, dar continuă să se legene şi să plângă. Elinor puse o mână neajutorată pe spatele ei şi, ridicând privirea peste umerii surorii sale care se scuturau de plâns, îi văzu pe Wills şi pe blondă ieşind grăbiţi din sala de recepţie, mână în mână,

apoi începând să fugă pe scări în jos, Wills trăgând-o după el cât de repede îi permiteau tocurile ei uriaşe. Elinor se aplecă spre Marianne şi zise repede:

— A plecat.

Marianne ridică brusc capul. Întrebă cu un glas răguşit:

— Ce?

— A plecat. Wills tocmai a plecat. Cu… Se opri.

Marianne o privi sălbatic pe Elinor.

— Cine era *aia*?

— M, nu ştiu…

— Dar avea *braţul* în jurul ei! Cine era?

— Uite, zise Tommy Palmer. Ţinea un pahar cu apă. Bea-l şi vă chem un taxi.

— Mulţumesc, zise Elinor.

Marianne sări în picioare şi se îndreptă în fugă spre scară. Tommy, într-o clipită, fu lângă ea şi apoi în faţa ei. Întinse braţele s-o împiedice să se arunce pe scări în jos.

Ea îl privi furios.

— Cine, ţipă ea din nou, *era* aia?

*

Târziu în acea seară, după ce plecase doctorul, şi teama că ar fi trebuit s-o interneze pe Marianne se mai domolise, Elinor intră în tăcere în bucătăria doamnei Jennings să facă nişte ceai. Doctorul o consultase amănunţit pe Marianne şi-i dăduse un somnifer, iar acum era primul moment de la evenimentele groaznice din acea după-amiază în care Elinor era liberă să-şi tragă răsuflarea şi să-şi adune gândurile.

Episodul de la Cavalry Club fusese doar începutul. Fusese urmat de un drum oribil cu taxiul înapoi la apartamentul doamnei Jennings, cu Marianne bătând câmpii şi respirând cu greutate, alternativ, urmat de un telefon inoportun şi neintenţionat lipsit de tact de la Belle, care întrebase veselă dacă îl văzuseră pe Wills la nuntă – „Doamna J era sigură că o să vină!” –, apoi de

O criză de astm în toată regula care păruse iniţial că nu avea să

se încheie decât la spital. Dar doamna Jennings, cu desăvârşire practică în situaţii de urgenţă, îl reperase pe propriul doctor, care alegea liniştit o canapea nouă într-o după-amiază de sâmbătă, împreună cu soţia sa, în Tottenham Court Road, şi-l adusese la capul lui Marianne în jumătate de oră. Acesta închisese ferm uşa de la dormitorul de oaspeţi în faţa lui Elinor şi a doamnei Jennings.

— Linişte şi pace, de asta avem nevoie aici, vă mulţumesc foarte mult.

Amândouă nu avuseseră astâmpăr în camera de zi supraîncărcată a doamnei Jennings.

— Biata de tine, îi spusese Abigail lui Elinor. Întotdeauna tu eşti cea afectată, nu-i aşa? E preţul pe care-l plăteşti că ai capul bine pus pe umeri.

Elinor stătea lângă fereastră, balansând spre geam ghinda de lemn de la capătul unui şnur de jaluzele.

— Atâta timp cât e OK, zise încordată.

— O să fie bine, dragă. Gordon are atâta experienţă.

1 ucrează de peste patruzeci de ani, cred. Destul, oricum, cât să vadă sute de crize de astm. Se uită la Elinor lin partea cealaltă a camerei. Speram că nu e adevărat.

Mi-am tot spus că în momentul în care avea s-o vadă din nou, o să-şi aducă aminte de ce simţise pentru ea în Devon. Că o să-şi dea seama că nu există înlocuitor pentru dragostea adevărată, oricât de mari ar fi facturile tale.

Elinor se întoarse şi întrebă tăios:

— Cum adică?

Doamna Jennings îşi întinse palmele. Stătea în echilibru pe marginea uneia dintre canapelele sale uriaşe, ca şi cum nu se putea linişti destul cât să se aşeze corect.

— Wills, spuse ea.

— Ce-i cu Wills?

— Fata aia, draga mea. Grecoaica.

Elinor veni de la fereastră. Întrebă cu voce tare:

— Înaltă? Blondă?

— Vopsită, spuse Abigail Jennings, privind covorul. Bogată precum Cresus. Aglaia Callianos. Aglaia înseamnă splendidă sau frumoasă sau ceva în greacă. Familia lor e din Kefalonia. Transporturi maritime.

— Nu-mi pasă de unde sunt, strigă Elinor.

Abigail tresări puţin.

— Nu striga, drăguţă. Nu e vina mea că a luat urma banilor.

— *Poftim*?

— A intermediat o afacere cu un apartament. Cu tatăl ei. Tatăl fetei. Wills a cunoscut-o pe fată când a reuşit să-l facă pe taică-său să cumpere apartamentul ăsta incredibil de scump. Se zice că a costat peste o sută de milioane, îţi vine să crezi?

Elinor se aşeză lângă doamna Jennings.

— Îmi spuneţi că Wills a părăsit-o pe Marianne pentru fata unui grec bogat pe care abia dacă o cunoaşte?

Doamna Jennings oftă adânc.

— Da, drăguţă.

— Nu-mi vine să *cred*.

Doamna Jennings se uită la ea.

— Aşa e viaţa, drăguţă. Aşa-s bărbaţii.

— Nu *toţi* bărbaţii!

— Mă rog, bărbaţii ca John Willoughby, cu gusturi sofisticate.

— Dar o să moştenească banii lui Jane Smith la Allenham.

— Nu prea cred, drăguţă.

— Dar…

— A supărat-o. Nu cunosc detaliile, dar Mary îmi spune că e foarte supărată, şi că Jane Smith se supără foarte greu, mai ales când vine vorba de băiatul ăsta.

Elinor zise în şoaptă:

— Săraca Marianne, săraca.

— Ştiu, drăguţă.

— Vreau să-l *omor*.

— Nu eşti prima, drăguţă.

— A luat-o de fraieră…

— Tipic, mi-e teamă.

Elinor se ridică brusc.

— Trebuie să-i spun mamei.

— Aşteaptă până dimineaţă, drăguţă.

— Nu, ar trebui…

— Aşteaptă, drăguţă, zise Abigail ferm. Aşteaptă până sunteţi toate mai calme. Aşteaptă până mâine.

Elinor închise ochii. Spuse:

— I-am văzut toate SMS-urile. I-am văzut toate mesajele pe care i le-a trimis. E sfâşietor; nu s-a îndoit niciodată de el, niciodată… Se întrerupse şi păru că suspină.

Doamna Jennings se ridică şi îşi puse braţul în jurul ei.

— Ştiu, drăguţă. Nu e bine. Nu e bun. E o afacere tare proastă. Fata aia îşi aduce maşina la Londra pe timpul iernii, aşa am auzit, cu plăcuţele ei de înmatriculare. Vreo douăzeci de mii costă prostia asta.

Se deschise uşa. Doctorul doamnei Jennings, în pantalonii reiaţi de weekend şi cu jacheta impermeabilă de oraş, intră în cameră.

— E linişte, zise el zâmbind. Totul e bine. Doamne adânc şi respiră ca un copil. Mă întorc de dimineaţă să văd cum se mai simte. Să mă sunaţi la cel mai mic semn de îngrijorare.

*

„Iar acum”, se gândi Elinor, în timp ce umplea ibricul cât mai silenţios era în stare, în bucătăria doamnei Jennings, „mi-ar plăcea să cred că somnul e o posibilitate şi pentru mine. Aş vrea să cred că atunci când mă întind, după ziua asta groaznică, n-o să mai fiu aşa de plină de furie faţă de Wills şi de disperare pentru Marianne, încât să stau, şi să mă foiesc, şi să mă răsucesc, şi să mă înfurii, şi să-mi *fac griji*. Cum o să fie când se trezeşte? Ce să-i spun? Cum să îi spun că *rahatul* ăla de om infect, *infect* a dat-o la o parte pentru bani? Nu poţi să inventezi aşa ceva. Nu poţi. Nu în ziua de azi. N-am vrut niciodată să elimin pe cineva până acum, dar pentru el fac o excepţie. Şi vreau să *sufere* în timp ce o fac. Vreau…” în buzunarul de la cardigan – cardiganul vechi şi liniştitor de familiar al tatălui său – începu să-i vibreze telefonul. Probabil era Belle, de la Barton, care încă nu aflase

de purtarea mizerabilă a lui Wills; şi căreia trebuia să-i spună, cât de calm putea, ce se întâmplase, nu doar azi, ci şi cu toate speranţele şi dorinţele fierbinţi ale lui Marianne pentru viitor. Şcoase telefonul şi se uită la ecran. „Bill Brandon” scria. Elinor simţi un val de uşurare pură pentru care nu găsea o explicaţie. Spuse, recunoscătoare, la telefon:

— Oh, Bill…

— Eşti bine? Parcă…

— Sunt bine, sunt bine. Şi ea, adică Marianne, e. Adică acum e OK. Este OK.

— Elinor, zise Bill, cu vocea brusc alarmată, ce s-a întâmplat? Am sunat să văd cum a fost la nuntă, dacă…

— Nu pot să-ţi spun la telefon.

— De ce nu, ce s-a…

— E bine acum, zise Elinor. Serios. Ea e bine. Doarme. Dar mă întreb…

— Ce? zise el. Avea glasul tăios de îngrijorare. Ce?

Ea înghiţi în sec. Simţea cum i se adunau lacrimile în gât.

— Poţi… poţi să vii? întrebă ea.

— Ce, acum?

— Da.

— Fată dragă, sunt la Delaford. Dar sigur, dacă este urgent…

— Nu. Nu, sigur că nu. Nu acum. Doar… doar curând, Bill. Te rog. O să fiu la Londra câteva zile.

— O să vin mâine. Eşti sigură că e…

— Da, spuse Elinor, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Da. E bine. Mulţumesc. Mulţumesc. Ne vedem mâine.

Capitolul 11

— N-o să-ţi vină să *crezi*, zise Charlotte Palmer, dar e deja pe YouTube! Cineva cred că a filmat cu telefonul la nuntă. Oamenii sunt absolut *oribili*, nu-i aşa?

Stătea în sufrageria mamei sale, rotundă ca o bilă, cu mobilul în mână.

— Adică nu voiam să mă uit, chiar nu, deşi absolut *toată lumea* îmi trimitea link-ul, dar apoi m-am gândit că nu pot s-o apăr pe biata

Marianne, dacă nu ştiu ce apăr, nu? Se uită lung la Elinor. L-ai văzut?

— Nu, spuse Elinor. Şi nici nu vreau.

— Chiar nu e prea rău, zise Charlotte. Adică Marianne e tare drăguţă chiar şi când plânge şi nu prea se vede faţa lui Wills aşa de bine…

Elinor îşi acoperi urechile cu mâinile.

— Opreşte-te, te rog.

Charlotte ridică din umeri.

— Sigur, toată lumea ţine cu Marianne, spuse ea. Adică toate s-au săturat de fete ca Aggy Cally care pur şi simplu ne *cumpără* cei mai mişto bărbaţi.

— Charlotte dragă, spuse mama ei, fără să ridice privirea din ziarul de duminică, ajunge, nu crezi? Oricât de fascinant ar fi?

Charlotte se uită cu concentrare în telefon, ca şi cum era surdă la orice admonestare.

— Tommy a fost vedeta serii, nu? zise veselă. Ador când e aşa abil şi merge peste tot ştiind ce are de făcut!

Elinor răspunse încet:

— A fost grozav.

— Doamne, zise Charlotte, apăsând tastele telefonului, i-a plăcut *la nebunie*. Crede că sunteţi absolut *fantastice*. Adoră fetele isteţe, chiar dacă n-ar putea sta însurat niciun minut cu vreuna. Hei, mami?

— Da, zise doamna Jennings, tot fără să ridice privirea.

— Ai zis că vine Bill?

Doamna Jennings ridică privirea şi o privi pe Elinor cu subînţeles.

— Aşa am auzit.

Charlotte îi zâmbi larg lui Elinor.

— Ce adorabil! Are o şansă bună, acum că Wills a ieşit din peisaj.

— Este foarte fragilă, explică Elinor. Şi îndurerată. Complet.

— E super la Delaford, îi spuse Charlotte mamei sale. Ştiu că e plin de nebunii lui Bill, dar are casa aia separată care ar putea fi atât de grozavă, dacă ar aranja-o, şi sigur că peisajul e divin.

— Şi, spuse doamna Jennings, scoţându-şi ochelarii de vedere,

are bani şi îi administrează inteligent. E singurul fost soldat pe care-l cunosc care îşi menţine cumpătul în privinţa banilor. Se uită direct la Elinor. El face pe nebunul pe lângă sora ta, sigur că da, toţi bărbaţii se pare că trebuie să facă asta, dar are evident o febleţe pentru *tine*.

Elinor simţi cum se înroşeşte involuntar şi spuse iritată:

— E doar amabil cu mine.

— Mai amabil, drăguţă, zise Abigail Jennings, decât băiatul ăla Ferrars al tău care nu e bun de nimic.

— Nu e aşa.

— Nu?

— Poate e puţin cam slab, dar nu e crud, ca Wills, spuse Elinor mai indignată decât ar fi vrut. Nu e egoist şi… şi *fără scrupule*…

Charlotte şi mama sa îşi dădură ochii peste cap.

— Oooh!

— Şi nu este al meu! spuse Elinor mai calmă. Nu e al nimănui. Cum e… cum e Bill. Şi… şi cum sunt eu.

Charlotte se mişcă într-o parte şi o împunse pe Elinor în coaste.

— Priveşte partea plină a paharului, Ellie!

— Oh, drăguţă, zise doamna Jennings, râzând, paharul e plin cu *bani*, în cazul acesta!

— Vă rog, spuse Elinor, deodată necăjită. *Vă rog*. Marianne se simte *rău*.

— Dar o să se facă bine. Sigur că da! Un pic de somn, a zis Gordon, şi o viaţă liniştită…

Soneria de la uşa din stradă, câteva etaje mai jos, se auzi tare. Fără să facă referire la mama sa, Charlotte fugi spre interfonul de pe perete şi smulse receptorul. Entuziasmată, strigă în el:

— Bill? Bill! Te aşteptăm! Cu ibricul pe foc! Elai sus, la ultimul etaj, e covorul pus! Aşeză receptorul la loc în furcă şi se întoarse cu faţa la cameră. Credeţi, întrebă ea, că i-a arătat cineva la Delaford filmuleţul de pe YouTube?

— Trebuia să te scot de acolo, zise Bill Brandon. Arătai de parcă ai fi vrut să omori pe cineva.

Elinor se uită peste întinderea rece, însorită din Hyde Park. îşi

zgribuli umerii în haina matlasată, cu guler de blană, împrumutată de la doamna Jennings.

— Doamna J a fost așa de drăguță, serios, ne-a ajutat mult și a fost foarte generoasă. Dar n-are nicio treabă cu subiectele sensibile. Iar Charlotte și mai puțin.

Bill spuse, ușor jenat:

— Marianne arăta așa frumoasă, nu-i așa, cum dormea acolo.

— Mă bucur mult că doarme.

— A fost… A fost extrem de supărată?

Elinor își băgă mâinile în buzunare.

— S-a trezit la trei. Și a plâns până la cinci. O să fie greu să înțeleagă cum e el de fapt. Dacă ar putea crede că măcar e decent, ar fi altceva, dar nu există nimic de spus în apărarea lui, *nimic*. Și trebuie să-și dea seama că s-a îndrăgostit cu desăvârșire de cineva ca el.

Bill lăsă să treacă o clipă de tăcere, apoi zise:

— Calitatea asta a ei de a face totul „cu desăvârșire" e cea pe care o consider irezistibilă.

Elinor îi aruncă o privire rapidă.

— Știu. Întotdeauna a fost așa. Absolut tot sau absolut nimic. Și riști să te umilești dacă ești așa.

Bill se opri lângă o bancă la marginea unei alei pe care o urmau. Întrebă:

— Îngheți dacă ne așezăm?

Elinor făcu semn spre jacheta ei.

— Nu cu izolația asta de la doamna Jennings.

Așteptă curtenitor să se așeze ea mai întâi. Condusese de la Somerset în dimineața aceea și arăta la fel de curat și de organizat de parcă și-ar fi început ziua cu zece minute în urmă.

— E foarte drăguț din partea ta că ai venit, spuse Elinor.

Se așeză lângă ea și își puse coatele pe genunchi.

— Am vrut. A trebuit. Numai gândul că…

— Mai bine mai devreme decât mai târziu, presupun, zise Elinor. Se uită în jos la vârfurile ghetelor. Adică, dacă stai să te gândești în urmă, puteai să-ți închipui așa un dezastru, putea să-ți închipui că

scria lipsit de speranţă pe el, dar Marianne era atât de sigură, *atât de* sigură…

— Elinor.

— Da?

— Trebuie să-ţi spun ceva. Se întoarse pe jumătate şi se uită la ea. Nu-i o poveste drăguţă. Dar trebuie să ştii. Trebuie să ştii că e mai bine că a scăpat.

Elinor îl privi fix.

— Cee?

Bill întoarse din nou privirea, uitându-se peste iarba rece, decolorată de iarnă.

— Nu ştiu de unde să încep.

— De la început?

După un moment de tăcere, Bill zise:

— Tatăl lui îl ştia pe tatăl meu. Şi pe al lui Jonno.

Elinor aşteptă puţin, apoi întrebă:

— *Asta e începutul*?

— Nu, zise el. Nu. Scuze. La început a fost… a fost o fată.

— Da.

Îşi împreună mâinile şi se uită fix, în depărtare.

— Un fel de verişoară. Tata o plăcea pe mama ei, presupun, şi când mama ei a murit de cancer, foarte tânără, Eliza a venit să locuiască la noi.

— Noi? zise Elinor.

— Familia mea. Părinţii mei, fratele meu şi cu mine. A crescut cu noi. Era blondă, nu brunetă, dar… dar semăna foarte bine cu Marianne. Acelaşi entuziasm şi aceeaşi pasiune şi energie. Aceeaşi nepăsare faţă de ce gândeau oamenii.

Elinor aşteptă.

— Noi… Noi o iubeam cu toţii, spuse Bill încet. Mai ales eu. Mi-e teamă că fratele meu iubea doar să fie iubit. Şi era un tip foarte aventuros, iar ea era fascinată de el. Ea mă plăcea, avea încredere în mine, poate chiar mă iubea, dar fratele meu era o provocare atât de mare. Ca să fiu drept, mama n-a crezut niciodată că ar trebui să se

căsătorească, dar tata era complet în favoarea nunţii. S-a gândit că o să-l îmblânzească şi că banii ei o să repare Delaford. Am fost complet distrus în ziua nunţii. Slavă Domnului cu armata, sincer; mi-a dat un loc unde să merg, ceva de făcut. N-am vrut să mai ţinem legătura după ce s-au căsătorit, dar cum ne-au murit amândoi părinţii la puţin timp după asta – erau fumători înrăiţi amândoi –, n-am putut cum să nu aflu că au avut un mariaj catastrofal din secunda unu, şi apoi, normal, ea l-a părăsit.

Se opri şi se uită în pământ:

— Şi… Şi tu…? întrebă Elinor stânjenită, fără să poată să termine propoziţia.

El se îndreptă de spate şi îşi puse un braţ de-a lungul spătarului băncii. 180

— Nu m-am dus să o caut, dacă asta vrei să spui. Ar fi trebuit, dar nu m-am dus. Eram atât de preocupat de ce să fac cu Delaford, care era a fratelui meu acum, iar el era deja alcoolic la momentul respectiv.

— Era?

— A murit, zise Bill, într-un accident de maşină. Pe ceaţă. De vreo patru ori peste limită. De-asta am primit eu Delaford.

Elinor îl privi lung. Înţelese că Bill Brandon, stând lângă ea în soarele rece, luminos de iarnă, arăta mult mai satisfăcător în rolul de frate mai mare decât John Dashwood.

— Şi apoi? întrebă ea cu blândeţe.

— Şi apoi, zise Bill, după moartea lui George, m-am dus să o caut pe Eliza.

— Şi?

El oftă.

— A fost oribil. Nu pot să-ţi explic. îşi terminase banii, umblase din bărbat în bărbat, făcuse un copil cu primul ei dealer…

— Dealer? exclamă Elinor oripilată.

— Oh, da, zise Bill. Am găsit-o într-un sfârşit într-o casă cu alţi drogaţi, în estul Birminghamului. Bebeluşul – mă rog, nu mai era bebeluş, avea trei ani – era la orfelinat. Eliza era, la propriu, o ruină.

Elinor nu spuse nimic. Scoase o mână din buzunar şi îl atinse pe

Bill pe braţ. El surâse slab.

— Mi-e teamă că n-am ajuns la sfârşit, zise el. Mai suporţi?

Ea încuviinţă.

El o strânse de mână, apoi îi dădu drumul.

— Am internat-o în spital, înainte să moară. A fost o chestiune de zile. Inima ei pur şi simplu a cedat. Ani de haos, de trai dezordonat. Şi apoi am petrecut mare parte din următorii trei ani convingând asistenţa socială să mă lase măcar s-o educ pe Eliza, chiar dacă trebuia să trăiască la o familie adoptivă fiindcă m-au considerat un pervers bătrân şi nevrednic după ce am sugerat s-o cresc eu. Scoase un hohot de râs scurt şi ironic, ca un lătrat.

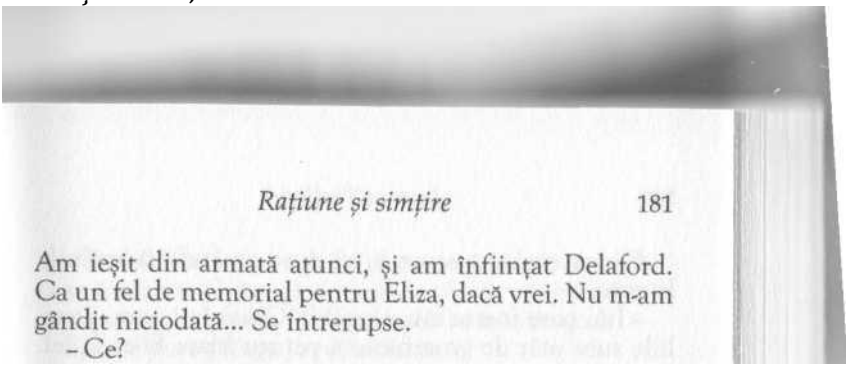
Raţiune şi simţire 181

Am ieşit din armată atunci, şi am înfiinţat Delaford. Ca un fel de memorial pentru Eliza, dacă vrei. Nu m-am gândit niciodată... Se întrerupse.

– Ce?

— Nu m-am gândit niciodată că avea să-i fie de folos şi Elizei.

Elinor rămase cu gura căscată. Bill se apropie puţin de ea.

— Îmi pare rău de partea asta. Chiar îmi pare rău. Dar trebuie să ştii.

— OK, zise ea.

— Micuţa Eliza ştia de ce şi cum murise maică-sa. Avea nişte părinţi adoptivi minunaţi şi făceam un efort real să nu îşi facă iluzii în privinţa dependenţelor. Doamne, Elinor, am dus-o chiar pe strada unde o găsisem pe mama ei şi, deşi casa nu mai era un bârlog de drogaţi, tot n-ai fi lăsat un câine să trăiască acolo. Iar ea era OK. Chiar OK. Ani de zile. Chiar şi cu temperamentul mamei şi cu setea ei de aventură, a fost OK. *Ştiu* asta. Şi apoi s-a îndrăgostit. L-a cunoscut la un club, un club din South Kensington. Iar el i-a dat prima doză. Şi, Elinor, îl… îl cunoşti.

Elinor simţi cum i se usucă gura, brusc şi complet, ca şi cum limba i s-ar fi lipit de cerul gurii.

— Wills?

Bill Brandon oftă din nou.

— Ştia cine e, din cauza legăturilor noastre de la Somerset şi Devon, din cauza tuturor poveştilor oribile ţesute în jurul familiei mele. Nu pot să spun că a avut de gând s-o corupă, dar presupun că s-a gândit că se putea distra puţin. Aşa mamă, aşa fiică. Nişte petrecăreţe. Gata de orice. Ultimii ani au fost doar o repetare a coşmarului a ce s-a întâmplat cu Eliza. O criză după alta.

Se uită direct la Elinor.

— Din cauza asta a trebuit să fug în ziua aia de la Barton. Poliţia a spart o uşă de toaletă dintr-un pub din Camden cu o seară înainte, fiindcă micuţa Eliza era înăuntru şi îşi injecta droguri în picior.

Elinor exclamă scurt şi îşi duse amândouă mâinile la gură.

— Îmi pare foarte rău, zise Bill. Chiar îmi pare. Detaliile sunt atât de groaznice, şi pentru biata Eliza la fel. Făcuse un avort, vezi tu, şi cred că asta a împins-o să se apuce din nou de droguri tari. Mi-aş dori să nu fii nevoită să ştii. Dar poţi să înţelegi…

Elinor încuviinţă vehement, incapabilă să vorbească.

— Sora ta, zise Bill, sora ta dulce, impulsivă, care pune suflet în tot – n-aş putea să mai văd încă o fată sacrificată doar pentru că nu e înţeleaptă în aspectele practice. Nu voiam să stric distracţia nimănui, dar pur şi simplu nu suportam să văd cum nenorocitul ăla o face pe sora ta să creadă că merită atenţia ei, fie şi o clipă. M-am gândit, când i-am văzut prima dată la Barton împreună, că *poate* să se schimbe cu cineva ca ea, dar apoi a fost faza asta cu Eliza, şi am auzit de fata Callianos şi m-am gândit că nu, îmi pare rău, e tot Wills cel periculos, şi că trebuie să afli. Se opri şi adăugă pe un ton mai scăzut: N-am reuşit deloc să am grijă de vreuna din ele. Aşa *d*

Elinor îşi luă mâinile de la gură şi îl privi. Părea serioasă, dar nu mai era oripilată. El încercă să-i zâmbească şi spuse:

— Aşa că vezi de ce sunt aşa un… un bătrân trist.

Ea scutură din cap, apoi se întinse şi-l sărută pe obraz.

— Nu eşti *deloc*, zise ea. Eşti un bărbat minunat şi cu principii.

— Poţi să te uiţi dacă vrei, zise Marianne. Stătea pe o parte în pat, în pijamalele ei cu carouri şi boboci de trandafiri, cu spatele la sora ei. La capătul patului, sprijinită de tăblie, era o pungă verde de la un centru comercial. E tot ce i-am dat vreodată, zise ea. CD-uri şi cărţi şi chestii. Şi o poză într-o ramă. Şi inelul lui.

Elinor ridică punga şi se uită în ea. Conţinutul era amestecat.

— Oh, M.

— Inelul e într-o pungă de plastic, zise Marianne, fără să se întoarcă. O pungă din aia de plastic resigilabilă, în care pui sandvişurile. Pur şi simplu l-a trântit acolo.

Elinor puse punga jos şi întrebă:

— Era vreun bilet?

— Nu.

— Nimic?

— Nimic, zise Marianne. A venit cu o bicicletă. Era un băiat pe o bicicletă care avea nevoie de semnătura doamnei J. Punga nici măcar n-avea o etichetă cu numele şi adresa scrise de mână. Era o etichetă tipărită.

Elinor se aşeză pe marginea patului. îşi lăsă mâna pe şoldul lui Marianne.

— Unde e inelul *tău*?

Marianne bâjbâi sub bluza de pijama.

— Aici.

— Nu vrei să-l dai jos? Mai ales că acum ştii ce mi-a spus Bill Brandon şi a venit şi punga asta?

Încet, Marianne se întoarse pe spate şi se ridică în capul oaselor. Sub ochi avea urme mov de machiaj, dar respira normal, şi pielea ei, deşi palidă, nu mai era cenuşie de la lipsa de oxigen. îşi puse mâinile în păr, la ceafă.

— Nu pot să-l desfac.

Elinor se aplecă în faţă, cu braţele deschise.

— M, ai înţeles ce ţi-am spus despre Wills şi despre fata de care are grijă Bill?

— Da, zise Marianne. Mă bucur să-l dau jos.

Elinor găsi închizătoarea lanţului şi o desfăcu. îl ridică şi i-l arătă surorii sale.

— În pungă?

— În tomberon, zise Marianne. Cu toate celelalte. Pune totul în tomberon.

Elinor lăsă inelul şi lanţul să cadă în pungă, apoi puse punga pe podea.

— I-ai spus mamei? întrebă ea.

Marianne se uită într-o parte.

— A stat la telefon aproape tot timpul cât ai fost afară. Zice că n-ar trebui să mă duc acasă. Crede că dacă sunt acasă o să încep să-mi amintesc, că o să-mi amintească toate chestiile mereu… Se opri şi întrebă în şoaptă: Ellie, cum a putut?

— Cum a putut să se poarte cu tine aşa cum a făcut-o?

Marianne scutură încet din cap.

— Cum a putut să facă tot ce a făcut… cu toată lumea? Cum a putut?

— M, nu ştiu.

Marianne se lăsă din nou pe pat.

— Ellie, ai fost minunată. Dar nu pot să vorbesc despre asta. Nu pot. Nu ştiu ce o să fac, dar nu pot să gândesc sau să vorbesc acum, nu pot.

— Nu, nu…

— Rămâi?

— Trebuie să mă întorc la serviciu.

— Vii weekendul viitor?

— Marianne, nu poţi doar să stai în pat, în camera de oaspeţi a doamnei J.

Marianne se întoarse încă o dată.

— Poate asta trebuie. Ce e?

— Ce e ce?

— Zgomotul ăsta.

— Ah, vine cineva la doamna J. M, Bill a fost atât de drăguţ să-mi

spună, atât de corect.

— E corect, zise Marianne. Nu el le dă bărbaţilor un renume prost.

Zgomotul de pe coridor, din spatele uşii închise, se auzea tot mai tare. Marianne zise:

— Cred că trebuie să pleci.

— O să fii OK?

— Da. Da. Dar ia punga din cameră, te rog. Şi poţi s-o suni tu pe mama? Biata mama. Ai zice că i s-a întâmplat ei.

Elinor se aplecă şi o sărută pe obraz. Marianne ridică mâna şi o apucă pe Elinor de păr, făcând-o să mai rămână.

— Mulţumesc, şopti Marianne. Mulţumesc.

— Surpriză! strigă doamna Jennings când Elinor intră în cameră. Făcu un gest extravagant şi teatral, fluturând eşarfa pe care o purta pe umeri în semn de emfază.

Lucy şi Nancy Steele şedeau una lângă alta pe canapea, ţinând ceşti de ceai în mână. Nancy, stânjenită de faptul că stătea pe o canapea foarte joasă şi purta tocuri foarte înalte, nu încercă să se ridice, dar Lucy sări în picioare şi fugi spre Elinor ca şi cum erau prietene la cataramă, pe care soarta le împiedicase recent să se mai vadă. Ţinând cu grijă ceaşca de ceai departe de corp cu mâna stângă, Lucy îşi puse tot braţul drept în jurul lui Elinor şi îşi sprijini obrazul de capul ei.

— Ellie.

— Bună.

— Doamne, mă bucur aşa de mult să te văd. Credeam că n-o să mai ajungi la Londra, cu treaba şi cu toate, credeam că era inutil să sper să te văd!

Elinor se desprinse.

— Sunt aici doar în weekend.

— Iar fetele *astea*, zise doamna Jennings, au venit la Londra cu stil, nu-i aşa?

— Super mişto, zise Nancy Steele, fluturându-şi părul. Nu mi-a venit să *cred*! A zis, uite, am două locuri pentru voi în avionul ăsta! Ce amuzant!

Doamna Jennings încuviinţă, cu subînţeles.

— E *aşa* util să te curteze un chirurg plastic de top…

— Oh, nu mă *curtează*, zise Nancy, fluturându-şi iarăşi părul. Adică toate prietenele mele sunt supergeloase pe avion şi toate astea, dar nu şi pe burtă, *te rog*! îşi dădu capul pe spate şi ţipă.

— Scuze, îi zise Lucy sotto *voce* lui Elinor. Se uită în jur. Unde e Marianne?

— Nu se simte bine.

Lucy făcu o grimasă de simpatie intensă. Lăsă jos ceaşca de ceai.

— Oh, biata de ea! E atât de oribil să fii luată la mişto pe net.

Elinor făcu câţiva paşi într-o parte.

— Adică e aşa luată şi el e atât de evident, nu-i aşa? zise Lucy. Doamne, a fost o zi nebună, nu? Mai întâi toate *prostiile* alea oribile şi de prost gust despre sora ta de pe YouTube, apoi toate chestiile cu Robert Ferrars…

— Nu ştie, drăguţă, zise doamna Jennings, traversând camera cu ziarul de duminică în mâini. A fost aşa de prinsă cu biata de Marianne că probabil n-a văzut asta. Întinse un reportaj de două pagini sub nasul lui Elinor. Uită-te la asta, drăguţă. Petrecăreţul original. N-ar putea fi mai diferit de frate-său ăla posomorât nici dacă ar încerca!

— Şi sigur, zise Lucy, venind din nou foarte aproape de Elinor, că şi *asta* e deja pe social media. Dar e de bine. Sau cel puţin asta o să creadă Robert!

Elinor se uită la ziarul pe care i-l întinseseră. Sub titlul „Regele Robert – Prinţul petrecerilor din Marea Britanie” era o fotografie enormă cu un tânăr frumos, uşor efeminat, cu o cămaşă şi pantaloni gri pe corp, cu o haină de blană aruncată pe umeri, o cruce mare din argint la gât şi cu braţele în jurul a două fete identice, în rochii de cocktail.

— Citeşte! ordonă doamna Jennings.

Elinor zise slab:

— Nu cred că e nevoie…

— O sută de petreceri anul trecut! zise doamna Jennings. Incredibil. Asta înseamnă că o petrecere la trei nopţi nu ar fi putut să aibă loc fără el!

— Prea neserios, zise Lucy, privind-o fix pe Elinor. Fără minte. Bietul de Ed cred că moare de rușine.

— Uimitor, zise Nancy de pe canapea. Mai mult decât uimitor.

Elinor făcu un pas în spate.

— Mă rog, presupun că e bine să te pricepi la ceva.

— Doar dacă merită, zise Lucy. Sau dacă e pe bune. Ca *biata* de Marianne.

— E mult mai bine…

— Putem s-o vedem?

— Păi, cred că e încă destul de…

— *Desigur*, zise Lucy sincer. Oh, *desigur*. Voiam doar să stau pe pat cu ea și să avem o discuție ca între fete, dar dacă crezi…

— Da, cred, spuse Elinor. Și – uitându-se la ceas – trebuie să prind un autobuz, autobuzul de Exeter.

De pe canapea, Nancy Steele izbucni în râs.

— Autobuzul!

— Vești bune, dragă, zise doamna Jennings, împăturind ziarul. A sunat fratele tău și a întrebat ce mai face Marianne. Normal, cumnata ta a văzut totul pe YouTube sau cum îi zice, totul. Să nu mai zic de frate-său în ziare! Cum să ai viață privată în zilele astea, vă *întreb* eu pe voi! Dar fratele tău John a zis că el și Fanny sunt la Londra pentru o chestie și că vrea să facă ceva să vă ajute, așa că i-am zis că poate să vină sa te ducă la autobuz în seara asta și să stați de vorbă. Îi zâmbi larg lui Elinor. N-a fost drăguț?

— Mamăă, zise John Dashwood în clipa în care Elinor urcă în mașină, *chiar* ți-ai făcut o prietenă de nădejde!

Elinor, ocupată cu centura de siguranță, se prefăcu a nu înțelege.

— Abigail Jennings, zise John. Se vede că are o grămadă de timp pentru tine și Marianne, și ce mai apartament, nu-i așa? Penthouse în Portman Square? Trebuie să fie vreo cinci-șase sute, cred. Și fermecătoare mi s-a părut, tare fermecătoare.

— E foarte generoasă, spuse Elinor cu afectare.

— Mda, zise John, întorcând mașina spre Park Lane, pentru niște fete în situația voastră nu strică niciodată să aibă pe cineva ca ea

de partea lor. Un fel de protectoare, presupun. Ce noroc, Ellie! Chiar aţi căzut în picioare, nu-i aşa, când v-aţi dus în Devon. O casă drăguţă, din câte aud, şi familia Middleton sună minunat. Şi vă ajută atât de mult. Fanny chiar ar aprecia să îi fie prezentată lui Mary Middleton, ştii, amândouă cu copii mici şi case uriaşe de aranjat şi întreţinut. Ai putea face ceva în privinţa asta?

— Păi, eu…

— Ideea e, Ellie, că ne-ar fi de folos un sfat sau două.

E superb la Norland, sigur că da, dar nu pot să-ţi *descriu* cât mă costă. Bătu uşor volanul cu o mână. Îţi spun, e un sac fără fund. A trebuit să cumpăr terenul bătrânului Gibson – îl ţii minte? East Kingham Farm? – şi normal că şi-a dat seama că am nevoie de teren pentru că a aparţinut întotdeauna de Norland, în trecut, şi m-a ţinut între ciocan şi *nicovală*. Şi cu tot trasul de cabluri noi şi refăcut instalaţii în toată casa, unde mai pui sistemul ăsta nou şi grozav de canalizare pe pat de răchită pe care Fanny a avut dreptate să insiste să-l punem – Prinţul de Wales are unul la Highgrove, ştii, ultimul răcnet, ecologic şi tot tacâmul – scriu cecuri non-stop, nu mă deranjează să-ţi spun.

Elinor îşi drese glasul:

— Ce mai face Harry? întrebă ea.

— Oh, e în formă maximă. Parcă merge cu baterii. L-am dus la Zoo şi apoi a stat cu bunica o zi. Mă rog, toţi am stat cu bunica o zi, fiindcă e destul de solicitant, şi dacă nu te-ai fi întors în seara asta – ce *este* de fapt slujba asta pe care o ai în Exeter? –, te-aş fi rugat să-i fi dat lui Fanny o pauză de la Harry pentru că e pur şi simplu extenuată, fiind o mamă atât de implicată şi conştiincioasă.

— Mi-ar plăcea să-l văd.

— Apropo de văzut, spuse] ohn, cotind la Hyde Park Corner, am auzit că tu te vezi cu siguranţă cu cineva!

Elinor se încordă.

— Nu, nu-i adevărat.

— Nu asta am auzit! zise John triumfător. Am auzit că tu şi Marianne – chiar mi-aş dori să nu se fi făcut de rahat cu băiatul ăla

Willoughby – nu doar că v-ați aciuat *foarte* bine sub masa lui Abigail Jennings, dar că ai prins și un pește extrem de satisfăcător. Proprietate mare în Somerset, niciodată însurat, afacere solidă, vârstă bună…

— Nu, John, spuse Elinor ferm.

— Hei, știu ce modestă ești…

Spre ușurarea lui Elinor, se apropiau de Buckingham Palace Road. John se uită arțăgos în față.

— Chiar *trebuie* să mergi cu autobuzul?

— Da, zise Elinor, trebuie.

El încetini mașina și parcă sub niște platani. Apoi opri motorul și se întoarse să o privească sever și direct. Spuse, aproape amenințător:

— Elinor.

— Da?

— Vreau să-ți spun ceva foarte serios. Poate ați avut noroc în Devon cu toate cunoștințele astea noi ale voastre, dar nu fi idioată. Dacă Brandon ăsta își revine, ia-l. Pentru că nu *merită* să speri la fratele lui Fanny. Absolut deloc. Niciodată. Mă auzi? Așa că folosește-ți rațiunea cu care măcar tu te-ai născut și scoateți-l pe Ed *din minte*. Nu e pentru tine sau pentru una ca tine, în mod cert. OK?

Capitolul 12

Belle Dashwood hotărâse, printre multe alte hotărâri de Anul Nou, că de vreme ce era singură în casă în timpul zilei, nu avea să pornească centrala, ci avea să aprindă focul – cu buștenii oferiți cu generozitate de Sir John și aduși frecvent de Thomas – în camera de zi, și avea să-și pună mai multe pulovere. Era nu doar, după cum îi arătă lui Elinor, o contribuție materială la situația lor, ci și, simțea ea, o recunoaștere aproape spirituală a suferinței lui Marianne și a stoicismului tăcut al lui Elinor. I se părea că era oarecum potrivit să-i fie frig, și că recunoștea nevoia de sacrificii mărunte pe care toată familia părea că o simțea, chiar și Margaret, care era în prezent uimitor de ascultătoare și supusă și care, în dimineața aceea, îi mulțumise chiar mamei sale pentru micul dejun și își pusese castronul de cereale în chiuvetă fără să i se amintească de cel puțin patru ori.

Îngenunchind în fața șemineului – și observând în ce ordine

imaculată îi lăsase Thomas buştenii; mă rog.

Joacina Trollope lui Marianne, de fapt, chiar şi în lipsa ei Belle făcu un efort să nu şi-l amintească pe Wills stând în acelaşi loc, atât de magnific, atât de galant, cu hainele lui umede, ştergându-şi părul cu prosopul. Cât de entuziasmate fuseseră toate, cât de încrezătoare, cât de pline de speranţe şi de aşteptări, şi acum totul era sfârşit, aruncat pe jos, călcat în picioare. Wills îi sfâşiase inima lui Marianne, pur şi simplu, nu doar fiindcă se descotorosise de ea – şi atât de brutal! în *public*! –, ci şi pentru că se dovedise a fi o persoană atât de lipsită de valoare. Belle răsuci expresia în minte. Lipsit de valoare. Fără valoare. Fără niciun fel de valoare, în afară de frumuseţea lui, şi asta se dovedise a fi o parte din ticăloşia lui, fiindcă era o înşelătorie, nu-i aşa, să arăţi aşa de bine şi să fii atât de rău?

Şi era rău. Elinor îi spusese câte ceva despre răutatea lui când se întorsese de la Londra, despre grecoaică şi bani, şi sugerase că ar fi mai mult, şi că poate avea să-i spună mai târziu, dar Belle nu era sigură că voia să mai audă. După cum îi spusese lui Elinor, auzise destul cât să se convingă că frumuseţea lui Wills era, după cum bătuse ea apropouri mereu – nu-i aşa? –, doar de suprafaţă. Elinor o privise cu genul de scepticism afectuos pe care îl surprinsese uneori pe chipul lui Henry, un fel de toleranţă drăgăstoasă, care o făcuse şi mai indignată şi mai hotărâtă să-şi exprime neîncrederea faţă de Wills de la bun început. Era la fel de hotărâtă în convingerea ei că Marianne trebuia să stea departe de orice i-ar fi amintit de vremuri mai fericite şi mai pline de speranţă.

— Mă bucur că aşa crezi, mamă, spusese Elinor în dimineaţa aceea înainte să plece la birou, pentru că nu cred că aş putea s-o conving pe Marianne să se mute chiar acum, orice aş face. Probabil e şocul, e efectul şocului. Trebuie să se împace cu gândul multor lucruri.

— Exact, zise Belle. Asta i-am zis şi eu. Biata de ea. Dar nu voia să asculte.

Acum răsucea pagini de ziar şi le aşeza în şemineu; apoi adăugă şi surcele, pe care Thomas le lăsase aranjate la fel de atent ca baghetele de pâine într-un coş de răchită. Marianne era impulsivă până la

îndărătnicie, complet sigură că lucrul care îi captase imaginaţia nu mai avea nevoie de altă justificare pentru a arăta planul de acţiune evident, *unicul*, de fapt. Era minunat şi teribil să vezi consecinţele predilecţiei lui Marianne pentru emoţiile care dominau toate celelalte lucruri, şi era în acelaşi timp alarmant de familiar. Belle se aplecă în faţă să aşeze câteva lemne mici, peste cortul de hârtie şi surcele. Marianne era cum fusese şi ea, şi, dacă era sinceră cu sine, cum încă era în stare să fie. Se lăsă pe călcâie şi îşi şterse mâinile una de alta. Dar faptul că recunoştea asta, se liniştea ea, nu scădea cu nimic faptul că fusese suspicioasă în privinţa lui Wills de la început. Cine n-ar fi fost, în faţa unei asemenea glorii masculine desăvârşite? Nu era natural, chiar nu era, ca un bărbat să arate atât de bine.

Telefonul fix începu să sune în bucătărie. Belle se ridică anevoie şi se grăbi să răspundă.

— Mary sunt, zise Mary Middleton în felul ei nonşalant.

— Oh, Mary.

— Groaznică zi.

— Păi, presupun…

— Urăsc vremea asta din an la ţară. Slavă Domnului că acum băieţii sunt la şcoală şi Anna-Maria stă trei zile la creşă. Înseamnă că eu şi Bebe putem să ne tot luăm zborul la Londra. Ce salvare!

Belle se sprijini de masa din bucătărie. Afară, ploaia cădea cu zgomot în curtea mică şi pavată unde se afla uscătorul rotativ de rufe, care picura.

— Da, sunt sigură.

— M-am gândit să te sun, zise Mary. Să-ţi spun că am cunoscut-o pe cumnata ta la Londra.

— Lanny!

— Da, spuse Mary. Harry al ei şi William al meu sunt cam de aceeaşi vârstă. Şi, desigur, ea are Norland.

Belle se îndreptă puţin şi spuse scurt:

— Într-adevăr.

— Sună minunat.

— Este.

— Păi, spuse Mary, pe tonul unei persoane care fusese instruită să dea mai departe informaţii pe care ea, personal, nu vedea de ce să le împărtăşească, ne-a invitat pe toţi la cină, weekendul viitor. Jonno s-a gândit că ar trebui să ştii, din cine ştie ce motiv. Poate pentru că le-a invitat şi pe fete.

— Pe fete?

— Elinor, zise Mary. Marianne. Şi Lucy şi Nancy. O să fim înconjuraţi de fete. Măcar vine şi Bill. E minunat că poţi avea încredere în el că nu se supără să fie bărbatul universal.

Belle închise ochii şi trase adânc aer în piept. Spuse:

— Nu sunt sigură că Marianne o să se simtă destul de bine.

— Oh? zise Mary. Nu? Cel mai bun remediu pentru o inimă frântă nu e să accepţi toate invitaţiile?

— Nu e inima ei, Mary, e astmul.

— Nu cred că familia Dashwood are câini la Londra. E o casă undeva pe lângă Harley Street.

— Ştiu foarte bine unde locuiesc fiul meu vitreg şi nevasta lui când sunt la Londra, Mary, mulţumesc. Şi de data asta, nu câinii sunt problema.

— Oh, mă gândeam…

— Mary, spuse Belle, înţelegi măcar cât de mult s-a dovedit că John Willoughby face umbră degeaba pământului?

Preţ de câteva clipe se lăsă tăcerea la celălalt capăt al firului, apoi Mary zise:

— Jonno spune că n-o să mai vorbească vreodată cu el, şi nu spune asta despre nimeni.

— Bun. Şi tu?

Mary zise, cu mai multă energie:

— Nu i-a băgat *niciodată* în seamă pe copii când era aici. Era mai atent la *câini* decât la copiii mei, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ei, vezi?

— O să-i spui tu lui Elinor?

— Ce să-i spun?

— O să-i spui lui Elinor, zise Mary, că John şi Fanny o aşteaptă la

cină, în Londra, sâmbătă? Dar să nu-i zici că nu vine şi Edward.

— Mary…

— Lucy mi-a zis că n-o să vină. Nu ştiu de ce ar şti ea pe unde umblă Ed, dar se pare că ştie. Nu o suportă pe maică-sa sau aşa ceva.

— Pe maică-sa! exclamă Belle.

— E ciudat, când casa ei e singura casă pe care o are, din câte spune toată lumea. Dar îmi închipui că are de-a face cu dorinţa ei de a-l însura cu vreo moştenitoare sau ceva, ca să nu fie agăţat de vreo parvenită. Pare o figură doamna Ferrars.

— Dar de ce, zise Belle, uluită de fluxul gândirii lui Mary, contează unde e mama lui Ed?

— Oh, zise Mary, Fanny a spus că mama ei o să vină la cină. N-o să fie interesant? Balaurul care păzeşte peştera cu milioanele familiei. Doamna F, şi celălalt frate al lui Fanny. Ala care a fost în ziar. Belle, trebuie să fug. Se trezeşte bebe şi nu ne place dacă primul lucru pe care-l vedem când ne trezim nu e mama.

— Sigur, zise Belle cu glas pierit.

— Îi spui tu lui Ellie? Smart casual, sâmbătă seara.

— Da, răspunse Belle. Da. La revedere.

Puse receptorul la loc în furcă, cu multă grijă să nu-l trântească. Niciun Edward, în schimb, mama lui Edward, Fanny, John, oribilele alea de fete Steele, smart casual… Biata Elinor. Biata Marianne. De ce era lumea atât de hotărâtă să se prefacă acum că nu se întâmplase nimic?

Telefonul sună din nou. îl smulse din furcă. Înainte să poată spune ceva, Mary zise:

— Am uitat complet să-ţi spun că Wills se însoară.

— Ce?

— Nu ştiu detalii, am auzit doar că s-a dus la Atena. Trebuie să fug, de acum o să se audă numai ţipetele foarte, *foarte* supărate ale lui bebe.

Şi închise.

foanna Trollope

*

Din camera de zi, Abigail Jennings auzea sunetele chitarei lui Marianne. Era, îi spusese lui Charlotte la telefon în dimineaţa aceea – bebeluşul lui Charlotte întârzia deja, cu cinci zile, aşadar, era nevoie de telefoane constante de încurajare, din amândouă părţile –, aşa o uşurare. Chiar şi bucăţile sumbre, funebre pe care părea că voia să le cânte erau mai bune decât oftatul sau tăcerea. Slavă Domnului, îi spusese lui Charlotte, pentru încăpăţânarea lui Bill Brandon. Îi promisese că-i va aduce chitara la Londra data următoare când venea de la Delaford, şi era sigură că făcuse un drum special să o ia, dar cui îi păsa, serios, atâta timp cât Marianne avea chitara în braţe şi cânta până *scăpa* măcar de o parte din suferinţă.

— Nu încetez niciodată să fiu recunoscătoare, dragă, îi zise Abigail fiicei sale mai mici, că nu ai avut niciodată inima frântă.

Charlotte râse ascuţit.

— N-ai de ce să te temi!

— Fetele astea Dashwood, Chiar, aşa nişte scumpe, sunt complet lipsite de speranţă. Aşa emotive. Bănuiesc că ajunge să te uiţi la mama lor, nu?

— Ei, hai, mami.

— Păi, zise Abigail, era moartă după Wills. Şi acum băiatul lui Ferrars, pentru Elinor…

— Nu cred, mami.

— Chiar dragă, s-a dus ca să rămână; e misterul acesta cu el care tot vine şi pleacă…

Charlotte îşi coborî confidenţial vocea. Spuse încet, dar emfatic:

— O să facă după cum i se spune.

— Ce?

— Mami, sunt *milioarde* în familia aia. Tone de bani. Taică-său a făcut un *morman* de bani, ştii asta, şi doamna F o să fie *foarte* pretenţioasă în privinţa fetelor cu care se leagă la cap băieţii ei. N-o să aibă voie să *aleagă*, mami, sau, dacă o fac, o să fie consecinţe groaznice. Ellie poate să viseze la Ed până i se acreşte, dar el trebuie să se însoare cu cine i se spune, cu Tassy Morton adică.

— Tassy?

— Sigur că da! exclamă Charlotte. Este absolut logic. Prinţul imobiliarelor se însoară cu moştenitoarea din domeniul schelăriei, e perfect! Şi e foarte drăguţă. O să facă orice îi spune tata, aşa că dacă îi spune să se mărite cu Ed Ferrars, aşa o să facă. Nu cred că a avut vreodată o opinie proprie în viaţă!

— Draga mea, zise Abigail satisfăcută, tu chiar le ştii pe toate, nu-i aşa?

— Aşchia nu sare departe de trunchi! răspunse Charlotte veselă.

— Gândeşte-te doar… zise Abigail visătoare. Gândeşte-te cât de extraordinar de fascinantă o să fie cina asta de la Fanny Dashwood…

— E sâmbătă?

— Da, dragă.

— Dacă bebeluşul ăsta nu apare până sâmbătă, zise Charlotte, o să vin cu tine şi o să-l nasc în faţa tuturor. Crezi că o să fiu gravidă *la nesfârşit*?

— Nu e aici, îi şuieră Lucy lui Elinor pe când coborau din taxi sâmbătă seara, din cauza mea.

Elinor, concentrându-se să coboare din taxi cu pantofii cu tocuri înalte cu care nu era obişnuită, nu zise nimic.

Lucy puse o mână sub cotul lui Elinor să o sprijine. Aproape de urechea ei, spuse:

— Adică ar strica de tot jocul. Îl ştii pe Ed. Pur şi simplu nu-şi poate ascunde sentimentele. O dată să se uite la mine, şi ar fi complet evident pentru toată lumea.

Elinor îşi eliberă cotul. Îndreptându-se şi încercând să nu pară supărată, întrebă:

— Ar conta?

— Oh, Ellie, zise Lucy cu reproş, ştii că trebuie să avem răbdare! Se uită în sus la faţada casei lângă care se aflau. Credeam că sunt doar doctori şi aşa ceva pe Harley Street.

— Ooh, chiţăi Nancy din cealaltă parte, nu e cuşer să vorbeşti despre doctori de faţă cu *moi*!

Lucy continuă să se uite la casă şi spuse dispreţuitor:

— Numai despre asta vorbeşti şi *tu*, Nance.

— Eşti aşa o vacă, Luce.

— Mai bine decât plictisitoare.

— E plictisitor să ai un iubit cu un avion, în locul unuia cu o Sierra prăpădită?

— Trebuie să compenseze cu ceva burta şi chelia aia.

— Mă faci să vo…

— Potoliţi-vă, zise Elinor. *Potoliţi-vă*. Casa asta e a familiei. Mă rog, acum e a lui John. O închiriază pe toată, în afară de apartamentul lor.

Lucy o luă din nou de braţ.

— Mişto câştig. Pentru fratele tău adică.

Elinor nu răspunse. Se uită în josul străzii, la al doilea taxi, din care Bill Brandon şi Sir John Middleton, urmaţi de Marianne şi de Mary Middleton, încercau să o extragă pe doamna Jennings. Lucy apăsă braţul pe care-l ţinea ca să-i atragă atenţia lui Elinor. Şopti:

— Ajută-mă, Ellie.

— Ce vrei să spui?

Lucy se apropie cu faţa de Elinor atât de mult, încât pielea aproape li se atingea.

— Mi-e aşa de rău. Nu pot să-ţi *spun*. *O* s-o cunosc pe mama lui Ed, iar el nu e aici să mă susţină şi viitorul nostru depinde de ce crede ea despre mine. Sincer, dacă n-ai fi aici, n-aş putea să rezist, pur şi simplu n-aş putea. Ştiu că trebuie să ai grijă de sora ta un pic, dar *te rog* să nu mă laşi, te rog. Degetele ei se înfipseră în braţul lui Elinor. Până la urmă, Ellie, eşti singura persoană rezonabilă de aici care ştie.

— Bună seara, zise doamna Ferrars, fără să se uite la Elinor, nu ştiu care dintre voi e care. I-am spus lui Fanny că o să fie prea multe fete şi n-o să vă ţin minte. Aşa că să nu vă aşteptaţi să vă recunosc.

— Eu nu, zise tare Marianne de lângă sora ei.

Dar doamna Ferrars nu păru să o audă. Era o femeie scundă şi încruntată, într-o rochie scumpă închisă la culoare, cu nişte mâini mici şi noduroase, pline de diamante.

— Suntem cumnatele lui Fanny, zise Elinor binevoitor.

Doamna Ferrars pufni pe nas.

Elinor întinse o mână şi o apucă pe Marianne în semn de avertizare.

— Am crescut la Norland, adăugă ea. Îl cunoaştem pe Harry.

Doamna Ferrars se uită dincolo de amândouă.

— Flarry e nepotul meu.

— Da, ştim asta.

Ochii doamnei Ferrars, mici şi închişi la culoare ca nişte coacăze, se concentrau pe orice, în afară de fetele Dashwood din faţa ei. Spuse, ca şi cum făcea un anunţ:

— Harry o să moştenească Norland.

— Da, ştim şi asta.

— Şi nu ne pasă deloc, zise Marianne. Dacă asta vreţi să spuneţi.

Doamna Ferrars deveni brusc încordată.

— Unde e Fanny? întrebă ea.

— Aici, mamă, răspunse Fanny, materializându-se lângă ea. Le aruncă un zâmbet superficial lui Elinor şi Marianne. Ce bine că aţi ajuns.

O luă de braţ pe mama sa cu o mână care, Elinor nu se putu abţine să nu observe, era identică cu a doamnei Ferrars, doar că mai tânără.

— Mamă, sunt sigură că Ellie şi Marianne o să ne ierte, dar vreau să cunoşti nişte prietene noi şi adorabile de-ale noastre. Cele mai scumpe fete. Harry le adoră.

— Fete? zise doamna Ferrars cu o grimasă.

Fanny le mai adresă un zâmbet lipsit de bucurie lui Elinor şi Marianne.

— Da, fete, mamă. Nişte fete divine. Eu şi Mary suntem înnebunite după ele şi ştii cât de mult îţi plac tinerii!

Doamna Ferrars îşi privi fiica şi pufni din nou.

joanna Trollope

— Serios? întrebă ea.

Fanny scoase un hohot de râs.

— Oh, astea o să-ţi placă! Le privi în treacăt pe cumnatele sale. Cina e în curând, zise ea, ca şi cum mâncarea era evident motivul

pentru care veniseră cu toţii. Un bufet, fiindcă suntem atât de mulţi, dar totul e de la Ottolenghi. Nu vă place la nebunie cum gătesc acolo?

— Asta, zise Marianne, abia coborând vocea, a fost absolut oribil. Cea mai lungă şi mai plictisitoare cină din viaţa mea. Iar mâncarea – mă rog, e pur şi simplu exhibiţionism să mănânci aşa ceva, când stai în picioare cu farfuriile şi furculiţele. Şi îţi vine să crezi că o cameră întreagă de oameni presupus educaţi ar putea să fie aşa de banali şi de plictisitori?

— Şşşt, zise Elinor automat.

— Maşini şi politică de dreapta, bărbaţii. Femeile, nimic care să merite aerul cu care o spun.

Elinor se aplecă spre sora ei.

— M, o să te audă cineva.

Marianne îşi ridică puţin bărbia.

— Nu mă interesează. De ce suntem aici? De ce ne-am băgat în…

— John şi Fanny, zise Elinor cu fermitate, ne sunt *rude*. Trebuia să venim.

— Şi de ce e Fanny aşa înnebunită după fetele alea două? Uită-te la ea şi la maică-sa şi la prietena ta, Lucy.

— Nu e prietena mea.

Marianne îi aruncă surorii sale un zâmbet maliţios.

— *Ea* aşa crede.

Elinor remarcă tristă:

— Asta e ceva ce ar spune Mags.

— Nu. Nu. Mi-e dor de Mags, mi-e dor de…

Uşa se deschise brusc şi apăru Harry în prag, în pijamale, cu o expresie feroce şi sfidătoare.

— Oh! exclamă Mary Middleton. Spider-Man! Uite, Spider-Man! Şi William adoră pijamalele cu Spider-Man!

Fanny, ca să nu fie întrecută în exprimarea extazului matern, se duse numaidecât la Harry şi îngenunche lângă el.

— Haide, puiuţ…

Harry ţipă:

— Nu-mi place să stau în pat!

Fanny încercă să-l ia în braţe şi să-l liniştească. El se smulse imediat.

— Nu! Nu!

— Haide, Harry dragă, băiatul *mare* al lui mami…

Mary Middleton spuse, către nimeni anume:

— Ce băiat mare! Dar nu la fel de înalt ca William.

Fanny se întoarse imediat, cu un zâmbet acru, mărunt.

— Oh, cred că o să vezi că e mai înalt.

Harry le văzu pe mătuşile lui, şi strigă:

— Ellie! Ellie, Ellie, Ellie…

Elinor înaintă, zâmbind, şi se aşeză în genunchi pe podea, lângă el.

— Bună, Harry.

— Nu vreau să stau în patul ăsta, se plânse el. Vreau patul meu *adevărat*.

— Vrei să vin să-ţi citesc?

— Cred că o să observi, îi spuse Mary lui Fanny, că William e în categoria celor care sunt cei mai înalţi pentru vârsta lui şi că Harry…

— …este un băiat *mult* mai mare! zise Fanny către fiul său.

Mary nu se grăbea. Arătă spre Elinor, care stătea lângă Harry, şi zise calm:

— Ea ştie. Elinor îi cunoaşte pe amândoi. Îl vede pe William cel puţin în fiecare săptămână.

Fanny se întoarse să îşi fixeze privirea aspră, exigentă asupra lui Elinor.

— Ei?

Se lăsă liniştea. Elinor îl luă pe Harry de mână şi, măcar de data aceasta, el nu şi-o smulse. Se uitară unul la altul. De la marginea grupului, Lucy Steele, a cărei părere nu o ceruse nimeni, spuse cu voce tare că era de părere că amândoi băieţii erau uriaşi şi că ar fi crezut că sunt mult mai mari decât erau de fapt, dacă n-ar fi ştiut ce vârstă aveau. Nimeni nu observă, nici măcar doamna Ferrars, care venise să stea lângă Harry, ca şi cum voia să-l apere de orice jignire.

— Ei? zise Fanny din nou către Elinor, fără s-o cruţe.

Elinor îl strânse pe Harry de mână.

— Eşti nepotul meu, zise ea, şi te iubesc, şi cred că la anul o să fii cât William, şi când o să fiţi amândoi mari, o să fii probabil mai înalt, fiindcă tatăl tău e mai înalt ca tatăl lui. Aşa că trebuie să mănânci tot ce trebuie, fără prostii, şi să aştepţi.

Harry dădu din cap. Nu părea prea supărat din cauza verdictului.

— *Mersi*, îi zise Fanny sarcastic lui Elinor.

— Ce păcat, zise doamna Ferrars, că nu poate să dea dovadă de loialitate nici măcar faţă de familia ei, nu crezi?

— Mi-ai cerut o părere, zise Elinor, şi ţi-am dat-o.

Se ridică încordată. Uitându-se la ea, Harry zise pe neaşteptate:

— Nu-mi pasă. Sunt mai bun la folbal, oricum.

— Mulţumesc.

Încă ţinând-o de mână, o întrebă:

— Vii să-mi desenezi ceva?

Fanny pufni scurt.

— Să-ţi deseneze? zise ea, devastator.

Doamna Ferrars îi aruncă lui Elinor o privire ostilă.

— *Desenezi*? întrebă ea acuzator.

— Da, zise Elinor. Oarecum. Mă ocup cu arhitectura.

Doamna Ferrars şi fiica ei schimbară priviri.

— *Oh*, arhitectură.

— Deci, zise Fanny către mama ei, nimic *artistic*. Foarte ordonat şi curat. E foarte pricepută la ordine şi curăţenie.

Doamna Ferrars râse scurt şi rece.

— Deci, nu ca Tassy Morton?

— Oh, nu, mamă, chiar deloc. Picturile alea divine cu flori…

— Şi libelula…

— Oh, libelula! Şi fructele alea superbe de toamnă, bryonia sau ceva.

— Tassy mi se pare, zise doamna Ferrars, o adevărată artistă, cu un dar autentic.

Din cealaltă parte a camerei, Marianne strigă:

— Şi Elinor la fel.

Deodată se lăsă liniştea. Toată lumea se întoarse să se uite la ea.

— Poftim? întrebă Fanny ameninţător.

— Nu ştiu cine e Tassy asta, zise Marianne, şi nu-mi pasă. Nu-mi pasă nici de inhibiţia totală a acuarelelor botanice, de fapt. Dar Ellie desenează de vis. Poate să deseneze orice. Harry are dreptate să-i ceară să deseneze ceva. Aţi fi uimiţi să vedeţi ce poate să deseneze.

Elinor, ţinându-l strâns de mână pe Harry, se uita în podea. Cum ajunseseră la aşa ceva?

— Cine e aia? o întrebă doamna Ferrars pe Fanny.

— Mamă, ai cunoscut-o mai devreme. E sora vitregă a lui John, una dintre cele trei.

— Ah, zise doamna Ferrars cu dispreţ, *ele*. Mai pufni o dată, hotărât. N-au bani şi evident nici bun-simţ.

Se auzi o exclamaţie clară de furie, iar Marianne sări şi îşi luă sora uluită în braţe.

— Nu le asculta, Ellie. Nu le da atenţie. Sunt doar nişte minţi mărunte, obsedate de bani…

— Şşşt, zise Elinor disperată, străduindu-se să rămână în picioare şi, în acelaşi timp, să-şi pună mâna liberă peste gura lui Marianne. E OK, sunt OK.

— Plânge? întrebă Harry.

Marianne scutură vehement din cap, desfăcându-şi mâinile din jurul lui Elinor şi acoperindu-şi faţa cu ele.

Elinor zise, uşor disperată:

— Da, cred că da.

— De ce nu îl duci *tu*, zise Fanny cu asprime, pe Harry la culcare şi vezi dacă nu poţi s-o calmezi şi pe Marianne în acelaşi timp? Ce scenă înfiorătoare, absolut gratuită, John spunea mereu că e isterică.

Elinor întinse mâna liberă s-o ia pe Marianne.

— Hai, M.

Deodată Bill Brandon apăru lângă ele. Se uită la Marianne cu o expresie care trăda tot ce simţea.

— Pot… Pot să vă ajut? Pot…?

Elinor îi zâmbi slab.

— O să încerc doar s-o liniştesc cu Harry.

— *Eu* nu plâng, zise Harry.

— Nu, aşa e.

— Îmi spui dacă e ceva…

Elinor se întoarse, ţinându-l încă pe Harry cu o mână şi pe Marianne cu cealaltă. Când se întoarse, îi zări în cealaltă parte a camerei pe Sir John şi pe Lucy Steele vorbind animat, cu ochii fixaţi asupra grupului din prag. Îi spuse lui Bill Brandon:

— Ai putea să ucizi câteva persoane pentru mine, apoi, văzându-l că încerca să înţeleagă ce îi spusese, fiind la rândul său tulburat, adăugă cât de lejer putu: Glumesc.

— Scuză-mă, drăguţă, spuse doamna Jennings, băgând capul pe uşa din baie, dar a venit Lucy.

Elinor încetă să se mai şteargă pe faţă. Se uită fix la reflexia doamnei Jennings din oglinda din baie, pe deasupra marginii prosopului.

— Poftim?

— Avenit Lucy, drăguţă. Nu, n-am chemat-o eu. Chiar nu. A venit singură, veselă şi degajată, fără măcar să dea un telefon, spunând că trebuie să te vadă. Ce mai face Marianne?

— Doarme. A dormit destul de bine, în situaţia asta.

— Mă bucur să aud. Biata fată, aşa emotivă.

Elinor lăsă prosopul.

— Îmi lua apărarea.

— Ştiu, dragă. A fost adorabil. Chiar dacă a stricat seara. Acum ce mă fac cu Lucy?

Elinor oftă. îşi strânse părul într-o coadă şi îl prinse cu o clamă.

— O să mă văd cu ea.

Doamna Jennings făcu un gest spre pantalonii de pijama ai lui Elinor şi tricoul gri.

— Aşa?

— Ei, doamnă J, n-o să mă îmbrac la patru ace pentru *Lucy*.

Doamna Jennings îi zâmbi conspirativ.

— Nu, drăguţă, observ. Vă aduc nişte cafea.

Elinor se întoarse cu faţa la ea.

— Sunteţi tare drăguţă, dar nu vreau s-o încurajez să rămână.

— Aşa, adică?

— Doamnă J, trebuie să mă întorc la Devon şi…

Doamna Jennings ridică o mână.

— Nu poţi merge nicăieri în pijamale şi fără să iei micul dejun. Eşti palidă ca o stafie. Apropo de palid, ai văzut faţa lui Bill aseară când Marianne…

— Da, zise Elinor scurt.

— Aha, observă doamna Jennings. Aha. Nu mă bag unde nu-mi fierbe oala. Charlotte îmi spune mereu să-mi văd de treabă. Cine vorbeşte. Ei bine, Elinor dragă, treaba *ta* stă pe canapeaua mea, boită pe faţă şi cu nişte pantofi ridicoli. Aşa că du-te şi vezi ce vrea, ce zici?

— Ellie! strigă Lucy, sărind de pe canapea.

Purta blugi *skinny* şi tocuri cui, iar părul îi fusese aranjat în bucle lungi care îi ajungeau mult sub umeri.

O luă pe Elinor de braţe.

— N-a fost extraordinar?

— Extraordinar?

— Aseară! N-a fost super? A fost aşa de drăguţă cu mine. Mamă, Ellie, eşti OK? Arăţi, arăţi…

— Oribil?

— Păi, n-aş… n-aş vrea… Ai stat trează toată noaptea cu sora ta?

Elinor se desprinse.

— Marianne era bine, mulţumesc.

— Am crezut doar… începu Lucy.

— E *bine*, zise Elinor, uitându-se urât la ea. Doarme.

Lucy trase aer în piept prelung şi afectat şi spuse cu politeţe voită:

— Mă bucur.

— Da. Deci.

— Ellie?

— Ce?

— N-a fost minunată cu mine aseară?

Elinor nu avea chef să fie de ajutor.

— Cine? întrebă ea.

Lucy se așeză din nou pe canapeaua doamnei Jennings, aproape ricoșând.

— Mama lui Ed, normal.

— Mama lui Edward?

Lucy își plecă ușor capul, astfel încât părul îi cădea în față și îi stătea bine.

— A fost așa drăguță. A stat numai după mine și Nance. La fel și cumnata ta. Pur și simplu o ador pe cumnata ta. Ai văzut ce pantofi avea?

Elinor se lăsă pe fotoliul din fața canapelei. Se aplecă în față.

— Lucy…

— Da?

— Lucy, spuse Elinor, m-au fost drăguțe cu tine din vreun motiv anume. Adică nu înțeleg de ce te bucuri așa, fiindcă nu știu de tine și Ed, nu? Așa că nu din cauza asta erau mulțumite.

Lucy își dădu părul pe spate.

— Știam eu c-o să spui asta!

— Păi, e evident, răspunse Elinor resemnată.

Lucy se aplecă iar în față.

— Ellie. Ascultă. Nu mă aștept să nu fii un pic geloasă că totul e așa roz pentru mine, dar le-a plăcut de mine. Chiar le-a plăcut. N-o să te las să-mi strici cheful; știu că le-a plăcut de mine. Iar eu le ador. De ce n-ai zis cât de grozavă e cumnata ta?

Elinor nu spuse nimic. Lucy o privi curioasă.

— Ellie, ești mahmură?

— Nu, zise Elinor printre dinți.

Lucy se dădu jos de pe canapea și îngenunche lângă ea. Încercă să o ia de mână pe Elinor.

— Ești o prietenă fantastică, Ellie. Nu știu ce-am făcut să merit așa o prietenă bună și extraordinară ca tine.

După Ed, eşti extrem de importantă pentru mine, chiar aşa, deşi ne cunoaştem doar de câteva luni.

— Ridică-te, te rog.

Lucy ridică o mână, ca şi cum voia să încerce s-o mângâie pe Elinor pe frunte.

— Nu, zise Elinor. Nu.

Lucy oftă. Se ridică anevoie în picioare din cauza tocurilor.

— Biata de tine, spuse ea. Duci *atât* de multe, şi singură pe deasupra. Cred că e groaznic să vezi pe cineva ca mine cu viitorul ăsta superb în faţă şi cu prietene noi ca Fanny. Sper că o să-i spui lui Fanny că mi s-a părut grozavă.

Elinor se uită la covorul de sub tălpi în tăcere.

— Ştiu că i-a plăcut de mine, repetă Lucy, stând încă lângă Elinor. N-aveai cum să greşeşti. Nici mama lui Ed. Mă aşteptam să fie foarte rece cu mine, fiindcă ştiu că are o reputaţie de terminator… Se opri. S-a auzit la uşă?

— Poate.

— Cine o fi?

Elinor se dezmetici puţin.

— N-am idee. Probabil vreo prietenă de-ale doamnei J. Sau Bill, poate.

— Ah, sigur, zise Lucy cu emfază, Bill care vine să vadă ce face Marianne.

Se deschise uşa de la camera de zi, dezvăluind-o pe doamna Jennings care ducea o tavă cu căni şi în urma ei, uşor răvăşit şi cu aceeaşi faţă de om nedormit ca Elinor, era Edward Ferrars.

— Poftim! zise doamna Jennings cu voce tare. O fată la patru ace, o fată nu prea la patru ace, un tânăr şi trei cafele!

Intră în cameră şi puse tava pe măsuţa de sticlă din faţa televizorului. Niciuna din fete nu spuse un cuvânt. Edward stătea împietrit în uşă, privind direct în tavan.

Doamna Jennings se îndreptă de spate şi se uită la ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, care e problema? Nu vă cunoaşteţi?

Elinor înghiţi în sec.

— Ba da, sigur că da, doar că nu aşteptam… Nu eram… Se opri şi se uită la Lucy.

Lucy se uita afară pe fereastră, într-o poziţie absurdă de fotomodel, cu buzele uşor desfăcute. Elinor îl privi, încolţită cum era, pe Edward.

— Bună, Ed.

El mormăi ceva drept răspuns, aproape deloc inteligibil. Doamna Jennings porni înapoi spre uşă.

— Nu ştiu ce se întâmplă. Cu o fată cum este Charlotte, muţenia nu a fost niciodată o problemă cu care să mă confrunt, slavă Domnului. Mă găsiţi în dormitorul meu, la telefon, dacă aveţi nevoie de mine. Sau, îi mai spuse ea lui Elinor, aveţi nevoie de interpret?

Elinor spuse slab:

— Mulţumim pentru cafea.

Doamna Jennings îl împinse pe Edward în cameră şi apoi ieşi grabnic, închizând uşa cu putere în urma ei.

Elinor ridică o cană şi i-o întinse lui Lucy.

— Cafea?

Lucy se strâmbă, dar nu vorbi. Acceptă cafeaua şi îşi reluă locul de pe canapea, uitându-se în cană. Elinor se uită la Edward.

— Cafea, Ed?

— Mulţumesc, răspunse el, fără să se mişte.

Întinse o cană, oferindu-i mânerul, ca degetele lor să nu fie nevoite să se atingă. Lucy ridică privirea şi se uită la amândoi şi, deşi poziţia nu i se schimbă, ochii ei îi supravegheau.

— Ce mai faci? îl întrebă Elinor, în camera tăcută.

El luă cana şi o ţinu cu amândouă mâinile.

— Bine. Mulţumesc.

Elinor aşteptă. Stânjeneala din cameră era groasă ca fumul, şi deodată fu conştientă că era desculţă, în pijamale şi nepieptănată. De asemenea, o trecu un fior de iritare faţă de incapacitatea lui Edward de a face conversaţie şi de refuzul obstinat al lui Lucy. Spuse, prea tare:

— Păi, înainte să te oboseşti să întrebi, mama e bine, Mags e

bine, Marianne e OK, iar eu tocmai mă întorc în Devon. După ce mă îmbrac, desigur.

Edward luă o gură de cafea. Părea incapabil să se uite la vreuna din fete. Apoi spuse, ezitant:

— Mă… Mă bucur mult că Marianne e OK.

— E bine, zise Elinor. Dar nu i-a trecut. Sigur nu Pa trecut de tot.

El îi oferi o umbră de zâmbet.

— Splendid.

Elinor o privi pe Lucy. Lucy părea perfect stăpână pe sine acum, dar nu se grăbea să ajute cu discuţia. Elinor o întrebă:

— Eşti OK?

— Perfect, mersi, încuviinţă Lucy zâmbind.

— Păi, zise Elinor, punând jos cana, voi doi nu v-aţi văzut de secole. O să… o să mă duc să văd dacă Marianne s-a trezit.

— Te rog… zise Edward.

— Te rog ce?

Se strecură după un fotoliu. Lucy îl privi, zâmbind încă.

— Te rog să vezi dacă s-a trezit, spuse Edward. Aş… aş vrea s-o văd.

Elinor se duse la uşă. Lucy nu-şi dezlipi ochii de pe chipul lui Edward.

— Şi eu, spuse ea.

— Ed e aici? ţipă Marianne, sărind în pat. Aid? În apartamentul doamnei J?

— Da. Vrea să te vadă.

Marianne începu să scotocească după papuci, aplecându-se pe marginea patului.

— Ce fantastic! Doamne, ce bucurie! O fiinţă umană după o săptămână de monştri. Îl vezi pe al doilea?

— N-ai nevoie de papuci, zise Elinor. Şi… şi Lucy este aici.

Marianne se ridică brusc şi-şi dădu părul de pe faţă.

— Lucy?

— Da.

— Ce caută ea aici?

— Nu… nu ştiu. A venit doar aşa.

Marianne se dădu jos din pat şi se ridică în picioare. Spuse rânjind:

— Ce rea eşti, Ellie, îl laşi să fie nevoit să stea de vorbă cu ea.

— Păi, m-am gândit că de vreme ce se cunosc un pic…

— *Nimeni* n-ar trebui să fie nevoit să stea de vorbă cu cineva din familia Steele, decât cu pistolul la tâmplă. Mă duc aşa.

— Nu te piepteni?

Marianne se uită la ea.

— Nici tu nu te-ai pieptănat.

— Doamna J a apărut înainte să am timp.

— Şi tu, zise Marianne, ai apărut înainte să am *eu* timp. Bietul Ed.

Deschise uşa dormitorului şi fugi pe coridor spre camera de zi, cu Elinor împleticindu-se în urma ei.

— Ed! strigă ea, aruncându-şi braţele în jurul gâtului său. Oh, Ed, mă bucur aşa de mult să te văd

Edward, care abia dacă se mişcase din locul unde stătea în spatele fotoliului, o îmbrăţişă cât de entuziast fu în stare, cu o cană de cafea în mână.

— Bună, M, oh, bună, bună.

— Ne-a fost dor de tine! mai ales lui Ellie, desigur, dar şi mie, să vedem pe cineva normal, pe cineva de acasă.

El o ţinu puţin în faţa sa.

— Eşti groaznic de slabă, M.

— Ah, zise ea, dându-şi părul pe spate, nu contează. Sunt bine, chiar sunt. Dar Ellie e minunată. Nu crezi că arată minunat? Atâta timp cât Ellie e OK!

Elinor prinse schimbarea instantanee a expresiei lui Lucy într-una de furie inconfundabilă. Încercă să spună ceva conciliator, şi nu reuşi.

— Eşti OK aici? o întrebă Edward pe Marianne. În Londra?

Ea scutură din cap.

— Ştii ce s-a întâmplat? îl întrebă încet

— Da, zise el cu tristeţe. Am auzit.

— Şi apoi, zise Marianne, înveselindu-se când îşi aminti cât de oribilă fusese seara dinainte, am avut adunarea asta de familie, organizată – îmi cer scuze, Ed – de sora ta, care a fost *incredibil* de odioasă. De ce n-ai venit? Ai fi făcut-o suportabilă.

El se foi uşor.

— N-am putut.

— De ce?

— Păi, am cam promis cuiva…

— Iar Edward, zise Lucy tăios, deodată, nu e ca genul de ţipi pe care îi cunoşti tu, Marianne. Edward se ţine de cuvânt. Nu-i aşa, Ed?

Marianne se holbă la ea. Spuse surprinsă:

— Ştiu că se ţine de cuvânt. Ştiu că dacă spune că o să facă ceva, aşa o să fie. Ştiu asta. Tu ce ai?

Elinor se întoarse cu pumnii strânşi. Una era să nu-i placă sau să nu aibă încredere în Lucy Steele; alta era să fie pe cale s-o pocnească.

Edward îşi puse jos cana pe o măsuţă. îi spuse lui Marianne, cu reală afecţiune:

— Îmi pare tare rău, M, dar trebuie să plec.

Ea râse.

— Dar abia ai venit!

— Voiam doar… doar să văd ce mai faci.

— Sunt bine. O *să* fiu bine. Iar ea – arătând spre Elinor – e cea mai fantastică soră şi persoană. După cum ştii. Se aplecă în faţă până când gura i se apropie de urechea lui. Lucy o să plece într-un minut, sunt sigură, şopti ea. Rămâi să stăm de vorbă.

El scutură din cap, deşi îi zâmbea.

— Îmi pare rău, M, trebuie să plec.

Ridică ochii, privirea trecându-i rapid peste Lucy şi Elinor.

— Îmi pare rău, mai spuse încă o dată.

Elinor nu zise nimic. Furia faţă de Lucy şi dezamăgirea faţă de Edward făcuseră să i se pună un nod în gât

] *oanna Trollope* pe care nu putea să-l înghită. Privea drept înainte, conştientă de Edward care ieşea din cameră, avea o scurtă

întâlnire cu doamna Jennings pe hol, apoi auzi uşa din faţă trântindu-se în urma lui. Lucy spuse cu afectare, parcă foarte de departe:

— Şi eu ar trebui să plec.

Elinor se scutură şi deveni brusc pe deplin conştientă. Marianne trecuse pe lângă Lucy şi se aruncă pe canapea, unde îşi cerceta unghiile cu o concentrare feroce.

— Oh, zise Elinor.

Lucy se îndreptă spre uşă. Puse cana pe măsuţă, lângă a lui Edward.

— Zi plină, explică ea şi râse uşor, *şi* după o noapte foarte lungă! O privi pe Elinor şi adăugă cu emfază teatrală: Eşti o persoană *atât* de demnă de încredere. Şi preţuiesc asta atât de mult!

Când uşa din faţă se trânti a doua oară, Marianne se descolăci de pe canapea.

— OK, Ellie. De ce era aici?

— Habar n-am.

— De ce era aici Ellie? De ce ea *şi* Ed?

Elinor se uită pe fereastră şi spuse:

— Se cunosc de secole.

— Şi?

— Niciun şi.

Marianne se îndreptă spre uşă.

— OK, Ellie, nu-mi spune. Dar nu te aştepta să mă joc cu tine. Abia dacă le bagi în seamă şi apoi *ea* vine aici, ce-o mai însemna şi asta.

Elinor dădu să vorbească, dar Marianne ridică o mână s-o facă să tacă.

— Nu mă păcăli, Ellie. Se întâmplă ceva şi nu e bine pentru tine şi, dacă nu-mi spui, foarte bine. Dar nu te aştepta, Elinor Dashwood, să nu simt când nu este lucru curat.

Apoi ieşi din cameră şi o lăsă pe Elinor să se uite la cer, pe fereastră.

Capitolul 13

Sir John trânti o sticlă grea pe masa din bucătărie a lui Belle

Dashwood. Belle, care nu îl aştepta şi nu era pregătită de vizitatori, se uită uimită la sticlă.

— Şampanie!

El îi zâmbi larg.

— Şampanie, într-adevăr! Ca să sărbătorim.

— Dar, zise Belle, e doar o zi de joi…

Sir John îşi puse palmele pe masă, de o parte şi de alta a sticlei, şi se aplecă spre ea.

— Bem în cinstea lui Charlotte. A născut. Tommy Palmer are un fiu şi un moştenitor!

Belle îi zâmbi larg.

— Mă bucur foarte mult.

— Un găligan, zise Sir John vesel, peste patru kile. Mai mare decât ai noştri. Mary a zbughit-o la Londra şi îmi închipui că soacra deja dă ordine prin spital. Nu este grozav?

— Extraordinar! Extraordinar. Le-aş chema pe fete, dar nu s-au întors încă de la Exeter. Margaret avea un club de ceva după şcoală.

— Atunci, zise Sir John, apucând sticla, o să fim nevoiţi s-o bem noi doi până la ultimul strop. Scoate paharele!

— N-am aprins focul încă.

— Mă ocup eu. Haide, haide, Belle, dacă trebuie să dăm o petrecere doar noi, atunci *aşa* o să facem. Abi mi-a zis la telefon că Tommy era complet răvăşit cât timp Chiar era în travaliu, apoi că în secunda când s-a născut copilul, şi-a revenit şi zice că nu-şi dă seama care-i e capul şi că săracul băiat arată exact ca Churchill. Abi spune că era la fel de exasperant ca de obicei şi că bebeluşul arată exact ca el, săracul.

Începu să mărşăluiască prin bucătărie, deschizând dulapuri.

— Pahare? Pahare?

— Aici, zise Belle. Dar n-avem de şampanie.

Sir John scoase o exclamaţie de falsă enervare.

— N-aveţi de şampanie? N-aveţi *de şampanie*? O înghionti uşor, jovial. Fie vorba între noi, Belle, m-aş bucura s-o beau şi dintr-un borcan de gem.

— Nu pot, zise Elinor.

Stătea așezată în pat, cu mânecile cardiganului tatălui său trase peste încheieturile degetelor, bând un ceai. La capătul patului stătea mama ei, încă îmbrăcată și încă îmbujorată de la cantitatea de șampanie băută cu o viteză uluitoare. Încercase să-l convingă pe Sir John să rămână la cină, dar acesta declarase că pleacă în Portugalia de dimineață, să viziteze fabrica, și că trebuie să se pregătească s-o ia din loc devreme. Dispăruse în noapte în Range Roverul său, și o lăsase pe Belle ușor buimacă și sughițând încet să le aștepte pe Elinor și Margaret care veneau de la Exeter.

Oftă acum privind-o pe Elinor.

— Draga mea, știu că e obositor, toată fâțâiala asta la Londra. Dar John – și Fanny, presupun – te-au invitat la concertul ăsta, și Marianne n-o să se ducă fără tine. Și poți să mergi să vezi copilul lui Charlotte. N-ai putea?

Elinor lăsă capul în jos, deasupra cănii cu ceai.

— Am fost în fiecare weekend, de o groază de timp.

— Știu că ai fost.

— Și drumul cu autobuzul e foarte lung. Și mohorât duminică noaptea.

— Draga de Ellie. N-ai putea încă o dată? Fiindcă mi se pare că e momentul ca Marianne să vină acasă.

Elinor ridică brusc capul.

— Ce?

— Păi, zise Belle grijulie, trebuie să dea din nou piept cu viața, la un moment dat, nu-i așa? Poate ai impresia că n-am observat nimic, dar sunt conștientă că suntem aici de mai bine de o jumătate de an și plutește în derivă și nu se concentrează absolut deloc pe ce o să facă.

— Am încercat, zise Elinor scurt.

— Oh, dragă, sunt sigură…

Elinor puse jos cana pe teancul de cărți de lângă pat.

— Deci crezi că dacă vine aici o să se concentreze? Asupra a *orice*?

— Ar fi un început, răspunse Belle. Nu poate să profite la

nesfârşit de ospitalitatea lui Abi…

— Doamna J se bucură. O foloseşte pe Marianne ca pe o fiică de împrumut.

— Chiar şi aşa…

Elinor se frecă la ochi. Căscă.

— Deci, vrei să mă târăsc iar până la Londra pentru un concert…

— Cred, zise Belle, întrerupând-o, că John vrea să… mă rog, să se revanşeze. Pentru Fanny adică. N-ar spune-o, cu atâtea cuvinte, dar cred că simte că nu au fost prea de ajutor pentru Marianne, şi probabil vrea să vă ofere un pat în Harley Street. Măcar asta sugera la telefon.

— N-aş suporta să stau în Harley Street.

— Ellie dragă, John ne e rudă.

— Iar eu, zise Elinor, alunecând sub plapumă, sunt epuizată.

Belle se aplecă în faţă. Bătu uşor plapuma.

— Încă un weekend, draga mea. Fii drăguţă cu John şi convinge-o pe Marianne să vină acasă. Poţi să te vezi cu prietena ta, Lucy…

— O detest pe Lucy, zise Elinor.

— Oh, mă gândeam…

Elinor se întoarse pe o parte, cu faţa la perete.

— Asta fac toţi, oftă ea. Cred ce le convine. Şi un lucru care îţi convine *ţie* e să mă pui pe mine să mă împac cu John şi cu Fanny şi s-o conving pe Marianne că trebuie să înceteze să mai facă teatru din suferinţa din dragoste şi să se gândească serios la viitor.

Se lăsă liniştea. Belle se ridică. Elinor aşteptă să traverseze camera până la uşă, dar nu o făcu. În schimb, spuse cu o voce uşor tremurătoare:

— Să ştii că te apreciez, draga mea.

Elinor se uită la perete. Merita să spună că nu avea să mai facă nimic pentru nimeni deoarece i se părea că era cu atât mai pedepsită, cu cât era mai generoasă?

Sau avea să fie Elinor cea raţională, răbdătoare şi de încredere care nu îşi punea niciodată propriile sentimente în prim-plan fiindcă – să fim serioşi – nu avea vreunele care să merite luate în seamă, oricum,

nu-i aşa?

Se întoarse şi se uită la mama ei. Belle stătea cu mâinile împreunate, aproape într-o atitudine de rugăciune.

— Încă un weekend la Londra, zise Elinor cu severitate. Şi *gata*.

Concertul avu loc într-o biserică transformată cu stil din Chelsea. Publicul, bănuia Elinor – la fel de bine hrănit şi de bine îmbrăcat – putea fi împărţit în cei cărora chiar le plăcea muzica şi cei cărora le plăcea să creadă alţii că le place. Fanny, era sigură, făcea parte din a doua categorie şi îşi petrecu mare parte din timp foindu-se pe scaun să vadă pe cine cunoştea şi la cine se putea îndrepta la pauză. Numai Marianne stătea tăcută, studiindu-şi programul, oprindu-se destul cât să-i spună lui Elinor:

— Rahmaninov nr. 2. Nu contează de câte ori îl aud. E divin.

Fanny scoase un ţipăt scurt.

— Doamne, uite-l pe Robert! Ce naiba face aici? Muzica clasică nu e *deloc* stilul lui! sări şi începu să-şi fluture programul. Robbie! Robbie! Aici!

Un tânăr subţire într-un costum cu o croială extravagantă, la jumătatea culoarului faţă de scaunele lor, începu să se uite în jur, distras.

— Robbie! strigă Fanny. Aici! Aici sus!

Tânărul, observă Elinor, era cel pe care îl văzuse în articolul de două pagini din ziarul de duminică al doamnei Jennings. Veni în fugă pe culoar şi îi dădu surorii sale un sărut teatral.

— Ce mă bucur să te văd, soră-mea mare, *mare*!

— Iar ea e Elinor, zise Fanny fără entuziasm. Ştii. Sora vitregă a lui Johnnie. Sau, mă rog, una dintre ele.

— Ooh, zise Robert Ferrars, dându-şi ochii peste cap la Elinor, deci suntem aproape rude!

— Mda, oarecum.

— Iar tu, zise Robert cu emfază, îl cunoşti pe fratele nostru care e oaia neagră, Ed, nu-i aşa?

— Puţin, interveni Fanny înţepată.

— Păi, zise Robert, aranjându-şi manşetele cămăşii, mereu zic –

nu-i aşa, Fan – că dacă mama şi tata ar fi făcut ce era logic cu Ed şi bar fi trimis la Westminster, ca pe mine, n-ar fi existat prostiile astea. Nu, Fan? Dacă bău trimis în dizgraţie la şcoala aia din Portsmouth…

— Plymouth, îl corectă Fanny.

— Mă rog, asta ba pus capac, oriunde ar fi fost. A luat-o pur şi simplu razna. Şi nu s-a oprit de atunci, nu? Ce băiat obraznic.

John Dashwood, observându-l pe cumnatul său pentru prima oară, se ridică şi se duse să-l salute. Marianne ridică privirea din program, observă pe cineva – încă o dată – care nu o interesa şi se întoarse la citit.

— Salut, bătrâne, zise John Dashwood cordial. Nu mă aşteptam să te văd *aici*.

Robert Ferrars îi făcu cu ochiul lui Elinor.

— Nu este chiar stilul meu, trebuie să recunosc. De ce să stai în tăcere, să asculţi, când poţi să vorbeşti, zic! Se uită la sora lui. O mai ţii minte pe Sissy Elliot? Sau *Lady* Elliot, dragă, că aşa îşi zice acum de când *el* a primit titlul. Ce mai amuzament! Mă rog, trebuia să fiu acolo în seara asta, să o ajut cu o petrecere. Robbie, mi-a zis, nu intră două sute de oameni într-o cameră cât un frigider în niciun caz, şi i-am zis, dragă, uşor ca bună ziua, lasă-mă pe mine, canapelele ies pe balcon, sub plastic, deschizi uşile duble spre camera de zi şi, hei *presto*, spaţiu de petrecere cu un loc chiar şi pentru fumători, afară. A fost extaziată. Dar *atât* de supărată că n-aveam să fiu acolo, până la urmă.

Elinor era fascinată şi dezgustată de el, în egală măsură. Îl întrebă, aproape fără să vrea:

— Şi de ce nu te-ai dus?

El îi atinse mâna.

— Entre nous, Elinor, aproape cumnata mea, am avut o invitaţie mai bună. Cei din familia Elliot sunt nobili pe viaţă, drăguţă, iar eu – se uită în lungul coridorului – am fost invitat aici de o *ducesă*. Care vrea să îi organizez – da, *eu* – nunta fiică-sii.

— Oh, zise Elinor absent.

— Ce obrăznicie, zise Fanny cu reală afecţiune.

El se aplecă şi o sărută pe obraz. Apoi lăsă două degete pe ale lui

Elinor.

— Pupături data viitoare, scumpo. Se uită dincolo de ea, la Marianne. Ea e *celebra*…

— Ş̧ş̧t, zise Fanny, prefăcându-se că îl ceartă, eşti groaznic. Aşa de groaznic.

El îi rânji.

— Şi am plecat, zise el şi ţâşni înapoi la locul său.

— Ce scumpete, îi zise Fanny lui Elinor. Suntem înnebuniţi după el. E bine-venit oricând, nu-i aşa, Johnnie?

John Dashwood se uită la Elinor. Spuse iute, ca şi cum îşi permitea o mare îndrăzneală:

— Şi *voi* sunteţi, desigur, Elinor. Oricând.

— Mulţumesc, zise Elinor jenată.

Fanny îşi drese glasul. îi spuse soţului său, pe un ton măsurat:

— Am vorbit despre asta, dragule.

— Ştiu, zise John Dashwood. Dar n-am vrut ca Elinor să creadă…

Fanny se întoarse să se uite la Elinor.

— Bănuiesc că Elinor n-a crezut nimic. N-am dreptate, Ellie? De ce să se supere Elinor dacă le ofer un pat fetelor Steele cât timp sunt în Londra?

— Oh, nu mă supăr. Nu ştiam, eu…

— La urma urmei, zise Fanny mieros, familia mea îi e cam datoare unchiului lui Lucy că s-a în grijit de Ed toţi anii ăia grei, nu? N-am avut ocazia să le mulţumesc pentru tot ce au făcut înainte, nu-i aşa?

— Nu, zise John Dashwood nesigur, cred că nu.

— Iar eu, zise Elinor, nepăsându-i dacă părea nepoliticoasă, nu mă supăr oricum. E grozav oricum să stai cu doamna J.

Se lăsă liniştea o clipă, timp în care Fanny o privi pe Elinor, iar Elinor se uită la covor. Apoi Fanny zise, fără căldură:

— Vino altă dată. Şi după altă pauză: Flarry adoră să stea cu Lucy. Se uită la soţul ei. Nu-i aşa?

John Dashwood trase aer în piept. Nu o privi pe Elinor.

— Uite! zise el uşurat. Uite. Se sting luminile!

Capitolul 14

— Mergem la o cafea, îi spuse Elinor ferm lui Mariarme a doua zi dimineaţă, şi o să mă asculţi. Adică o să *asculţi*. N-o să te uiţi doar lung la mine în timp ce te gândeşti la ceva complet diferit.

Marianne era în faţa oglinzii din baie, aranjându-şi cerceii. Privirea ei o întâlni pe a lui Elinor în oglindă, cu ochii mari şi inocenţi.

— OK. Dar nu vreau să-mi ţii predici.

— Adică nu vrei să auzi niciun alt punct de vedere decât al tău.

— Nu, adică nu vreau să-mi vorbeşti de sus şi să-mi spui… Ce e zgomotul ăsta?

— Doamna] la telefon. Ca de obicei.

Marianne se opri deodată şi zise:

— Ţipă.

— Mereu vorbeşte tare.

— Nu, dar…

Vocea de pe coridorul spre camera de zi se opri brusc şi se auzi în schimb un sunet greoi de paşi, aproape alergând spre ele. Câteva secunde mai târziu, Abigail Jennings apăru în uşa băii, cu telefonul mobil strâns la pieptul ei imens.

— Fetelor, zise ea. Părea că abia poate să-şi mai tragă răsuflarea.

Ele păşiră în faţă, spre ea. Elinor întinse un braţ ca s-o sprijine.

— Vai de mine, doamnă], sunteţi OK? Sunteţi… Abigail apăsă telefonul în faldurile eşarfei de caşmir drapate în jurul gâtului.

— Dragile mele…

— Ce e? Ce… E ceva groaznic?

Doamna jennings se uită în tavan ca şi cum aştepta susţinerea divină.

— Nu neapărat groaznic…

Elinor şi Marianne îşi puseră acum amândouă mâinile pe gazda lor, s-o sprijine, şi o conduseră atent în baie să se aşeze pe capacul închis al toaletei.

— Tocmai am sunat-o pe Charlotte… zise gâfâind uşor.

— Da! Da?

— Pentru că, ştiţi voi, era aşa disperată cu copilul că plângea, şi am zis, sigur sunt colici, e ceva *aşa* de obişnuit şi ai nevoie de omul ăsta divin, Donovan, care să-i facă masaj cranian copilului, şi o să fii *uimită* de rezultat. E uluitor câţi oameni pur şi simplu nu înţeleg că plăcile creierului se strivesc în timpul călătoriei ălei a *sinistre* prin canalul naşterii, şi că *asta* comprimă terminaţiile nervoase de la baza craniului şi, hei *presto*, colici, sărăcuţii…

— De asta ţipaţi? întrebă Marianne, întrerupând-o, stând în genunchi pe podeaua băii lângă doamna Jennings. Din cauza copilului şi…

Doamna Jennings se uită cu ochii mari la ea.

— Oh, nu. Nu, drăguţă. De asta am sunat-o pe Charlotte. Să-i spun…

— Atunci de ce…

— De ce ce?

— De ce ţipaţi?

Doamna jennings trase adânc aer în piept, îşi ridică mâinile grăsuţe şi le lăsă să cadă dramatic în poală, ţinând încă telefonul.

— Drăguţă, nu o să-ţi vină să crezi ce mi-a zis Charlotte. Ce *mai* dramă! Parcă e ceva dintr-un roman.

Elinor îngenunche şi ea.

— Spuneţi-ne şi nouă, vă rugăm!

Doamna jennings se aplecă înainte, ca şi cum urma să le dezvăluie ceva confidenţial.

— A fost cea mai groaznică ceartă. În Harley Street. Azi-dimineaţă. Aparent lui Nancy Steele i s-a părut că toată lumea de acolo se înţelege aşa de bine, încât ar fi perfect acceptabil să-i spună fratelui tău şi cumnatei tale că Lucy şi băiatul ăla Ferrars – fratele cumnatei tale, drăguţă, băiatul cu F, Doamne sfinte! – sunt logodiţi de mai bine de un an şi n-au zis nimănui, fiindcă doamna Ferrars are nişte idei aşa de fixe despre cu cine trebuie să se însoare băieţii ei, aşa îngrozită de oportuniste cum e ea. Cumnata ta a luat-o razna complet, mi-a zis Charlotte, şi a dat fuga s-o scoale pe Lucy şi să-i spună că i s-a acrit de disperate după bani care îi amuşină familia, şi în secunda doi

Lucy şi Nancy sunt afară pe trotuar şi o pornesc drept spre Charlotte, şi Tommy a găsit o bucătărie plină de femei plânse şi un copil care urlă şi Charlotte zice că s-a dus direct la birou, deşi e duminică.

Marianne era lividă. Se lăsă pe călcâie, cu mâna la gură.

— Nu Ed. Nu… spuse ea înăbuşit.

Doamna Jennings o bătu pe spate.

— Haide, dragă. E frumos că a stat alături de Lucy, nu-i aşa? Cred că e ceva să-i sfidezi pe ahtiaţii ăia după bani din familia Ferrars. Chiar cred. De fapt, îl laud; nu-i suport pe cei care cred că banii sunt tot ce contează.

Privirea lui Marianne se fixă asupra lui Elinor. Şopti, lăsând mâna în jos:

— Ştiai?

Elinor încuviinţă fără cuvinte.

— De când? zise Marianne.

— De săptămâni. Luni.

— Şi nu mi-ai *spus*?

Elinor răspunse, uitându-se în podea:

— N-am spus nimănui.

Doamna Jennings se ridică anevoie.

— Ce mai poveste, nu credeţi? zise veselă.

— Da, răspunseră amândouă politicos, fără să se mişte.

Ea păşi neîndemânatic peste ele.

— Ştiu că e cumnata voastră, drăguţelor, dar serios, ce reacţie! Săraca Lucy! O scumpă. E o poveste aşa minunată, mai ales în zilele noastre, nu vi se pare? Acum mă duc la Charlotte să văd ce pot să fac să ajut. Vă descurcaţi singure cu micul dejun? Sunt croasanţi în dulap.

— Mulţumim.

Doamna Jennings se opri în uşă.

— Ştiţi, zise ea, poate chiar o să le iasă. Iubire cu bani puţini şi tot tacâmul. Sunt sigură că i-aş putea ajuta cu nişte mobilă. Se uită la fetele Dashwood, care încă stăteau ghemuite pe podea. Mă întreb ce-o să se întâmple când află mama lui Ed! O să iasă cu scântei şi, vă zic eu, nu vreau să pierd nicio clipită!

Elinor se uită în sus la ea. Reuşi să schiţeze un zâmbet obosit.

— Transmite-i salutări lui Charlotte, zise ea.

După ce paşii se îndepărtară, Marianne îi spuse cu un glas răguşit surorii sale:

— Ai ştiut tot timpul, Elinor Dashwood, că Ed şi Lucy sunt logodiţi, tot timpul cât eu am fost cum am fost?

Elinor încuviinţă cu reticenţă.

— Deci, zise Marianne, aplecându-se s-o prindă pe Elinor de cea mai apropiată încheietură, Ed e o scursură totală, la fel ca Wills?

— Nu, răspunse Elinor vehement. *Nu*.

— Ce nesătul, să aleagă o vacă aşa ca…

— E altceva, zise Elinor. El e altfel. A fost neglijat şi batjocorit când era mic, şi apoi toţi oamenii ăia din Plymouth au fost drăguţi cu el, şi Lucy era la pachet, şi a simţit obligaţia asta…

— Ce? zise Marianne.

— Nu e o persoană rea.

— E o scorpie.

— Iar el, continuă Elinor cu efort, nici el nu e rău.

— E jalnic.

Elinor scoase un suspin.

— Ellie?

— Ce?

— L-ai iubit?

Elinor se foi puţin pe podea.

— Nu ştiu. Da. Nu. Eu… Eu iubesc multă lume.

— *Nu* bărbaţi.

— Chiar şi unii bărbaţi.

— Dar nu pe Ed!

Elinor o privi şi îi spuse cu seriozitate:

— M, eu nu cred într-o iubire unică, aşa ca tine. Dar da, simt ceva pentru Ed, aşa e. Şi înainte să-l mai faci cu ou şi cu oţet, vreau să-ţi spun că nu mi-a promis niciodată nimic, nu m-a făcut niciodată să sper sau să cred în ceva ce nu putea să-mi dea. De fapt, cred că mă place. Mai mult. *Ştiu* că mă place. Dar e prins între ciocan şi nicovală. Cu

maică-sa şi acum cu toate circumstanţele astea, şi trebuie să-şi afirme independenţa, dar e prins în capcană. Nu ştiu dacă vrea să fie cu Lucy sau nu, dar n-o s-o dezamăgească pentru că şi el a fost dezamăgit de atâţia oameni toată viaţa lui, încât nu se poate decide să-i facă acelaşi lucru altcuiva, indiferent cât îl costă asta. Nu înţelegi?

Se lăsă o linişte lungă. Apoi Marianne se ridică încet în picioare. Uitându-se la sora ei, spuse încet:

— Îl iubeşti. Nu-i aşa?

Elinor oftă. Încuviinţă imperceptibil din cap.

Marianne zise aproape cu vehemenţă:

— Şi în tot timpul ăsta în care eu am bătut toba cu Wills şi am plâns şi am miorlăit şi am fost o divă afurisită cu toată lumea, tu ştiai despre Lucy şi Ed şi nu mi-ai spus o vorbă despre asta.

Elinor se ridică în genunchi, apoi în picioare. Nu o privi pe Marianne. Scutură din cap.

— Nu.

— Mă simt oribil.

— Te rog…

— Ellie, o întrerupse Marianne, cu vocea tremurându-i. Am fost aşa de nesuferită. Aşa de egoistă. Am fost aşa de obsedată, că nici nu m-am uitat măcar să văd dacă suferi. Se întinse şi o luă pe Elinor de mână. îmi pare atât de rău, Ellie, serios. îmi pare atât, atât de rău.

Elinor râse cu jumătate de gură.

— Nu contează.

— Ba da. Ba *da*. Marianne lăsă mâna lui Elinor şi o îmbrăţişă. Doamne, Ellie! Mă simt aşa de oribil când mă gândesc cum m-am purtat cu tine că aş putea să mă omor!

— Nu face asta. Te rog, nu…

— Ce pot să fac? Ellie, ce pot să fac să încerc să mă revanşez faţă de tine măcar o părticică minusculă?

Elinor se desprinse delicat. O luă pe sora ei de umeri şi o privi cu seriozitate.

— E ceva.

— Ce? Orice, orice!

— M, zise Elinor, vreau să te porţi ca şi cum nu ne pasă absolut deloc de chestia asta.

— Ce?

— Vorbesc serios. Vreau să fii drăguţă cu Lucy şi cu Ed la fel ca de obicei. Vreau să nu bănuiască nimeni niciodată, *niciodată*, că am ceva de împărţit cu ea. Lucy şi Ed sunt doar un cuplu fericit cu care avem o legătură vagă şi atât. OK?

— Dar îmi vine s-o ucid, zise supărată Marianne.

— Nu e vorba despre tine. Nu e vorba despre ea. E vorba despre mine. Vreau să-mi promiţi că o să mă ajuţi să nu ies şifonată din treaba asta. Vreau să faci asta pentru mine. Pentru mine, Elinor. Înţelegi?

Marianne oftă. Apoi zâmbi slab.

— Înţeleg. Promit.

În buzunarul cardiganului, lui Elinor începu să-i sune telefonul. îl scoase şi se uită la ecran.

— Doamne, e John! zise ea.

— Răspunde, zise Marianne. Repede.

Elinor duse telefonul la ureche.

— Alo? zise ea. John?

— Elinor? spuse el. Elinor. Ai un minut?

— Sigur.

Îi făcu semn lui Marianne să se aşeze pe podea lângă ea, cu spatele lipit de cadă.

— S-a întâmplat ceva foarte – grav, spuse John. Fanny e foarte supărată, teribil de afectată, ştii cât de încrezătoare e ea…

Elinor zise repede:

— John, ştim, dacă vrei să spui…

— Îngrozitor! exclamă el, cu vocea indignată. Se întinde ca o molimă în zilele noastre. O familie privată se supără de ceva şi toată lumea află în câteva secunde. Fanny se simte complet trădată, desigur, şi cine nu s-ar simţi, după tot ce a făcut pentru fetele astea bune de nimic.

— Da.

— Elinor, le-a luat în casă fiindcă i s-a părut că familia ei îi

datora ceva familiei lor pentru că au avut grijă de Edward în adolescenţă. Se purta fermecător şi generos, ca de obicei, şi apoi află că Lucy a pus gheara pe Edward şi are de gând să se mărite cu el şi când i-a spus asta – serios, Elinor, n-o să crezi cât de *neruşinat* a fost cu soră-sa şi cu maică-sa… Edward are *tupeul* să spună că este adevărat şi că *într-adevăr* o să se însoare.

— Oh, zise Elinor. Se uita înainte. Marianne o apucase de mâna cu care nu ţinea telefonul şi i-o strângea. Deci… Deci mama lui Ed ştie?

— A fost înnebunită, răspunse John. Absolut înnebunită. Şi ştii ce femeie extraordinară e – ai cunoscut-o. Vrea doar ce e mai bun pentru copiii ei, asta e tot ce o interesează, dar când i-a explicat lui Edward ce pereche potrivită ar fi Tassy Morton pentru el şi cât de fericită ar fi să le ofere casa familiei din Norfolk, el a râs pur şi simplu. Îţi vine să crezi? Pur şi simplu a râs.

— Foarte bine! strigă Marianne.

— Cine a fost asta? întrebă John.

— E Marianne, John. E lângă mine.

— Ce-a zis?

— A zis „Foarte urât”, spuse Elinor, fără să se uite la sora ei.

Marianne îşi ascunse faţa în umărul lui Elinor, scuturându-se de râs.

— Aşa zic şi eu, spuse John. Ce comportament odios! Ruşinos! Nu mă mir că a reacţionat aşa. Nu mai vede el vreun ban. Niciodată. Şi-a dat foc la valiză.

Elinor întrebă încet:

— Şi el ce-a zis?

— Nu mare lucru, de fapt. E ciudat, serios, dar bănuiesc că tăcerea e şi ea parte din sfidare. Chiar şi când a zis mama lui Fanny – perfect de înţeles, după părerea mea – că o să facă orice să-i stea în cale în viitor, nu prea a reacţionat. A zis doar că a promis.

— Probabil aşa a fost.

— Ei, haide! Promisiuni unei fete ca aia?

Elinor trase aer în piept.

— Doamnei J îi place mult de Lucy, John. Şi doamna J a fost

foarte drăguţă cu noi.

— Păi, zise John, începând să se bâlbâie, ştiu că Lucy are un ştiu ce legătură cu doamna Jennings, şi sunt sigură că până acum n-a făcut probleme, dar chiar nu e OK, să ştii, să-l faci pe un băiat care ştii că valorează o avere să promită că se însoară cu tine, când tu nu prea ai cu ce te lăuda. Adică nu poţi să nu să te gândeşti că a văzut marea ocazie, că-l iubeşte doar pentru portofel, nu? Nu e vina doamnei Jennings dacă fina răposatului ei soţ sau ce-o fi ea se poartă aşa dezamăgitor, nu? Aş fi ultima persoană din lume care să creadă asta. La fel cum sunt ultima persoană care să creadă că mama lui Fanny s-a purtat altfel decât exemplar – atât de corectă, atât de generoasă, l-a oferit o casă cu şase dormitoare în Norfolk, Elinor, să nu mai zic de ferma care vine la pachet! Iar el pur şi simplu i le-a aruncat înapoi. Una, două. Mă rog, şi-a făcut-o singur, prostul de el, acum să se spele pe cap.

Marianne se aplecă mai aproape de telefon şi întrebă:

— John, cum s-a terminat?

— Cum s-a terminat ce?

— Toate astea. Cearta.

— Păi, explică John, Edward a ieşit valvârtej din apartament şi habar n-avem unde e. Fanny tocmai mi-a zis: „Oh, John, cheamă un taxi pentru fetele astea şi scapă de ele. Plăteşte tu taxiul, *orice*, numai să plece”. Şi aşa am făcut. Ce generos din partea ei, ştii – şi când te gândeşti la circumstanţe! Dar nu ştiu unde e Lucy acum. Ştiu că ea şi soră-sa s-au dus direct la familia Palmer, dar cred că şi Tommy le-a dat afară, deştept băiat. Aşa că stăm aici şi încercăm să ne revenim. Biata Fanny! E aşa de distrusă; ştiţi cât de sensibilă e. A zis chiar că şi-ar fi dorit să staţi voi aici, nu fetele Steele.

— Serios…

— Şi desigur, mâine-dimineaţă mama lui Fanny se duce direct la avocat. N-o opreşte nimic când îşi pune ceva în minte; până la prânz îşi schimbă testamentul. O să le stea pur şi simplu pe cap până se termină. Bietul Robert. Acum o să primească şi partea lui Edward. Şi, desigur, o să fie ceva şi pentru Fanny, nu că pe ea ar interesa-o vreun pic banii. Se

opri, apoi zise: Deci, doamna Jennings ştie toate astea?

— Da, răspunse Elinor. Ea ne-a spus.

— Şi ce reacţie credeţi că o să aibă?

Elinor zâmbi în telefon.

— Oh, presupun că o să fie complet de partea lor, John. Îi e tare dragă Lucy şi o să deteste să vadă pe cineva ca Edward dat afară de propria familie. E foarte familistă, vezi tu.

Urmă un moment de tăcere. Apoi John zise încordat:

— Sunt sigură că Fanny ar vrea să stea de vorbă cu voi, dacă n-ar fi atât de supărată.

Elinor zâmbi şi mai larg.

— Salut-o din partea noastră.

— Este atât de distrusă. Şi sigur că te simţi umilit şi rănit când cineva cu care ai fost atât de amabil te dezamăgeşte în halul ăsta.

Elinor îşi reţinu un hohot de râs.

— Aşa e, John, zise ea. Chiar aşa e. E aşa de greu când un om care ţi-e apropiat se dovedeşte că nu e cum credeai că e, apoi închise telefonul şi se întoarse către sora ei.

— Eşti tare, zise Marianne, râzând la rândul ei. Eşti foarte tare.

Capitolul 15

— Ce faci? întrebă Margaret.

Elinor şi Margaret şedeau de o parte şi de alta a mesei din bucătărie din Barton Cottage, cu laptopurile deschise. Margaret trebuia să facă un proiect la biologie la al ei – sistemul digestiv, cu diagrame şi analize ale tuturor interacţiunilor chimice ale diverselor secreţii digestive, dar, de fapt, stătea de vorbă pe Facebook cu o colegă de clasă care avea un frate mai mare grozav – dar grozav de distant.

Elinor răspunse scurt, fără să ridice privirea:

— E-mailuri.

— Pot să văd?

— Nu.

— De ce? Sunt private?

— Nu.

— Sunt de la Ed?

— Nu.

— Dacă nu sunt private, zise Margaret, şi nu sunt de la Ed, de ce nu pot să le văd?

Elinor oftă. Întoarse laptopul ca să vadă Margaret ecranul.

— N-o să te intereseze.

Margaret se întinse peste masă, mijind ochii să vadă mai bine.

— Cine e Fancynancy?

— Nancy Steele.

— Bleah. Scârbos. De ce îţi scrie?

— Să se dea mare.

— Ţi-a scris *pagini* întregi. Totul e despre chirurgul ăla plastic?

— De unde ştii de el?

— Ştiu, răspunse Margaret, pentru că ea stă mereu pe Twitter. Scrie că el a zis asta şi ailaltă şi că i-a plăcut poşeta ei roz şi toate chestiile astea scârboase. Trist nu e *cuvântul*.

— Nu, zise Elinor, nu e despre el.

Margaret se fâţâi la loc pe scaun şi spuse:

— Jonno zice că are capacitatea de a fi atentă a unei musculiţe.

— Are dreptate.

— Atunci de ce îi scrii?

— Nu-i scriu, zise Elinor răbdătoare. Ea mi-a scris. Să-mi zică a nu ştiu câta oară despre Lucy şi Ed. Şi ca să se asigure că înţeleg cum stă treaba, şi Lucy mi-a scris.

Margaret îşi vârî capătul pixului în gură. Pe lângă el, întrebă:

— Ce treabă?

— Că se însoară.

— Ştim asta.

Elinor oftă din nou. Spuse, uitându-se la ecran, şi nu la Margaret:

— Păi, vor să pună sare pe rană. Că Lucy s-a gândit că ar trebui să se ofere să-l lase în pace pe Ed, dacă asta însemna să se certe cu familia lui şi să nu mai moştenească nimic, iar el n-ar fi vrut să audă şi i-a zis că e un înger.

— Pun pariu că n-a zis asta.

— Nu, zise Elinor. Asta am fost eu. În supărarea mea.

— De ce eşti supărată?

— Pentru că Ed se poată aşa frumos. Şi pentru că Nancy Steele e aşa o tâmpită şi pentru că Lucy îmi scrie asta numai ca să-i redirecţionez e-mailul doamnei J şi lui Mary şi tuturor, iar ei să creadă: Vai, ce persoană grozavă e Lucy şi ce oribilă e familia Ferrars.

Margaret îşi scoase pixul din gură.

— Păi, şi nu e? întrebă ea.

— O parte din ea.

Margaret începu să joace cu pixul pe masă.

— Ellie…

— Ce?

— Contează banii? Contează dacă Ed şi Lucy au bani?

— Păi, zise Elinor cu grijă, trebuie să supravieţuiască.

— El nu prea are o slujbă, totuşi, nu-i aşa? Iar ea se cam laudă că face nu ştiu ce cursuri şi astea. Nu prea câştigă, de fapt.

Elinor se uită la ecran.

— Lucy mă roagă să văd dacă Jonno i-ar da o slujbă lui Ed. Sau chiar Tommy.

— Mamăă, zise Margaret pe neaşteptate.

— Da.

— I-ar da?

— Mă îndoiesc.

— I-ar da Jonno sau Tommy Palmer *pe bune o* slujbă lui Ed?

Elinor îşi privi sora.

— Păi, tu ce crezi?

Margaret ridică iarăşi pixul.

— Cred, zise ea, că banii sunt şi mai plictisitori decât dragostea. Dar nu atât de incredibil de plictisitori ca biologia.

În baia de deasupra bucătăriei – auzea glasurile fiicelor sale prin podea, chiar dacă nu înţelegea ce spuneau – Belle Dashwood stătea în apa fierbinte, cu faţa acoperită de o mască. Pe Mary Middleton o apucase curăţenia şi golise conţinutul dulapurilor sale din baie, bogat echipate, trimiţând la Barton Cottage o pungă plină cu borcănele scumpe pe jumătate folosite de tot felul de produse, inclusiv o mască

de faţă care promitea să lase tenul nu doar fără riduri, ci şi cu un aspect înrourat. Margaret îşi exprimase dispreţul faţă de ideea de înrourat.

— Vor să spună ud. Cine vrea să arate ud, dacă nu e peşte sau ceva?

Belle nu voia să arate ca un peşte. Dar descoperise, în ultimele săptămâni, că voia să nu arate doar ca mama a trei fete mari. Începuse să îşi dorească să fie recunoscută ca o femeie care uimea oamenii când le spunea ce vârste aveau fetele ei, o femeie care era admirată pentru ceea ce încă avea, mai degrabă decât compătimită pentru ceea ce îi lipsea. Întinsă în cadă, simţindu-şi pielea strângându-i-se sub scutul crăpat al măştii, Belle se gândi că, deşi Henry era şi avea să fie pentru totdeauna iubirea vieţii ei, inima era un muşchi, nu doar un organ, şi avea nevoie de exerciţiu.

Încercase să îi sugereze ceva în această privinţă la telefon lui Abigail Jennings. Conversaţia începuse cu recunoştinţa lui Beâle pentru toată amabilitatea pe care i-o arătase lui Marianne atâta timp şi continuase cu Belle care dădea de înţeles că poate acea amabilitate ar putea fi extinsă şi la mama lui Marianne.

— E splendid aici, zise Belle, uitându-se pe fereastră la ploaia care cădea drept pe pavelele din curtea din faţa geamurilor de la bucătărie. E aşa frumos. Iar Jonno e aşa de amabil. Şi Mary. Toată lumea e adorabilă. Dar este… E cam *izolat*, ştii.

Abigail, urmărind fără îndoială o cu totul altă privelişte şi perspectivă de la fereastra sa din Londra, alese să pretindă că nu pricepea aluzia.

— Nu-ţi face griji, draga mea. N-am nici cea mai mică intenţie să uit de Margaret. Ea urmează, îţi promit. Charlotte a convins-o pe Marianne să meargă la casa lor de weekend cu bebeluşul, şi nu pot s-o fac să se întoarcă apoi cu mine aici, aşa că o să fiu singură-singurică, nu-i aşa?

Belle îşi răsuci degetele prin cablul telefonului.

— Mă întrebam, Abi, dacă *eu* aş putea…

— Tu, draga mea? Ce treabă să ai tu la Londra, când stai unde

stai? Trimite-mi-o pe Margaret, în vacanţe, şi n-o să existe gelozie între surori.

Belle trase adânc aer în piept.

— Abigail, zise ea, ai fost atât de amabilă şi de primitoare. Dar fetele mele sunt *ale mele*. Nu sunt cărţi de bibliotecă. Nu sunt de împrumut pentru oricine, cum le vine cheful, să ştii.

Şi puse telefonul în furcă. Abigail nu o sună înapoi. Asta fusese acum trei zile, se gândea Belle, stând în apa care nu mai era destul de caldă, şi de atunci tăcere absolută. Nu era deloc uşor să încerce să comunice cu Marianne – era mai bine, spunea Elinor, dar încă şifonată –, iar acum şi Elinor o evita, refuzând, după cum se exprimase ea, să mai tragă sforile de acum încolo.

— Trebuie să te descurci singură, mamă. Nu mai pot cu Marianne. Nu pot să-i îmbunez pe John şi pe Fanny. Nu pot să fiu eu cea care face întotdeauna bucăţile de viaţă cu care nu vrei să te oboseşti. Am o slujbă, cu care plătesc o mulţime din facturi, şi asta şi dusul lui Margaret la şcoală e tot ce pot acum. *Tot*. OK?

Belle bâjbâi pe marginea căzii după un prosop mic, îl înmuie, îl stoarse şi începu să se frece cu el pe faţă ca să-şi cureţe masca. Senzaţia de uşurare era de nedescris. Oare jumătate din efectul tratamentelor cosmetice era pur şi simplu uşurarea pe care o simţeai când se terminau?

Se ridică din cadă şi coborî picurând pe covoraşul de lângă ea, întinzându-se după un prosop. Ce haos era totul, deodată – sau fusese de fapt un haos de când murise Henry? Lipsa banilor, comportamentul lui John şi al lui Fanny, casa asta pentru care trebuiau să fie atât de recunoscătoare, Willoughby, Ed. Ed! Belle înfăşură prosopul în jurul său, ca pe un sarong. Era Ed? Oare de asta era Elinor atât de vizibil de necooperantă? Oare Elinor, de fapt, era profund supărată din cauza lui Ed şi a fetei Steele, deşi jura că nu?

Traversă baia şi şterse un cerc în aburul de pe oglindă. Se aplecă şi se uită la tenul ei de după masca facială. Arăta înrourat? Sau doar… roşu?

Bill Brandon o aştepta pe Elinor într-o cafenea din Exeter.

Sunase de dimineaţă să-i spună că era în oraş în ziua aceea şi ar putea lua împreună prânzul.

— Nu mănânc de prânz.

— Trebuie să mănânci ceva! A

— Îmi aduc ceva la pachet. Într-o caserolă, de acasă.

— Sună deprimant.

— Este.

— Păi, măcar lasă-mă să-ţi iau un sandviş nedeprimant pe care nu a trebuit să-l prepari singură, atunci.

— Mulţumesc, zise Elinor, deodată părând recunoscătoare, chiar plină de recunoştinţă, mi-ar… mi-ar face plăcere.

Acum, Bill puse o farfurie pe masa dintre ei.

— Rac de râu şi cremă de brânză şi rucola. Somon afumat. Pui şi salată, totul pe pâine cu seminţe. Acum, mănâncă.

Elinor zise sincer:

— Mulţumesc. Chiar îţi mulţumesc.

Bill trase scaunul din faţa ei şi se aşeză.

— Şi am comandat două cappuccino, cu ciocolată pe al tău. *Da*. Detest cappuccino, dar m-am gândit că dacă nu l-aş bea pe al meu, nici tu nu l-ai bea pe al tău.

— Sunt aşa nesuferită?

El îi zâmbi, întinzându-i farfuria cu sandvişuri.

— Ai voie să simţi că eşti sătulă, să ştii.

— Mereu mi s-a părut că e OK să fii sătul atâta timp cât nu te descarci pe alţii. Iar eu nu sunt prea drăguţă cu mama.

Bill luă un sandviş şi îl privi.

— E o femeie minunată mama ta, dar te exploatează.

— Nu, ea…

— *Ba da*, zise Bill apăsat. Luă o gură de sandviş. Mănâncă, o îndemnă, apoi mestecă şi rânji. Ce-ar zice doamna J dacă ne-ar vedea acum, luând prânzul într-un loc public?

Elinor îşi mâncase pe nerăsuflate primul sandviş. Luând-o mai încet cu al doilea, întrebă:

— De ce să zică ceva?

— Pentru că are impresia, în capul ăla plin de bârfe, că m-aş da la tine, dacă aş avea curaj.

Elinor încetă să mai mănânce.

— Dar… zise ea şi se opri.

El îi zâmbi şi spuse:

— Cred că eşti minunată.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

— Şi eu cred la fel.

— Dar nu…

— Nu. Nu.

El îi întinse iar farfuria cu sandvişuri.

— Crezi că eu şi cu tine suntem genul de oameni condamnaţi să vrea ce nu pot primi?

Elinor se uită într-o parte.

— Nu ştiu.

— Elinor?

— Da?

— Ed Ferrars. Şi Lucy. Ce părere ai de fapt despre asta?

Elinor se uită la el.

— Sunt OK, zise ea.

— OK? Serios?

— Bill, zise Elinor, sunt hotărâtă – absolut hotărâtă – să nu-mi consum energia emoţională visând cu ochii deschişi. Nici măcar nu înţeleg pe deplin ce se întâmplă, şi totuşi înţeleg cum a ajuns acolo. Totul are de-a face cu familia, cu familia lui. Şi cu maică-sa. Sunt nişte snobi absoluţi toţi din familia lui, iar el urăşte asta. îi ia apărarea lui Lucy; se poartă cam de modă veche şi onorabil.

— Dar nu se poate condamna…

Elinor se aplecă în faţă.

— Bill, cred că mai degrabă ar trăi, nu neapărat fericit, într-un mod pe care îl consideră corect, şi nu – nu pur materialist, ca familia lui, decât într-un mod care nu e în acord cu conştiinţa lui. Ştiu că oamenii nu gândesc aşa acum, dar cred că el trebuie să facă totul în stilul lui.

O chelneriţă veni din spatele tejghelei şi puse două căni albe uriaşe şi groase de cafea în faţa lor.

— Poftiţi, zise ea absentă.

După ce plecă, Bill spuse:

— Şi tu?

Elinor se uită la stratul gros de spumă de pe cafeaua ei. Răspunse cu deplină convingere:

— Nu mba promis niciodată nimic. Şi trebuie să facă ceea ce i se pare corect. Aş proceda la fel în locul lui. O viaţă ai, trebuie să încerci să fii genul de om cu care poţi să trăieşti.

Bill zise delicat:

— Trebuie să fii sinceră cu mine. Te-ar deranja dacă aş încerca să-l ajut?

Elinor ridică brusc capul.

— Să-l ajuţi!

— Am un post vacant la Delaford. E o funcţie de conducere, dar orientată mai mult spre oameni, nu spre administrare sau finanţe. Am încercat mai mulţi oameni cu calificări fantastice în ştiinţe sociale, dar toţi par cam bazaţi pe teorie, cam prea didactici, pentru ce ne trebuie nouă. Mulţi dintre oamenii de la Delaford sunt complet haotici şi avem nevoie de cineva care nu se aşteaptă nici la ordine, nici la miracole. Cineva în care personalul să aibă încredere, de fapt. Crezi… Crezi că i-ar plăcea aşa ceva?

Elinor simţi cum se înroşeşte. Întinse o mână şi o apucă pe a lui Bill.

— Familia lui pare aşa de odioasă, zise Bill, şi… şi ce zici despre conştiinţa lui chiar îmi aduce aminte de mine. Aş vrea să-l ajut, dacă pot, chiar dacă nu-i cunosc prea bine. Ar fi vorba şi de cazare, desigur. Un apartament. Nimic special. Dar nici măcar n-o să sugerez asta, dacă tu… dacă el…

Elinor îl strânse de mână pe Bill. Spuse cu fervoare:

— Eşti… Eşti *fantastic*.

— Dar tu…

— Sunt bine, zise Elinor hotărâtă. Bine. Promit.

— Atâta timp cât chiar așa e?

Elinor se lăsă pe spate. îi zâmbi și spuse:

— Știi, Bill, că eu cred că te poți obișnui cu orice atâta timp cât știi exact cu ce te obișnuiești. Și dacă știu ce urmează pentru Ed, atunci pot să-mi văd de viitorul meu.

El râse.

— Mi-aș dori ca doamna J să aibă dreptate. Despre noi doi.

— Dar nu are.

El oftă și spuse:

— Trebuie să încerc să-ți copiez bunul-simț suprem. Mi-aș dori să nu fiu așa un romantic irecuperabil.

Elinor își luă cana de cafea.

— Eu ar trebui să fiu, zise ea.

— Nu-ți dori asta niciodată. Faci ceva pentru mine?

— Sigur.

— Îi spui lui Ed să mă sune?

Ea îl privi din nou drept în ochi.

— Ar trebui să faci asta direct.

— Elinor, abia dacă îl cunosc. Am auzit *de el* de la tine și instinctul meu e că ar fi omul potrivit pentru Delaford, dar nu pot să-l sun așa din senin. Ar părea ciudat.

Elinor se uită în cafeaua ei.

— O să-i dau un mesaj. O să-i dau un mesaj cu numărul tău și o să-i spun să te sune.

— Iar doamna J?

— Ce e cu doamna J?

— Îi spui că, deși nu te-am cerut de nevastă, ți-am cerut să ajut pe cineva și indirect pe fina ei?

Elinor îi zâmbi larg.

— Da, zise ea. Da. Mi-ar plăcea.

— Ed sunt, spuse Edward Ferrars.

Elinor, stând în mașina portocalie așteptând-o pe Margaret să iasă de la școală, cu telefonul la ureche, se uita drept în față.

— Bună, zise ea plat.

— Am primit mesajul tău.
— Da.
— Ziceai… ziceai să-l sun pe Bill Brandon?
Elinor încercă să nu pară prea rigidă.
— Da. M-a rugat să-ți dau numărul lui. M-a rugat să-ți spun să-l suni.
Edward întrebă reţinut:
— Ştii… Ştii şi de ce?
Ea lăsă să treacă o clipă, apoi zise:
— Da.
— Elinor? zise el. Elinor, îmi poţi spune de ce?
Ea închise ochii o secundă. Apoi îi deschise şi se forţă să zâmbească, pentru ca el să-i simtă căldura din voce.
— Vrea să-ți ofere un loc de muncă.
Se lăsă o tăcere plină de uimire.
Apoi Edward zise neîncrezător:
— El vrea să-mi ofere *mie* un *loc de muncă*?
— Da. La Delaford.
— Mi-ar plăcea la nebunie să lucrez la Delaford, zise Edward sincer emoţionat.
— Da, spuse Elinor, ştiu.
— Dar nu… nu sunt calificat.
— Cred că de fapt caută calităţi, nu calificări.
— Oh, uau! făcu Edward. Vocea îi tremura. Oh, uau! A zis…
— Sună-l. Sună-l şi întreabă.
— Ellie?
Ea îşi duse o mână la gură. îi spusese „Ellie”.
— Ellie, mai zise o dată Edward, Bill… Bill a vorbit cu tine despre asta?
Ea îşi dădu mâna la o parte.
— Da.
— Te-a întrebat dacă… dacă tu crezi că mi-ar plăcea?
— Da.
— Şi ştia, şi tu la fel, că n-am serviciu şi nici Lucy nu are, aşa-i?

— Da.

— Iar… iar tu… Tu nu mi-ai stat în cale? Ai zis că o să-mi dai numărul lui?

— Sigur.

— Oh, Doamne, zise Edward. Acum vocea îi tremura de-a dreptul. Oh, Ellie.

O vedea pe Margaret acum, mocăindu-se să iasă pe poarta şcolii, la nici cincizeci de metri, aplecată într-o parte din cauza ghiozdanului greu.

— Ai fi făcut la fel, zise Elinor. Hai, sună-l.

— E aşa de generos. Aşa de deosebit. Şi… şi tu.

— Haide, mulţumeşte-i *lui*, Edward.

— Ellie…

— Trebuie să plec. Margaret e aici, o iau de la şcoală.

— Mags? zise Edward, aproape cu dor în glas.

Portiera se deschise.

— Pa, zise Elinor. Pa. Succes, şi închise telefonul. Margaret se trânti pe scaunul din dreapta.

— Urăsc maşina asta.

— Ştiu.

— *Ou cine vorbeai*?

Elinor se întinse să-şi arunce telefonul în geanta de la picioarele lui Margaret.

— Cu cineva pe care n-o să-l mai văd până se însoară, zise ea. Şi nu vreau, nu *vreau*, să vorbesc despre asta.

Margaret îşi puse centura. Ridică teatral din umeri.

— Mi se rupe, zise ea.

— Deci, zise Belle, încrucişându-şi braţele. Deci. Ce se întâmplă?

Elinor îşi făcu de lucru cu ibricul, cu spatele la mama ei.

— Şi nu spune că nimic, zise Belle.

— Nu aveam de gând.

— Abi e la telefon şi-mi spune că Bill e fantastic şi Lucy e aşa de fericită, apoi John spune că Fanny e încă prea supărată să se bucure de orice, şi cred că oferta lui Bill e foarte ciudată, ca să nu spunem mai

mult, şi apoi Jonno sună să spună că Mary l-a văzut pe Robert Ferrars luând o cină foarte intimă cu fata Morton cu care trebuia să se însoare Ed, şi apoi vii tu, cu sânge rece, şi nu-mi spui nimic!

Elinor începu să caute căni. Spuse potolit:

— O *să* îţi spun. Aveam de gând. Vreau doar nişte ceai.

— Fac eu ceai, zise Belle. Tu vorbeşte. Unde e Mags?

— S-a dus în camera ei.

— E bine?

— A luat şapte la biologie.

— *Dar asta e* extraordinar!

— Mamă…

— Aşază-te. Spune-mi. Ceai ceai sau de plante?

Elinor se aşeză la masa din bucătărie şi se aplecă pe ea.

— Mamă, Bill i-a oferit lui Ed un loc de muncă la

Delaford.

Belle se întoarse de la ibric, cu gura căscată.

— Dragul de el! Serios! Ce frumos. Sau nu?

— Oh, mi se pare că da. E genul de slujbă umană, utilă, la care s-ar putea să strălucească.

— Şi domnişoara Lucy?

— Păi, zise Elinor, nu-mi închipui că uman sau util e pe lista ei de dorinţe, nu? Dar i-ar plăcea noul statut şi legăturile cu Bill, şi toate astea.

Belle turnă apă fierbinte în cana lui Elinor.

— Şi tu, draga mea?

— Sunt bine, mamă. Ţi-am zis că sunt OK şi nu discut mai mult.

— Dar e aşa de trist pentru tine. Noi toţi credeam…

— Mamă!

Belle puse cana lui Elinor pe masă în faţa ei.

— Asta explică purtarea lui John, spuse Belle.

— Ce asta?

— Faptul că Bill i-a oferit o slujbă lui Ed. Explică perfect purtarea lui John. Nu-mi imaginam de ce ar suna – nu sună niciodată – şi apoi nu-mi imaginam despre ce vorbeşte, Fanny asta, Fanny ailaltă,

Fanny aşa de rănită şi trădată, şi maică-sa o mamă atât de grozavă, şi amândouă atât de curajoase când au auzit de Ed şi că trebuie să ştim cât de curajoşi au fost, chiar dacă nu trebuie să menţionăm vreodată subiectul pentru că este atât de dureros pentru amândoi. Şi ştii ce?

— Nu, zise Elinor, suflând în ceai.

— Ştii ce-a zis John? Ce-a avut tupeu să zică?

— Nimic nu m-ar mira, zise Elinor.

— A zis, spuse Belle, a zis că Fanny a fost atât de îngrozită de faptul că a ales-o pe fata Steele, încât ar fi preferat chiar să fii tu! Îţi vine să crezi? A spus că sigur că e prea târziu acum, dar dacă ar putea alege, Fanny ar vrea mai degrabă să-i fii tu cumnată. Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Am zis: „John, ai un *tupeu* fantastic să spui aşa ceva după cum v-aţi purtat tu şi Fanny cu Elinor şi cu mine”, dar ştii cum e, m-a ignorat şi a continuat să turuie despre cât de curajoasă şi extraordinară e Fanny, şi apoi a zis că singura consolare pe care o are e Robert, căruia întreaga situaţie i se pare hilară şi care l-a maimuţărit pe Edward având grijă de toţi ţicniţii lui Bill şi a făcut-o să râdă. Presupun că e foarte amuzant.

Elinor luă o gură de ceai.

— E un idiot.

— John zice că i-a plăcut de *tine*!

— Poate.

— Dar a zis că Robert nu crede că Ed s-ar putea descurca la Delaford, că ar fi complet peste puterile lui şi, după părerea lui Robert, Lucy e foarte, foarte banală.

— Mamă, chiar nu vreau să ştiu.

Belle se aşeză pe scaunul de lângă Elinor.

— Iar Fanny ne-a invitat pe toate la Norland!

Elinor se întoarse şi se holbă la maică-sa.

— Nu cred.

— Nu prea călduros. De fapt, i-aş descrie invitaţia ca foarte vagă. Dar a spus-o. Serios! Ce mai după-amiază!

Elinor spuse reflectând:

— Presupun că Lucy o să-l învârtă pe degete pe Bill Brandon.

— O să fie destul de înţelept cu ea. Nu e fraier. Draga mea…

— Da?

— Crezi… Crezi că încă mai ţine la Marianne?

— Da, zise Elinor scurt.

— Sigur, spuse Belle, mie mereu mi-a plăcut de el.

— Chiar aşa?

— La fel cum am fost întotdeauna puţin circumspectă cu Wills. Poate era el un zeu, dar avea ceva în ochi care nu-mi plăcea. Am spus mereu asta, nu-i aşa?

— Mamă, spuse Elinor, în privinţa lui Marianne…

— Mi-aş dori să se gândească la cineva ca Bill. O persoană bună, un om bun, ca Bill.

— Mamă, zise Elinor din nou, *chiar* pleacă din Londra.

— Ce?

— Pleacă de la doamna]. Charlotte a convins-o să se ducă la casa lor de weekend. Lângă Bath sau Bristol sau ceva. O să… O să-i facă trecerea spre venitul acasă.

Belle o privi pe fiica ei, dintr-odată foarte sobră.

— Ellie, asta înseamnă progres?

— Aşa sper.

— Biata Marianne.

Elinor luă o mână de pe cană şi o puse pe a mamei sale.

— S-a schimbat, mamă. E altfel.

— Este?

Elinor se aplecă şi o sărută pe mama ei pe obraz.

— Face lucrurile în stilul ei, la timpul potrivit. Dar încearcă foarte tare să se maturizeze. O să vezi.

Capitolul 16

Marianne stătea foarte, foarte nemişcată în mijlocul dormitorului din Cleveland pe care i-l repartizase Charlotte. Era o cameră drăguţă cu două paturi şi două ferestre ce dădeau spre vest, prin care soarele de aprilie îşi revărsa toată lipsa de îndurare: lumina de primăvară era, după părerea lui Marianne, strălucitoare, dar crudă.

Şi era aproape crud să fii nevoit să te uiţi spre vest prin

asemenea ferestre, spre vest către Devon, unde era Barton, unde era Allenham şi unde se născuse Wills, într-un loc numit Combe Magna, după cum îi spusese el.

Traversă camera încet şi se opri în faţa uneia dintre ferestre. Simţi cum povara depresiei i se aşeza din nou pe umeri, în ciuda luminii soarelui şi în ciuda grădinii de primăvară de sub fereastra ei, şi în ciuda sunetelor domestice ale lui Charlotte, ale mamei ei şi ale copilului care se auzeau din alte părţi ale casei. Nu mai era tocmai depresia unei inimi frânte, ci mai degrabă amintirea acum se simţise, ce fusese, înainte să plece la Londra, amintirea acelei fete violent de fericite care fusese copleşită de o inocenţă completă, neprihănită a inimii, şi pe care nu avea s-o mai recapete vreodată. Fata care se uitase ultima dată spre West Country cu un asemenea extaz nu mai exista, iar cea care se uita spre acest ţinut acum nu era doar trezită, ci oarecum micşorată, redusă ca şi cum un plămân emoţional uriaş ar fi fost înlăturat şi în locul lui se afla doar un grăunte posomorât de deziluzie.

Fereastra era deschisă, o fereastră înaltă cu cercevea între perdele albe de in cu dungi gri şi roz. Marianne îşi încrucişă braţele pe pervaz şi se aplecă afară. Grădinile de dedesubt erau întinse şi, chiar dacă Cleveland Cottage îşi spunea astfel, era un semn de afectare, de fapt, fiind practic o casă în toată regula. O casă impunătoare, cu rânduri de copaci maturi în jurul ei, cu o întindere de pietriş, cu perspectiva dealurilor în sud-est cu o clădire mică drept punct focal, la o oarecare distanţă, un fals templu grecesc, pe care Tommy spunea că un strămoş de-ai să îl ridicase la construcţia casei.

— Pe la 1808, 1810, cam atunci, zise el. Poate noi, cei din familia Palmer, n-o să câştigăm niciodată vreun premiu Nobel, dar ne pricepem să facem bani. Se uită la Marianne. Bănuiesc că tu crezi că n-ar trebui să amintesc de bani, ce să mai zic de lăudat.

Marianne îi zâmbi uşor în semn de răspuns. Ca martor principal al umilinţei ei publice, nu îl putea ierta cu adevărat vreodată, nici să-l vadă ca tipul cu o inimă bună şi judecată sănătoasă pe care Elinor insista că le avea. Fusese o uşurare pentru ea că Tommy nu venea la Cleveland până mai târziu, aducându-l, se pare, pe Bill Brandon ca

oaspete în acel weekend, şi când aveau să ajungă amândoi, urma să fi sosit şi Elinor de la Barton, şi avea să-şi asume răspunderea, ca de obicei, pentru ea şi Marianne, lăsând-o pe Marianne liberă să citească, sau să meargă la o plimbare, sau absentă în general de la festinurile şi distracţiile pe care Charlotte le planifica fără îndoială.

Marianne se întoarse din nou cu faţa la cameră. Avea s-o lase pe Elinor să aleagă patul pe care îl prefera; avea s-o lase pe Elinor să conducă, să dicteze ritmul. Încerca foarte tare – destul de tare cât Elinor să nu cumva să nu observe – să se schimbe, să fie mai puţin preocupată de sine, mai puţin încăpăţânată, mai atentă la ce sufereau alţi oameni (Elinor mai ales) cu un stoicism pe care trebuia să-l recunoască, deşi încă nu voia să-l şi imite. Se străduia să se schimbe, *într-adevăr*, dar era greu, oricum, să renunţe la gloria certitudinilor sale trecute, la credinţa în pasiune, şi abandon, şi în puterea seducătoare pe care o exercita ascultatul pornirilor proprii. Dar încerca şi avea să încerce în continuare, iar faptul că acceptase un weekend la casa de la ţară a lui Charlotte şi Tommy era o dovadă a intenţiei sale reale de a fi altfel. Nu-i aşa? Strănută deodată, tremurând, şi căută o cutie cu şerveţele. Trebuiau să fie pe undeva. Charlotte era genul de gazdă care, chiar şi cu un nou-născut, nu ar fi neglijat niciodată detaliile.

Şerveţelele erau acolo, desigur, ascunse într-un cub de răchită albă în baie, lângă un teanc aranjat de prosoape albe ca zăpada şi un săpun roz nou, în formă de ou. Marianne smulse un pumn de şerveţele din cutie şi îşi suflă nasul cu putere. Poate nu era depresie ce simţea, ci altceva mult mai simplu. Poate durerile de cap şi de articulaţii nu erau deloc psihologice, ci pur şi simplu prevestirea unei răceli serioase. Suflă din nou şi apoi îşi puse palma peste frunte. Oare, se întrebă ea, avea temperatură?

Elinor, conducând cei peste o sută de kilometri dintre Exeter şi Cleveland după muncă, privea cum se strică vremea. Plecase din Exeter pe lumină de după-amiază târzie, dar pe măsură ce se apropia de Bristol, norii din faţa ei se întunecau şi coborau tot mai mult, strângându-se în mase uriaşe vineţii până când, la cincisprezece

kilometri de destinaţie, ploaia se porni deodată pe autostradă ca şi cum cineva răsturnase o cadă, şi se trezi că se chinuie să ţină maşina pe poziţie şi să vadă, în acelaşi timp. Asculta Heart FM – postul preferat al lui Margaret –, dar până şi muzica fu acoperită de răpăiala ploii pe capotă. Se aplecă în faţă încercând să vadă mai bine şi, nu pentru prima dată, se întrebă ce avea Marianne de cererile ei erau atât de greu – chiar imposibil – de refuzat.

— Doar un weekend la Cleveland, spusese Marianne. Două nopţi. Te rog. Nu mă face să mă duc singură.

— Dar nu văd de ce ai vrea să te duci *oricum*. De ce nu vii direct acasă?

Marianne spuse cu voce slabă, încărcată de tristeţe:

— Nu prea pot să fac asta…

— Dar care e diferenţa dintre a veni direct acasă vineri sau, după un weekend care nu-ţi place, duminică după-amiază?

Se lăsă liniştea. Marianne tăcea, iar Elinor, la biroul său din Exeter, nu avea chef s-o ajute. Apoi Marianne zise, cu o voce şi mai slabă:

— E un fel de test.

— Ce? Ce e?

— Să merg la Charlotte. Trebuie să încerc să fiu iar normală. Trebuie să… să mă antrenez să fiu mai obişnuită. Trebuie să merg la Charlotte şi să fiu un oaspete bun, să văd copilul şi să-mi exprim aprecierea.

— Dacă aş fi Charlotte, zise Elinor, m-aş simţi insultată de o atitudine ca asta. Norocul tău e că e prea drăguţă şi veselă să-i pese, chiar dacă observă.

— Nu m-am exprimat bine, zise Marianne.

— Nu?

— Nu vreau să par superioară. Nu cred că sunt superioară. Cred că tu eşti superioară. Voiam doar să spun că… încerc. Nu… Să nu fiu cum eram.

Elinor cedă puţin.

— OK.

— Dacă e mare lucru când vin acasă, Ellie, o să ştiu că e din cauză că eu am *făcut* să fie mare lucru. Chiar nu vreau melodramă, nici măcar dramă-dramă. Vreau să merg acasă şi să-mi fac planuri de viitor şi să fiu – mă rog, ceva ce ar fi trebuit să fiu. Dar aş… *preţui* atât de mult dacă ai veni la Cleveland.

Şi iat-o acum, luptându-se pe autostradă într-o furtună de primăvară, cu perspectiva unui weekend printre oameni care erau cu toţii, cu excepţia bebeluşului lui Charlotte şi a lui Marianne, nu doar mai în vârstă decât ea, dar aveau şi o viziune complet diferită asupra vieţii. „Viaţa”, se gândi ea deodată, aproape cu amărăciune. „Viaţă e ceea ce am? Chiar dacă refuz vehement barurile şi cluburile şi beţiile, cu siguranţă că viaţa pentru cineva de vârsta mea ar trebui să fie măcar puţin mai *distractivă*?”

— S-a făcut fleaşcă, zise Charlotte. Adică până la piele. A vrut să meargă la templu, iar eu i-am zis hai să-l aştepţi pe Tommy să ţi-l arate, e mândria vieţii lui, a pus chiar wireless acolo, dar n-a vrut, a zis că *trebuie* să facă mişcare după toate săptămânile alea la Londra, şi, în secunda doi, se aude un tunet *asurzitor* şi se rupe cerul, şi Marianne, desigur, e *fleaşcă*, şi apoi nu *pot* s-o fac să-şi dea jos blugii şi să pună pe ea ceva uscat, nici mami nu poate, şi, serios, Ellie, pe bune, nu mă mir că se simte groaznic. Nu sunt adorabili lăstarii ăştia de mazăre? O să-i pun în salată. Vara pun flori de condurul-doamnei în salată, şi merită *complet* efortul doar ca să-l văd pe Tommy cum o ia razna. Nu *suportă* mâncarea sărată cu fructe sau flori în ea. E prea amuzant.

Elinor se sprijinea de unul dintre dulăpioarele cu aspect patinat, bând tacticos dintr-o cană cu ceai.

— Mă duc să o văd. S-a dus la culcare?

— Aşa sper. Aşa i-am zis şi eu, şi mami, dar n-a vrut să ia Lemsip sau Nurofen şi, sinceră să fiu, n-am vrut să strănute în faţa micuţului Tomkins, bietul de el, aşa că i-am zis să se ducă la culcare şi să stea acolo.

Elinor se uită în bucătărie. Într-un ţarc de joacă, pe podeaua bine îngrijită, micul Tom Palmer, îmbrăcat într-o salopetă cu baveţică şi o cămaşă cu carouri în miniatură, stătea într-un balansoar, dând slab

din mâini şi picioare ca o insectă întoarsă pe spate.

— *Sper* că nu i-a dat nimic, spuse Elinor.

— Nu te teme, zise Charlotte, tăind plină de competenţă un bulb de fenicul, nu i-am dat ocazia. Am împachetat-o şi am trimis-o numaidecât la etaj. Se uită la fiul ei. Nu-i aşa, prinţişor? Şi n-o s-o ia tati razna de tot când o să te vadă îmbrăcat aşa? E aşa de amuzant, dar Tommy crede că toţi copiii trebuie să poarte doar cămăşi albe de noapte luni de zile. Aşa că o să ascundem puloveraşul nou de caşmir al lui bebe de tati, nu-i aşa? Ellie, cred că eşti epuizată. Du-te şi fă o baie. Băieţii ajung abia la nouăj că şi mami stă lipită de televizor la ştiri, ca de obicei. îi tot spun, că e mai bine să nu ştii, când totul e atât de odios, dar zice că dacă nu ştie se simte mai rău. Ellie, *ce* mă fac cu ea la Londra fără sora ta de care să aibă grijă?

Marianne stătea întinsă pe o parte, pe patul nedesfăcut, cu genunchii strânşi la piept şi cu ochii închişi. Elinor se aplecă asupra ei.

— M?

— Oh, spuse ea, fără să se mişte. Oh, Ellie. Mă bucur atât de mult că ai venit.

Elinor puse o mână pe piciorul surorii sale. Blugii săi erau umezi, aproape uzi, şi şuviţele de păr care îi şerpuiau pe pernă nu erau nici ele uscate, evident.

Spuse, aproape supărată:

— Ce faci?

Marianne zise, strângând din dinţi ca să nu tremure:

— Nu mă simt prea bine.

— Nu, zise Elinor, sigur că nu. Arăţi groaznic. Ai febră?

— Probabil…

— Şi eşti astmatică. Şi stai în haine ude, cu febra, a eşti un *copil*, Marianne…

— Nu te supăra, te rog, zise Marianne slab. M-amsim ţit deodată aşa de rău, şi apoi un pic închisă ca într-o cuşcă, şi m-a prins ploaia…

— Ridică-te, zise Elinor.

— Ridică-te!

Marianne, cu ochii încă închişi, se strădui să stea în capul

oaselor., …

Elinor apucă tivul puloverului şi începu să i-l trag peste cap.

— Ajută-mă, spuse ea.

— Încerc…

— Acum cămaşa.

— Ellie, îmi pare rău, îmi pare rău, nu pot…

— Blugii, zise Elinor. Tot. Doamne, eşti aşa aiurita.

— N-am vrut să fie aşa.

— Ai inhalatorul?

— Da.

— Unde?

— În geantă, răspunse Marianne.

Se ghemui pe marginea patului în lenjerie, tremurând. Elinor îşi scoase propriile pijamale din valiza şi i le întinse.

— Pune-le pe tine. O să-ţi aduc puful.

— N-am nevoie…

— M, aproape strigă Elinor, dacă răceşti şi ţi se duce a plămâni, ce se întâmplă? Ce? Ce?

— N-am vrut să fac spectacol…

— *Întotdeauna* e spectacol cu tine!

— Chiar îmi pare rău, zise Marianne. Îmi pare rău, serios. Aveam nevoie să vii, voiam să vii, dar n-am vrut să se întâmple asta.

— O să-ţi aduc o sticlă cu apă fierbinte.

— Ellie?”

— Ce?

— Au venit Bill şi Tommy?

Elinor se opri la uşă.

— De ce-ar conta asta?

— Nu ştiu. Mă… Mă simt un pic mai liniştită când Bill e prin preajmă, nu crezi…?

— Doamne, zise Elinor acru, *asta da*, răzgândire. Parcă ţi se părea bătrân şi plictisitor.

Marianne spuse, cu câtă demnitate putu, chinuindu-se cu pijamalele lui Ellie:

— Încerc… încerc să gândesc altfel. Încercam să *fiu* altfel. Nu vreau să răcesc. îmi pare rău, Ellie. îmi pare rău.

Elinor se uită la ea. Pijamalele erau vechi, din bumbac, cu imprimeu cu ceainice. Mereu fuseseră prea mari. Dar chiar şi îmbrăcată cu ele, cu părul ud căzându-i pe umeri şi cu cearcăne de oboseală, Marianne arăta, de fapt, extraordinar. Elinor oftă.

— Suie-te în pat, zise ea. Acum. Cum trebuie. Mă duc să-ţi aduc o sticlă cu apă fierbinte şi un paracetamol şi o să-l iei.

Marianne încercă să zâmbească.

— Sigur, zise ea.

Bill Brandon încercă să o convingă pe Elinor să bea puţin whisky.

— Unul slab. Medicament. Arăţi sfârşită.

— Nu prea îmi place.

— Chiar dacă pun şi bere de ghimbir?

— Chiar şi aşa.

— Presupun că nu pot să-i duc puţin lui Marianne…

Elinor îi zâmbi.

— Sper că a adormit, zise ea.

— Nu vreau să fac caz din nimic, dar n-ar trebui să chemăm un doctor? Sau să sunăm la Urgenţe sau ceva?

— A răcit, zise Charlotte din cealaltă parte a bucătăriei, unde îşi alăpta bebeluşul, cu un şal crem de paşmina drapat cuviincios peste copil şi un umăr. Nu moare, alarmistule.

E astmatică. 250

joanna Trollope

Tommy traversă camera, puse un pahar de vin în mâna lui Elinor şi-l pocni pe Bill Brandon în umăr.

— Nu fi babă, Bill. A răcit. Ascult-o pe domniţă.

Elinor sorbi puţin vin şi îi spuse lui Bill:

— Am trăit cu astmatici toată viaţa. Sincer. A răcit fiindcă mă aştept ca sistemul ei imunitar să fie un pic slăbit după toate chestiile de iarna asta, şi are nevoie doar de somn. O să fie bine mâine-dimineaţă.

— Eu tot cred…

— Ce grozăvii, zise doamna Jennings, intrând valvârtej în cameră. De ce mă mai uit la ştiri când mă fac doar să-mi pierd speranţa? Sunt sigură că grecii urăsc austeritatea, dar tatăl tău, Charlotte, spunea mereu că dacă n-ai, nu te împrumuţi să cheltui. Sunt cu doamna Merkel până la capăt. Hai, Tommy, e vineri seară, cred că se cere ceva serios.

— Gin serios?

Ea îi zâmbi larg.

— Splendid. Doar mai uşor cu seriosul. Elinor, drăguţă, arăţi terminată. Ce mai face sora ta?

— Vreau să cheme doctorul, zise Bill. E astmatică.

— E OK, zise Elinor. Doarme. Până mâine-dimineaţă se face bine.

Doamna Jennings dădu din cap spre nepotul ei.

— Să sperăm că nu i-a dat *lui* ce are, mititica.

— Nu cât timp îl alăptez, mami. E imun la orice. Tommy, în paharul ăla e doar gin, serios?

— Cam aşa.

— Perfect, spuse Abigail Jennings satisfăcută. Ridică paharul spre oaspeţii ei răsfiraţi. Noroc, dragilor. Weekend frumos în continuare şi un viitor frumos la toată lumea. Deodată îşi aminti ceva. Bill, zise ea. Bill. Ce minunat că i-ai dat băiatului o slujbă. Minunat.

— Şi un apartament, adăugă Charlotte.

— Pe care îl aranjez, spuse Bill zâmbind. Nu i-aş putea cere nici unei fete să-l suporte aşa cum e. Voiam s-o rog pe Elinor să mă ajute, de fapt.

— Ah…

— Perfect, zise Abigail din nou, întorcându-se să-i zâmbească larg fetei. Persoana potrivită. Arhitecta noastră blândă! Ideal. Şi cu cât vă vedeţi mai des voi doi, cu atât mai fericită o să fiu.

— Abi…

— Doamnă J…

Ea le făcu semn cu o mână grăsuţă.

— Ei, haideţi, voi doi. Avem nevoie de ceva acţiune în sectorul

romantic după tot ce-am suferit.

Elinor puse paharul de vin pe cel mai apropiat blat. Tommy Palmer, observă ea, ţinea în palme picioruşele fiului său şi zâmbea la ce ascundea şalul de paşmina.

— Mă duc să văd ce face Marianne, zise ea.

Bill îi atinse braţul.

— Pot să te ajut? Pot să fac ceva?

Ea scutură din cap.

— Nu. Dar mulţumesc.

— Cheamă-mă. Dacă ai nevoie de orice…

— Sigur.

Bill o privi, deodată plin de hotărâre.

— Transmite-i dragostea mea, zise el.

În celălalt capăt al camerei, Charlotte şi doamna Jennings îşi dădeau ochii peste cap una la cealaltă.

— Nicio şansă, îi şopti Charlotte mamei sale.

Tommy Palmer îşi întoarse privirea de la capul acoperit al bebeluşul la chipul soţiei sale. Expresia sa era dojenitoare.

— Să nu fiţi aşa de sigure, zise el limpede, niciuna dintre voi.

Cineva, undeva în confuzia tulbure a viselor lui Bill Brandon, bătea la uşă. Nu-şi dădea seama de unde venea bătaia sau ce o producea, dar era constantă, iar şi iar, apoi cineva strigă şi bătu în acelaşi timp, chemându-l pe nume şi deodată ochii i se deschiseră şi se trezi brusc, privind în gol în întunericul dormitorului de o persoană de la Cleveland Cottage, unde îşi ţinea Tommy Palmer hainele de weekend.

] *oanna Trollope*

Ca în vremea armatei, fu treaz şi jos din pat într-o secundă, recunoscător că îşi amintise – de vreme ce se afla în casa altcuiva – să-şi pună măcar pantaloni de pijama în seara dinainte. Ciocănitul venea de la uşa dormitorului, iar vocea era a lui Elinor. O deschise brusc şi zise, cu un glas care nu era deloc pe cât de calm şi hotărât ar fi vrut:

— Marianne?

Elinor era îmbrăcată într-un tricou supradimensionat şi avea ochii largi de disperare.

— Oh, Bill, slavă Domnului, scuză-mă că te trezesc, dar e groaznic, *groaznic*, nu poate să vorbească, e vânătă în jurul gurii, cum era tata, cum…

El întinse o mână şi o apucă de umăr.

— Ne trebuie o ambulanţă.

— Inhalatorul nu pare să-i funcţioneze. Am tot încercat. Cred că are nevoie de oxigen, cum… cum avea şi tata. Şi chestia aia, bronhodilatator beta-agonist. Bill, mi-e frică…

El făcu un pas în faţă şi, ignorând faptul că era la bustul gol, o îmbrăţişă. îi spuse, cât de liniştitor putu:

— Sun la spitalul din Bristol. Sun chiar acum. Şuieră.

— Aproape deloc.

El îi dădu drumul.

— Atunci e grav.

Ea se uită lung.

— De unde ştii?

El schiţă o umbră de zâmbet.

— Am învăţat multe despre astm de când am cunoscut-o pe sora ta. Am… Mi-am propus să ştiu. Acum fugi la ea. Vin imediat ce ştiu că am o ambulanţă pe drum.

În capătul palierului se deschise încă o uşă. Doamna Jennings, capitonată într-un halat matlasat cu imprimeu cu bujori, înduioşător de speriată, ieşi în lumina slabă pe care Charlotte o lăsa acum să ardă toată noaptea de când era un bebeluş în casă.

— Elinor?

Elinor se întoarse.

— E Marianne?

Elinor încuviinţă din cap, incapabilă să vorbească. Doamna Jennings traversă iute palierul. O îmbrăţişă pe Elinor în timp ce Bill Brandon dispăru în dormitor să-şi găsească telefonul.

— Biata de tine, zise ea.

— Mai curând biata de Marianne…

— Depinde, zise Abigail, bătând-o pe Elinor pe spate, de cine crezi că a suportat mai multe.

Elinor se relaxă puţin cu capul pe materialul cu bujori.

— Oh, doamnă J…

— Ştiu, drăguţă, spuse Abigail Jennings, bătând-o în continuare pe spate. Ştiu.

— O să plâng.

— Şi de ce nu?

— E la fel. La fel ca tata, abia vorbeşte, se chinuie să respire…

— Gata, gata, drăguţă.

Din dormitor, cu halatul cu carouri al lui Tommy Palmer îmbrăcat peste pijamale, ieşi Bill Brandon, cu telefonul în mână. Se uită la doamna Jennings.

— Ambulanţa e pe drum, zise el.

Elinor încercă să vorbească, dar nu se întâmplă nimic. Gâtul ei părea plin de ceva care-i obstrucţiona muşchii, şi lacrimi îi curgeau din ochi şi îi udau umărul doamnei Jennings.

— Gata, gata, spuse iarăşi doamna Jennings, bătând-o pe spate. Gata, gata, biata de tine.

Bill Brandon îşi puse telefonul în buzunarul de la halat.

— Un sfert de oră, zise el. Hai înapoi la pacientă, bine?

— Oh, Doamne, îi spuse Charlotte Palmer mamei sale. Terapie intensivă! Nu-mi vine să cred! Acum o ia răceala şi o prinde ploaia, şi acum vine ambulanţa în zori. Mami, n-am auzit *nimic*. *Nimic*. Nu e oribil? Dar când adoarme Tomkins, adică aproape niciodată, dormim şi noi buştean. Dar sincer. Toată nebunia asta, şi n-am auzit un sunet.

Doamna Jennings, încă în halatul cu bujori, dar cu părul pieptănat în coafura bufantă obişnuită, şi cu cerceii cu perle pentru un plus de demnitate, îşi legăna nepotul.

— N-aveai ce să faci, Chiar. Nimic. Elinor l-a anunţat pe Bill, foarte înţelept din partea ei, şi după aia a venit ambulanţa în şaptesprezece minute – am cronometrat – şi a luat-o. Elinor şi Bill s-au dus cu ea, slavă Domnului, Elinor arăta pur şi simplu groaznic, biata de ea. Nu cred că s-a pieptănat măcar.

Tommy Palmer era absorbit de lectura ediţiei de weekend a ziarului *Financial Times* pe iPad. Întrebă, fără să ridice privirea:

— Şi cine ar fi observat sau cui i-ar fi păsat dacă s-ar fi pieptănat?

Doamna Jennings continuă să-şi privească nepotul. Zise imperturbabil:

— Nu se gândeşte niciodată la ea fata asta. E timpul să o facă. Dacă faci prea multe pentru alţii, nu fac decât să ia totul de-a gata. Măcar Bill vede ce drăguţă e.

— Mami, zise Charlotte, căutând cafea în dulăpiorul bine aprovizionat, mami, renunţă la subiectul ăsta odată, ce zici? Bill Brandon n-are ochi decât pentru Marianne.

— Prostii!

— Crede că Ellie e grozavă, mami. Şi este. Dar nu îl atrage.

Doamna Jennings îi spuse ferm nepotului său:

— Nu *totul* se rezumă la sex.

— Ba cam da, zise Tommy, cu ochii în ecran. Şi dacă nu-i aşa, aşa ar trebui să fie.

— Ignoră-l, spuse Charlotte. Puse un pachet de cafea lângă ibric. Doar la asta se gândeşte. Când nu se gândeşte la bani.

— Eşti o norocoasă, zise Abigail. Ce altceva ai vrea de la un bărbat? Sau la ce să te aştepţi, de fapt. Mereu i-am zis tatălui tău…

— Ascultaţi, zise Tommy Palmer brusc. Se uita la Blackberry. Mesaj de la Bill.

Charlotte se întoarse să-l privească, ţinând ibricul gol în mână. Doamna Jennings ridică ochii de la nepotul său.

— „Oxigen flux mare”, citi Tommy. „Salbutamol nebulizat şi…” ceva, nu pot să citesc, „… bromură, steroizi sistemici, toate în curs. Nu răspunde deocamdată.

O iau pe Belle de la Barton cât de repede. Elinor cuminte. Mai multe curând. B”.

Se opri din citit. Se lăsă o linişte şocată şi deplină. Charlotte puse jos ibricul şi traversă bucătăria să-şi ia copilul de la mama ei din braţe. Se aplecă deasupra lui, cu faţa lipită de a lui.

— Biata Marianne, zise Abigail Jennings încet.

Tommy Palmer se uita pe fereastră.

— Bietele fete, zise el, în pana mea. Ce coşmar!

Exista o mică sală de aşteptare unde i se spuse lui Elinor că poate să stea. Era mobilată cu nişte fotolii neprimitoare acoperite cu vinii, o masă joasă din placaj cu o mână de reviste vechi şi răsfoite până la refuz, iar pereţii erau decoraţi sărăcăcios cu acuarele mici şi sentimentale, cu peisaje generice de ţară şi pâlcuri de căsuţe. Aerul din cameră avea aceeaşi densitate a tensiunii şi grijilor acumulate pe care şi-o amintea dintr-o încăpere asemănătoare de la spitalul Haywards Heath cu nici doi ani în urmă, şi ştia că, oricâtă intimitate oferea camera, un scaun de pe hol sau cafeneaua spitalului ar fi de fapt locuri mult mai suportabile de petrecut timpul.

Iar acum tot ce trebuia să facă era să suporte. Acolo – în secţia aceea mică, dramatică şi concentrată – lui Marianne i se dădea tot ce ţinea minte că era necesar să

I se dea în cazul unei crize severe de astm. Un tânăr medic specialist – i se părea doar de vârsta studenţiei – îi explicase meticulos că doza maximă inhalată de beta2-agonişti ar putea trebui suplimentată cu aminofilină intravenos, şi dacă intra în stop respirator, şi cu nişte adrenalină, iar ea se uitase la el şi dăduse din cap şi fusese absolut incapabilă să spună „vă rog nu-mi enumeraţi toate medicamentele, dar vă rog, vă rog spuneţi-mi dacă *joanna Trollope* o să moară?” îi fusese rău de la panică, privind chipul tânăr, palid, serios al medicului, îi fusese rău de atâta neajutorare, de singurătatea teribilă, care o acapara şi nu avea nicio legătură cu faptul că era singură într-un spital străin şi avea totul de-a face cu posibilitatea de neîndurat a unei vieţi viitoare fără Marianne. Această ultimă perspectivă era atât de devastatoare, încap pentru moment, nu-i lăsa loc de remuşcări, deşi ştia că abia aşteptau să o înghită, să-i amintească de faptul că fusese supărată pe Marianne, că nu dăduse dovadă de simpatie şi empatie, de exasperarea sa faţă de intensitatea surorii ei, de resentimentele sale, de nerăbdarea sa – lista era nesfârşită. Dar nu acum. Acum era doar un fel de paralizie îngrozitoare, pe un scaun din plastic, pe un hol de

spital, imaginându-şi-l pe Bill gonind spre Devon ca un posedat ca să le ia pe mama ei şi pe Margaret.

Bill fusese extraordinar. Supraveghease ambulanţa şi sosirea la spital, forţând cumva atenţia celor de la Urgenţe, fără să ridice vreodată glasul sau să accepte un nu. Fusese aşa în prima jumătate de oră turbulentă, apoi, deodată, se întorsese spre Elinor cu o privire de angoasă totală, şi zisese:

— Aş sta cu tine, serios, dar o iau razna dacă nu *fac* ceva. Aşa că e OK să mă duc s-o iau pe mama ta?

Elinor înghiţise în sec, încuviinţând frenetic.

— Aş fi aşa de bucuroasă, de recunoscătoare, aş…

— Ai sunat-o?

— Nu încă. N-am sunat pe nimeni.

— Sun-o, zisese Bill. Sun-o acum. Zi-i că ajung în două ore. Dacă…

— Nu!

El tresărise şi îşi dusese iute mâna la faţă. Apoi spusese nedesluşit:

— Fac minuni acum…

— Du-te, zisese Elinor.

— O să fii în regulă?

— Niciunul din noi nu este. Du-te şi ia-o pe mama. Te rog. Mulţumesc.

— Scrie-mi. Sun-o pe mama ta…

— Du-te!

25 7

El se răsucise pe călcâie şi o luase la fugă. Cineva îl oprise, aproape imediat, o asistentă într-o uniformă albastru închis, şi Elinor îl văzuse încetinind o secundă, apoi fugind spre lifturi, lăsând-o pe femeie să se uite după el scuturând din cap. Apoi Elinor scosese telefonul din buzunar şi o sunase pe mama ei, stând pe coridor şi privind un spaţiu asfaltat dintre clădiri, punctat de tuburi de beton umplute cu tufe obosite, şi purtase o discuţie la fel de suprarealistă ca una într-un coşmar, şi nu într-o dimineaţă de sâmbătă, în aprilie, în

viaţa reală.

— Vine Bill, tot spunea ea printre lacrimile lui Belle. E pe drum. Vine Bill.

Apoi Margaret luase telefonul de la mama sa, şi Elinor trebuise să explice totul încă o dată, iar Margaret – oh, ce binecuvântare, ce binecuvântare de fată – păruse calmă şi liniştită şi o asigurase pe Elinor că aveau să fie gata, oricând urma să ajungă Bill, şi abia la sfârşit întrebase, disperată şi pe neaşteptate:

— O să fie prea târziu?

— Nu, zisese Elinor, încrucişându-şi degetele automat, stupid. Nu. Sigur că nu.

Se uită la ceas acum. Nu avea nimic la încheietură. Nu avusese timp să-şi pună ceasul, nu se gândise la asta, nici măcar nu se spălase pe dinţi! Ar trebui să facă asta. Ar trebui să meargă şi să cumpere o periuţă de dinţi şi un pieptăn şi nişte cafea, şi să urmeze ritualurile inevitabil de liniştitoare legate de începutul unei zile. Un junghi neaşteptat de agonie o lovi atât de violent, încât rămase fără aer şi se îndoi din talie, cu capul în jos, uitându-se fix la podeaua gri de vinii lucios, murmurând ca pentru sine: „Te rog, M, nu muri, nu mă lăsa, luptă, M, te rog să lupţi, te rog, măcar de dragul meu, o să fac orice, o să o să…”

— Sunteţi sora lui Marianne?

Pe podeaua gri lucioasă, chiar în câmpul ei vizual, apăru o pereche de papuci albi mari de doctor. Avu nevoie de o secundă-două să înţeleagă ce vedea; apoi se îndreptă, privirea urcându-i de-a lungul unei perechi de blugi, peste o cămaşă în carouri şi un halat alb.

Deasupra sa era un chip, se gândi Elinor distrasă, un chip irakian poate, sau iranian sau chiar sirian sau turc, oricum, din Orientul Mijlociu, cu un păr superb, atât de negru, încât avea aproape o nuanţă albăstruie, bleumarin…

— Sora lui Marianne? repetă doctorul.

Zâmbea. Zâmbea! Elinor sări în picioare.

— Da! Da? E…

— Răspunde la tratament, zise el. Respiră. Bronhodilataţie slabă

încă, dar se întâmplă.

Elinor făcu ochii mari la el.

— Adică…

El ridică două degete încrucişate în semn de noroc, încuviinţă din cap.

— Adică, zise el, n-am trecut puntea, dar a trecut ce e mai greu. Aţi făcut bine s-o aduceţi.

— Pot… Oh, pot se văd?

— Nu încă. Poate mai târziu. Când suntem siguri că am stabilizat-o.

O privi. Era mai în vârstă decât crezuse iniţial, mai în vârstă decât doctorul de mai devreme, poate chiar un tată, cineva care ar înţelege ce înseamnă familia, care ar înţelege că deşi uneori îţi vine să-i ucizi, nu poţi fără ei, nu poţi să-ţi închipui viaţa fără ei.

— Mergeţi mai bine să vă luaţi ceva de mâncare, zise doctorul.

Jumătate de oră mai târziu, fortificată de o brioşă cu afine, o cană de cafea şi zece minute într-o baie descurajantă de spital, Elinor stătea la locul său pe scaunul de pe hol. Acel hol, care i se păruse mai devreme un fel de mormânt pentru vii, părea acum aproape vesel, cu lumina soarelui intrând pieziş prin ferestrele prăfuite şi făcând umbre în dungi drepte pe podeaua cenuşie. Rândul de scaune albastre din plastic era încă gol, deşi era un bărbat de vârsta a doua în sala de aşteptare, care răsfoia nerăbdător revistele şi, mai degrabă decât să i se alăture şi să simtă vreo obligaţie de a vorbi cu el, Elinor se gândi să întoarcă unul dintre scaune cu faţa la fereastră şi la soare şi să stea pur şi simplu acolo, cu ochii închişi, şi să se bucure de fericirea de nedescris a uşurării pure, totale, de neînţeles.

Scrisese mesaje tuturor cât timp îşi mâncase brioşa. Era cea mai fadă brioşă, ici-colo cu afine sintetice care nu aveau gust de nimic decât de o dulceaţă insipidă şi imposibil de definit, dar nimic din ce îşi putea aminti Elinor imediat nu avusese un gust atât de excepţional. Băuse şi mâncase cu mâna stângă şi scrisese furibund cu dreapta mesaje către mama ei şi Margaret, Bill, doamna Jennings şi familia Palmer. „E OK”, scrisese ea, „OK!!! Respiră! Respiră!” Acum se lăsă pe spate pe scaun,

cu ochii închiși, cu mâinile pe coaste, simțind cum urcă și coboară, urcă și coboară, lăsându-și mintea să plutească delicat ca o barcă pe valurile mărunte ale luminii soarelui, deasupra miracolului ușurării sale, imensității extravagante a recunoștinței sale, simțului intens și mirific de a fi în viață, de a fi ea însăși, și de a se putea bucura de asta, fiindcă Marianne încă trăia, Marianne respira, respira…

— Elinor, zise cineva.

Deschise ochii și privi în sus.

Văzu un bărbat, un bărbat vag familiar, cu aspect neîngrijit, cu o jachetă de piele întoarsă și cu păr prea lung. Se holbă la el.

El se așeză lângă ea. Ținea în mână o cheie de la o mașină modernă de fițe, genul la care când apeși pe un buton…

— Wills sunt, zise el. Încercă să zâmbească. Nu mă recunoști?

— Doamne, zise Elinor, trăgându-se instinctiv în spate. Doamne, cum îndrăznești…

Bărbatul ridică o mână.

— Te rog, zise el. *Te rog*.

— Cum ai aflat?

— Charlotte.

— Charlotte?

— M-a sunat. La șapte dimineața. A zis că e o urgență.

Se uită la cheia din mână. Zise încet, cu emfază: Ea știe ce simt…

Elinor se mută pe celălalt scaun, departe de el.

— N-am ce vorbi cu tine.

— Te rog, Elinor. Nu stau mult, promit. Dar trebuie să știu, trebuie să știu… O să… o să fie OK?

Elinor se uită pe fereastră.

— Da, zise ea scurt.

El scoase un fel de oftat tremurat, un suspin de recunoștință…

— Slavă Domnului! Slavă *Domnului*! N-aș fi suportat. N-aș putea… Se opri. Se uită la Elinor, apoi întrebă: Crezi că sunt de rahat?

Ea continuă să se uite pe fereastră.

— Ești beat sau ce?

El oftă și explică:

— M-am suit în maşină azi la şapte dimineaţa şi am condus ca la raliu până aici. Nici măcar nu mi-am băut cafeaua.

Ea se întoarse să se uite urât la el.

— Nu-mi pasă ce dracu' crezi că faci. Nu-mi pasă nici dacă ai fi condus de la… de la *Aberdeen*. N-ai ce să cauţi aici. Charlotte n-avea de ce să te sune.

El lăsă să treacă o clipă sau două până să întrebe:

— Îmi… îmi dai cinci minute, doar cinci minute?

— Nu văd de ce. Nu-mi dau seama de ce te-ai gândi că ţi-aş da o secundă din gândurile mele, să nu mai zic de timp cu ea.

El se aplecă în faţă şi spuse cu sinceritate:

— Chiar m-am purtat ca un rahat, Elinor. Aşa e. N-o să mi-o iert niciodată. Dar pot măcar să încerc să explic, pot să… Se opri iar. Apoi adăugă, aproape în şoaptă: Vreau să-mi cer scuze.

Elinor nu zise nimic.

— Nu pot să sper că o să mă ierte vreodată…

— Deja te-a iertat, răspunse Elinor încet. Încă un motiv pentru care n-ai meritat-o vreodată.

Aproape sări în picioare.

— *Serioşi* M-a iertat?

Elinor se uită din nou în depărtare.

— De mult.

— E uimitoare, zise el însufleţit. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea. Şi nici n-o să cunosc. Trebuie să mă crezi, spuse el, aproape disperat. Sora ta e cea mai grozavă persoană pe care am cunoscut-o vreodată sau o s-o cunosc.

Elinor întoarse iarăşi capul şi se uită la el cu o privire împietrită. Încă era frumos, dar arăta dubios azi, uşor fălcos, neras, cu părul netuns şi cu ochii injectaţi.

— Şi restul? întrebă ea rece.

— Restul?

— Micuţa Eliza, spuse Elinor, pronunţând cu hotărâre. Şi pun pariu că n-a fost singura.

— Nu, zise el cu greutate.

— Prinsă de poliţie într-o baie de club.

— N-am ştiut asta până după ce s-a întâmplat.

— Şi asta te scuză?

— Nu. Nu, sigur că nu. Dar nu mă face vinovat…

— Tu ai început. I-ai dat droguri la început.

— Parcă eşti mătuşa Jane, zise el tresărind.

— Bun, zise Elinor. Asta şi vreau. Şi era gravidă.

— Nu cu mine.

— Pfui!

— Te-ar mulţumi să afli că de asta m-a dat afară mătuşa Jane şi şi-a schimbat testamentul? întrebă el cu tristeţe. Întotdeauna am crezut că Bill Brandon…

— Nu-l băga în asta!

Wills îşi linse buzele.

— Eram plin de datorii. Cârdurile la limită. Toate.

Elinor zise ironic:

— Lasă că acum nu mai eşti, nu? Ai căutat aur, l-ai găsit, adăugă ea privindu-i insistent verigheta.

— Eram în mare belea. A trebuit.

— Şi a trebuit s-o umileşti în public pe soră-mea? Şi a trebuit să-i trimiţi înapoi tot ce ţi-a dat ca şi cum era conţinutul unui… unui coş de gunoi?

— Aia a fost Ally, preciză el.

— Deci, nimic nu e din vina ta, de fapt. Naşa ta, nevastă-ta – săraca nevastă-ta – toate sunt instrumentele marii tale nenorociri, nu-i aşa?

El ridică privirea şi se uită la ea.

— Am fost îndrăgostit, îndrăgostit pe hune, o dată doar, de M… de sora ta.

Elinor nu zise nimic.

— Îi spui asta? zise el rugător. îi spui, când e mai bine, că am venit şi că a avut dreptate. Chiar am ţinut la ea. Chiar ţin la ea. Şi Ally ştie asta. Ally ştie de ce m-am însurat cu ea. Se ridică şi o privi pe Elinor. îi spui asta?

— Poate.

— Mai… mai crezi că sunt un rahat?

Elinor oftă.

— Cred că eşti un accident de maşină. Un accident de maşină distrugător.

— O să consider că asta e puţin mai bine decât un rahat cu ochi.

Ea ridică din umeri, iar el se aplecă deasupra ei.

— Pot să te mai întreb ceva?

— Un lucru.

— E… E cineva în viaţa lui Marianne? Cineva ar fi destul de rău, dar e cineva anume…

Elinor se ridică şi ea.

— Ieşi, zise ea.

— Ştii că n-o să mi-o iert niciodată, nu-i aşa? insistă el. Ştii că o să fiu pedepsit toată viaţa mea…

Elinor se uită la el.

— Dacă pedeapsa ta cea mai rea e ca Marianne să nu se mai gândească niciodată la tine cât o trăi, atunci da, o să fii pedepsit. Apoi se răsuci pe călcâie, ieşi pe hol şi intră în sala de aşteptare, trântind uşa în urma ei.

Capitolul 17

Belle Dashwood ieşi din dormitorul lui Marianne şi închise uşa încet în urma ei. Elinor coborâse scările până la jumătate. Se întoarse.

— E…?

Bell îşi duse degetul la buze.

— Doarme. Sau aproape. Ştii că aproape e roz în obraji?

Elinor zâmbi. Se întorseseră la Barton de o săptămână, şi, după un răspuns iniţial plin de lacrimi la reîntoarcerea acasă printre toate lucrurile care-i erau familiare – şi dureroase, din simplul motiv că erau familiare –, Marianne se hotărâse să-şi revină cu o tenacitate care îi ului pe toţi. Intrase chiar pe internet, descoperise Elinor, să caute un curs de chitară la filiala din Bristol a Institutului pentru Muzică Modernă din Brighton.

— Aş putea chiar să depun cerere pentru o bursă, Ellie. Venitul

gospodăriei trebuie să fie sub patruzeci de mii de lire pe an, şi noi sigur ne calificăm.

Belle coborî scările şi se apropie de Elinor.

— Încă nu-mi vine să cred.

— Nici mie.

— Drumul. Drumul ăla îngrozitor spre spital – până să primesc mesajul tău, desigur. Şi aşteptarea lui Bill, înainte, şi senzaţia că nu trebuie să te mai sun, fiindcă doar aş plânge. Mags a fost atât de curajoasă. De fiecare dată când mă uitam la ea, zâmbea, deşi biata ei faţă era o *mască* a tragediei. Slavă Domnului că ea nu e astmatică. Sau tu, draga mea.

— Mamă?

— Da, draga mea?

— Putem să stăm de vorbă?

— Sigur că da! Dar poate nu pe scări. Să deschidem un vin? Jonno a trimis destul cât să ţină un vapor pe linia de plutire. Crede că vinul roşu e remediul absolut, şi n-am avut curaj să-i spun că lui Marianne nu-i prea place.

— Dar a trimis Bill şi alb, nu-i aşa?

Belle zâmbi încântată.

— Dragul de Bill. N-am cunoscut niciodată un bărbat aşa de prevăzător.

În bucătărie, Margaret îşi lăsase ghiozdanul pe masă. Ea dispăruse, şi era fără îndoială în căsuţa din copac făcută de Thomas, făcând schimb de mesaje cu prietenii. De la recuperarea lui Marianne încoace, uşurarea sa se manifestase printr-o stare permanentă de dispreţ faţă de familia ei şi, de fiecare dată când era rugată să nu facă un lucru – să nu dea muzica la un volum antisocial, să nu monopolizeze baia ore în şir, să nu se holbeze, în tăcere şi fără chef, la ce avea în farfurie la masă – avea tendinţa să strige: „Distrugeţi-mi viaţa, haide!” şi să iasă răbufnind din cameră.

— N-ar trebui să-şi facă temele? zise Belle.

— Probabil.

— Hai să… n-o rugăm să se apuce, deocamdată.

Elinor cedă şi se aşeză pe un scaun din bucătărie.

— Oh, da, te rog, zise ea obosită.

Belle deschise frigiderul şi scoase o sticlă de vin alb. O puse pe masă şi se uită la Elinor.

— Eşti bine, draga mea?

— Da. Sunt bine. Voiam doar să-ţi spun că Wills a venit la spital. Chiar înainte să ajungeţi voi.

Belle nu păru nici surprinsă, nici deosebit de interesată să audă acest lucru. Băgă tirbuşonul în dopul sticlei şi spuse pe un ton neutru:

— Serios?

— Da, mamă. A venit de la Londra fiindcă Charlotte i-a spus de criza de astm a lui Marianne.

Belle răsuci tirbuşonul cu multă concentrare şi remarcă:

— A fost foarte stupid din partea ei.

— Ştiu. I-am zis. Dar spune că el încă e înnebunit după Marianne, şi că a fost mereu, că n-a încetat să o iubească, şi că ea credea că ar trebui să i se permită să-i spună asta într-o asemenea situaţie şi mai ales că Marianne trebuia să ştie.

Belle scoase dopul foarte încet.

— Ce-a fost a fost, draga mea, rosti aproape dispreţuitor.

— Mamă. Să-i spun lui Marianne?

— De ce?

— Păi, zise Elinor, împingând cele două pahare pe care Belle le aşezase pe masă spre mama ei, n-ar fi o oarecare consolare pentru Marianne să ştie că a fost sincer şi că a avut dreptate când insista că o iubeşte?

Belle începu să toarne cu grijă vin în pahare.

— Ce culoare frumoasă. Ia uite! Ce noroc avem că Bill se pricepe la vinuri. Ştii, draga mea, nu cred că ar trebui s-o mai deranjăm pe Marianne cu Wills. E istorie. El e istorie. Are altele pe cap acum. împinse un pahar spre Elinor. Nu ţi-am spus…

— Nu mi-ai spus ce?

Belle se aşeză pe partea opusă a mesei. Luă o înghiţitură zdravănă de vin.

— De drumul cu Bill. La început eram toţi aşa agitaţi, sigur că eram, şi mă gândeam că era îndârjit şi tăcut pentru că ne respecta supărarea, dar apoi a sosit mesajul tău, şi am văzut deodată că se lupta să nu-i dea lacrimile, lacrimi adevărate, şi n-am vrut să spun nimic anume, însă, înainte să pot să mă abţin, mi-a scăpat: „Oh, Bill dragă, eşti cumva mai mult decât uşurat pentru mine şi fetele mele?” Iar el a încuviinţat din cap şi n-a putut să scoată un sunet, şi-a pus mâinile pe volan şi capul pe mâini şi, sincer, Ellie, a plâns ca un copil. Iar eu şi Mags l-am bătut puţin pe umăr, cum se face, apoi a scos un fel de suspin şi a spus că era fără speranţă, că era atât de plictisitor şi de ce s-ar gândi măcar cineva ca Marianne la un dinozaur ca el, iar noi am zis: „Gata, gata, nu rişti, nu câştigi”, iar el ne-a rugat să nu spunem nimănui niciodată şi şi-a suflat nasul şi am pornit din nou. Dar n-ar fi extraordinar?

— E cel mai binevoitor om.

— Ştiu. Şi foarte atrăgător.

— Vrei să spui înstărit.

— Nu, draga mea. Sigur, e foarte bine că are bani şi casă şi o afacere şi toate cele, dar asta nu contează. Contează că te uiţi la el şi te gândeşti: „Oh, foarte atrăgător. Un bărbat foarte, foarte atrăgător”. Ce părere are Marianne?

Elinor trasă cu un deget conturul marginii paharului său.

— Nu cred că se gândeşte la bărbaţi acum…

Se deschise uşa dinspre hol.

— Ba poate că da! zise Marianne.

— Draga mea!

Intră în cameră în pijamalele în carouri, cu boboci de trandafiri, trase un scaun şi se aşeză. Se uită la vin.

— Pot să beau?

— Ascultai la uşă? zise Elinor.

Marianne îi zâmbi.

— Da.

— Cât?

— Destul, recunoscu Marianne. Se uită din nou la vin. Nu

împărţim?

Elinor o privi şi zise rece:

— Ia un pahar.

— Draga mea, zise Belle, nu vreau să creez nimănui speranţe deşarte. Mai ales lui Bill.

Marianne se ridică şi se duse prin spatele scaunului lui Elinor la dulăpiorul unde se ţineau paharele.

— E un bărbat minunat, zise cu dezinvoltură. Un bărbat tare minunat. Şi ai dreptate, e atrăgător.

— Şi Wills? întrebă Elinor. El e atrăgător?

Marianne se duse la locul său şi puse paharul de vin pe masă.

— Nu. Nu pot să răspund la asta, zise ea încet. Nu încă. N-ar trebui să mă întrebi.

Se lăsă liniştea. Belle împinse sticla de vin spre Marianne. Aceasta o ridică, turnă şi o puse din nou pe masă. Apoi spuse, cu mai multă ezitare în glas:

— Ar schimba cu ceva modul în care mă gândesc la toate astea, dacă aş şti doar că n-am fost păcălită, că nu mi-am închipuit totul, că n-am inventat ceva pentru că îmi doream din răsputeri să fie adevărat? Aş vrea să ştiu că nu e cinic, peste toate astea.

Se opri. Belle o privi pe Elinor. Elinor se aplecă spre sora ei.

— N-ai auzit partea aia, deci. N-a fost cinic.

Marianne luă o gură de vin.

— De unde ştii?

— Pentru că a fost la spital.

Marianne puse cu zgomot paharul pe masă. Obrajii îi fură deodată cuprinşi de flăcări de îmbujorare şi şi-i acoperi cu mâinile.

— A fost… ce?

— A zburat de la Londra, în ziua în care te-am internat în spital.

— Da… dar de unde ştia?

— Charlotte l-a sunat. S-a gândit că merită să ştie pentru că încă e nebun după tine. Ca şi până acum. M-a rugat să-ţi spun.

Marianne îşi luă mâinile de pe faţă şi le puse pe masă. Oftă şi spuse simplu:

— Oh.

Belle se aplecă înainte şi o consolă:

— Asta ziceam mereu, draga mea. Că nu trebuie să ai încredere în el.

— Ellie, zise Marianne, ca şi cum mama sa nu ar fi vorbit, de ce nu mi-ai spus că a fost?

— Aveam de gând…

— Ai crezut că o să mă apuce din nou?

— Mda, m-am întrebat şi asta, zise Elinor ezitând.

Marianne îi zâmbi cu tristeţe şi spuse:

— Deci, ai putea spune, cum zice Mags, că e doar un futangiu?

Belle tresări uşor.

— De unde *învaţă* aşa un limbaj?

— De la şcoală, mamă.

Belle se uită în jur.

— Cred că ar trebui s-o chem din copac…

— Într-un minut, zise Elinor. Se aplecă spre sora ei.

M… eşti OK?

Marianne încuviinţă din cap.

— Da. Sunt. O să fiu.

— Nu te forţa, îi spuse Elinor.

Marianne zise puţin disperată:

— Durează ceva să treci peste faptul că ai crezut într-un nenorocit.

— Sigur că da.

— Dar o să reuşesc, Ellie. O să-mi iasă. Doar că… Doar că îţi zgâlţâie puţin încrederea în tine, nu?

Deodată se zări cineva alergând prin faţa ferestrei de la bucătărie.

— Vine.

Uşa se deschise larg. Margaret stătea în prag, gâfâind, cu cravata de şcoală, cu capetele voit inegale, prinsă sub o ureche.

— N-o să ghiciţi niciodată…

— Ce, Mags?

— Tocmai l-am văzut pe Thomas, zise Margaret. A venit să pună cealaltă scândură, ca să am mai mult spaţiu de podea, şi a zis că a văzut-o pe Lucy în Exeter azi, împopoţonată şi toate cele, şi i-a fluturat un inel prin faţa ochilor, o verighetă. Se opri, apoi se uită la Elinor, care părea extrem de tulburată. Ellie, zise ea, Ellie, îmi pare aşa de rău. Iartă-mă, dar s-au căsătorit.

Elinor stătea întinsă în întuneric, trează. Marianne se oferise să stea cu ea şi s-o consoleze, dar Elinor îi spusese că avea nevoie să fie singură, complet singură, iar Marianne nu insistase, ci se strecurase înapoi în camera ei, fără să mai zică nimic, doar strângând-o pe Elinor de umăr în timp ce ieşea.

„Deci”, se gândi Elinor, „iată-mă, iată-ne pe toate, de fapt, cam în acelaşi punct unde ne aflam când am plecat de la Norland, doar că Marianne a supravieţuit unei aventuri – sau a scăpat ca prin urechile acului, s-ar putea spune –, iar eu mi-am făcut speranţe şi mi le-am pierdut de atâtea ori, încât acum abia dacă mai ştiu ce simt. Doar că ştiu, de fapt. Dacă e să fiu sinceră, ştiu că am sperat, am sperat şi am sperat că purtarea bună a lui Edward o să se combine cu puţin bun-simţ până la urmă, şi n-o să se *însoare* cu ea. Sigur, ea voia să se mărite cu *el*, cât de repede, ca să nu-l scape, dar eu chiar am crezut – nu, chiar am *sperat* – că avea să-şi dea seama că dacă ducea prostia asta la bun sfârşit avea să săvârşească o faptă atât de imbecil de nobilă, încât rezultatul final urma să aducă doar nefericire tuturor. O prostie uriaşă, şi cel mai mare prost avea să fie el”.

„Nu vreau”, se gândi Elinor, răsucindu-se întruna de pe o parte pe alta, „să fie luat de prost. Nu vreau să fie nefericit. Nu vreau ca el şi Lucy să aibă de-a face cu Bill şi Delaford şi cu toate celelalte, ca să nu pot să-i evit şi să fiu nevoită să mă prefac în continuare că sunt OK. Nu sunt OK. Chiar şi mama a văzut că nu eram OK în seara asta şi mi-a ţinut un discurs complet diferit de stilul ei despre cum n-a ştiut să mă aprecieze şi că regretă. Nu cred că am fost prea elegantă în ce i-am zis. Cred că doar am mârâit. N-ar fi trebuit, dar nu puteam să-mi adun destulă energie să mă port cum s-ar fi cuvenit. Biata mamă. O să-i cer mâine iertare. O să fac multe lucruri mâine, cum ar fi să încep s-o imit

pe Marianne şi să uit de un om care doar face umbră pământului degeaba. Totul e atât de… atât de dezamăgitor. Dezamăgirea e atât de greu de suportat – de ce nu îi facem mai multe concesii? Speranţe zdrobite, resemnare, a învăţa să suporţi, să înduri – de ce sunt atâtea şi atâtea probleme mereu?”

Somnul ieşea clar din discuţie. Se ridică din pat şi se duse la fereastră. Noaptea era întuneric beznă la Barton, şi singurele lumini pe care le vedea erau cele de siguranţă din curtea grajdurilor de la Park, declanşate, fără îndoială, de o vulpe în trecere. Toţi de la Barton Park fuseseră foarte îngrijoraţi din cauza lui Marianne şi trimiseseră flori şi un coş cu minibrioşe, iar copiii îi făcuseră desene şi le semnaseră cu inimioare şi feţe zâmbitoare. Iar când Elinor se dusese să-l caute pe Thomas la ora cinei ca să afle detalii legate de întâlnirea cu Lucy din Exeter, părea atât de serios şi de mâhnit, şi-i spusese ce se întâmplase cu cea mai mare reticenţă.

— Nu voiam să afli, zise el. Ţinea în mână furtunul cu presiune ridicată pe care-l folosise să spele noroiul de pe Range Roverul lui Sir John. Dar nu voiam nici să nu afli.

Elinor se uită într-o parte şi-l întrebă:

— L-ai văzut?

— Nu, răspunse Thomas. Ca să fiu sincer, m-am bucurat. Ea a zis că aştepta în maşină. Nu ştiu unde se duceau. N-am întrebat. N-am vrut să ştiu.

Elinor se îmbrăţişă singură în semn de consolare şi rosti cu tristeţe:

— Mulţumesc că mi-ai spus.

El oftă, trase o lungime de furtun şi-l lăsă să cadă pe podeaua garajului.

— Nu ţi-aş fi zis, explică el, dacă nu mi-ar fi arătat verigheta. N-aş fi crezut-o. Dar era inelul şi ea zicea – râdea, să ştii – că e Lucy Ferrars acum. Se uită la Elinor. Scuzămi limbajul, dar e un idiot fără pereche.

Iar asta, se gândi Elinor, era părerea generală. Tontul ăla de Ferrars prins în ghearele unei ariviste. Proastele alea de fete

Dashwood, năpăstuite cu gusturi universal lipsite de speranţă la bărbaţi. Nu-i de mirare că sunt singure. Biata lor mamă. Luminile din curtea grajdurilor se stinseră deodată şi toată valea se cufundă în întuneric. Elinor tremură. Era aproape început de vară, dar noaptea aerul era încă destul de rece. Era mai uşor să te desprinzi emoţional de un ticălos adevărat, cum era Wills, sau de un tip adorabil pe care l-a stricat copilăria în aşa hal, încât continuă să facă doar ceea ce se cuvine, însă în cel mai greşit mod? Oricare ar fi fost răspunsul era dureros. Durea şi durea. Iar ea avea să fie nevoită să se obişnuiască să trăiască cu durerea, fiindcă nu era genul de persoană care-şi oferea inima pe tavă prea uşor. Să-l ia naiba! Să-i ia naiba pe toţi. În loc să-i ţină predici lui Marianne despre cum să-şi vadă de ea însăşi, în loc să caute un suflet pereche care s-o salveze, avea să fie nevoită să-şi înghită cuvintele condescendente, silabă cu silabă.

Fugi spre cealaltă parte a camerei şi sări în pat, trăgându-şi plapuma peste cap şi lăsând-o să se aşeze uşor în jurul ei.

— Aşa-ţi trebuie, îşi spuse în întunericul ca un giulgiu. Aşa îţi *trebuie*, Domnişoară Raţiune cea proastă, *proastă*, *proastă*!

Unul dintre avantajele pe care le avea Barton Cottage era poziţia sa. Nu numai că oferea privelişti spectaculoase, ci puteai vedea pe oricine se apropia: de fapt, nimeni nu putea ajunge la casă pe vreunul dintre drumurile de pe proprietatea lui Sir John fără să fie zărit de la cel puţin un kilometru şi jumătate. Dar această vizibilitate, constată Belle, după nouă luni de trăit fără vecini, poluare fonică sau luminoasă, funcţiona şi ca-o aducere aminte a faptului că era uluitor de izolată. îşi amintea un interviu pe care îl citise odată, cu un om care se retrăsese să trăiască pe o insulă izolată din Arhipelagul Hebridelor şi care, când fusese întrebat dacă nu se simţea singur, răspunsese plin de vigoare că, din fericire, nu se temea de lucrurile din mintea lui. Belle nu *se temea* neapărat de lucrurile din mintea ei, ci era mai degrabă plictisită de ele. Viaţa la Norland fusese întotdeauna agitată, cu toate camerele şi toţi oamenii de care trebuia să aibă grijă. Nu fusese o zi, reflectă acum, fără să aibă mai mulţi oameni de hrănit decât propria familie, şi dacă nu erau oaspeţi, era grădina. Grădina de la Norland fusese veşnic nesătulă.

Grădina de aici, de la Barton Cottage, era neglijabilă, fiind aranjată cu gândul la chiriaşii de vacanţă, iar de tăiatul crengilor sau de tunsul ierbii se ocupa Thomas cu genul de competenţă a unui îngrijitor de parc, deloc pe gustul lui Belle. Uneori – şi chiar cu Marianne convalescentă acasă –, Belle stătea la fereastra din camera de zi, între perdelele vechi din damasc aduse de la Norland, şi privea drumurile bine întreţinute şi aproape goale ale lui Sir John, care se întindeau sub ochii săi, în vale, şi se simţea atât de izolată, încât se întreba dacă nu cumva se auzise un glas tunător din norii de deasupra dealurilor, care să o întrebe dacă era bine.

— Nu pot să-mi petrec toată vara fără să fac nimic, îi spusese lui Marianne. Şi nici tu.

Marianne şedea pe un scaun lângă fereastra de la camera de zi, cu laptopul aşezat în echilibru pe genunchi.

— Eu fac ceva, zise ea, fără să ridice privirea. Caut cursuri.

— Ah, bun, zise Belle. Nu… Se opri.

— Adică nu stau pe Facebook să văd ce mai face

Wills?

— Păi, eu…

— Mamă, zise Marianne, cred că m-am cam vindecat de John Willoughby.

— Serios, draga mea? Serios?

Marianne ridică ochii să o privească pe mama ei.

— M-am vindecat suficient încât să văd că am scăpat ca prin minune şi că nu e destul să fii doar atras de cineva, mai ales dacă nu poţi să ai încredere sau să respecţi persoana respectivă. Nu pot să spun că nu mai sunt atrasă deloc de el, dacă e să fiu complet sinceră, dar înţeleg că a fost rău pentru mine şi rău cu mine, şi m-a făcut să mă simt mai mult nefericită decât fericită. Aşa că am făcut progrese mari, mamă, nu crezi? Şi nu începe să plângi. Nu. Spune-mi ceva drăguţ – bunăoară ce planuri ţi-ai mai făcut?

— Dragă, eu niciodată…

— Ba da, tot timpul. Mereu faci planuri. Ce-ţi mai trece acum prin mintea ta de mamă?

Belle zise, trăgându-şi uşor nasul, dar cu un aer voit indiferent:

— Mă gândeam să rugăm pe cineva să stea la noi câteva zile.

— Cum ar fi?

— Păi…

— Nu Fanny şi John, te rog, mamă.

— Nu, zise Belle. Cu siguranţă, nu Fanny şi John. Mai degrabă – Bill, de fapt.

— Bill, repetă Marianne, fără emfază.

— Ar fi un oaspete grozav.

— De obicei stă la Barton Park, mamă.

— A fost aşa de drăguţ, tot suna să vadă ce mai faci. A fost îngrozit când ai ieşit din spital, erai aşa de palidă şi trasă la faţă. A fost o imagine vrednică de milă.

Marianne se uită la ea zâmbind.

— Cine, mamă? Eu sau el?

Belle ignoră întrebarea.

— Mă rog, l-am rugat să vină să stea aici, şi n-a refuzat.

Marianne zâmbea în continuare.

— Bine, zise ea.

— O să fii drăguţă cu el, iubito?

— Sigur că da. Atâta timp cât nu ne urmăreşti.

— Draga mea! Aş face eu asta?

— Da, zise Marianne şi se uită din nou la ecran.

Belle continuă să privească în jos, în vale. Apoi zise:

— Aia *ar putea* fi, desigur, maşina lui.

Marianne refuză să se uite la ea.

— Ce surpriză!

— Credeam că el conduce un Range Rover.

— Aşa e, confirmă Marianne.

— Păi, zise Belle, mijindu-şi ochii, maşina care vine nu e un Range Rover, e destul de mare, mai mare decât…

— Mamă, zise Marianne. Cred că ştiai că vine. Poate să doarmă în camera lui Ellie, iar ea se poate muta cu mine.

— Nu e un Range Rover, zise Belle. E mare şi neagră, un 4 x4.

— Poate nu vine aici. Sau e vreunul dintre oamenii de la moşia lui Jonno, vreun inspector sau ceva.

— Ba *vine* încoace, zise Belle. Urcă dealul, destul de repede. Sigur nu e o femeie la volan; femeile nu conduc aşa – ai observat? –, ele nu *forţează* motorul.

Marianne îşi puse laptopul pe podea şi se ridică să se ducă lângă mama sa ca să se uite şi ea. După câteva clipe, scoase o exclamaţie de uimire.

— Mama!

— Ce, dragă?

— Cred… cred că e Edward!

— N-are cum…

— Ba aşa cred. E părul lui. Şi cum stă. Vine… vine încoace!

— Ellie nu s-a întors de la birou!

Marianne trase adânc aer în piept şi se uită lung la valea din faţa lor.

— Ed, spuse ea, aproape în sinea sa. Ed… Cum *îndrăzneşte*?

Edward Ferrars trase maşina în faţa casei şi coborî încet din ea. Arăta groaznic, mai slab ca oricând şi palid de parcă ar fi stat într-o peşteră o lună întreagă.

Belle zise deodată:

— Trebuie să mă duc să-l salut. Bietul de el.

Marianne încercă s-o oprească.

— Mamă, nu…

Dar Belle ieşise, fugind din cameră, pe uşa din faţă. Marianne o văzu ducându-se la Ed şi luându-l de an tebraţe şi uitându-se la el. Probabil, în bunul ei obicei, spunea ceva drăguţ, ceva de bun venit. El stătea pur şi simplu acolo şi se holba la ea, cu o expresie nenorocita. Oare, în stilul său tipic, neîndemânatic, plin de intenţii bune şi fapte greşite, venise să-şi ceară iertare? Dacă da, la ce naiba credea că folosea, după ce-i pusese verigheta pe deget lui Lucy şi îi sfâşiase inima lui Elinor? Ce făcea aici, ce avea în cap, dacă avea măcar ceva, după distrusese atâtea vieţi?

O sclipire colorată îi captă atenţia. În valea din faţa casei,

înaintând ţipător prin parc, era maşina lui Elinor. Ea şi Margaret se întorceau, aveau să urce dealul şi să ajungă în câteva minute.

Marianne ieşi în fugă pe alee. Ed continua s-o privească distras pe Belle, care spunea, într-un mod care o făcu pe Marianne să dispere o secundă:

— Sigur că sperăm că o să fii fericit, Ed, sigur că nu-ţi dorim decât un viitor fericit…

Marianne strigă:

— Vine Elinor!

Ed ridică brusc capul şi zise, aproape icnind:

— Pe ea am venit s-o văd.

Marianne se uită la el fără să zâmbească şi zise mohorât:

— Sunt sigură.

— Nu, eu…

Belle îl bătu uşor pe umăr.

— Sunt sigură că n-o să fie supărată pe tine.

— Iar *eu* sunt sigură că ar trebui să fie, spuse Marianne.

Maşina portocalie urca dealul.

— Ascultă doar motorul ăla prăpădit! zise Belle cu o veselie încăpăţânată.

— Şşşt, zise Marianne. Votez să nu mai spună nimeni nimic până nu ajunge Ellie.

— Dar, draga mea…

Marianne îşi încrucişă braţele şi se uită ţintă în josul dealului. Ed o privi, se îndepărtă de Belle şi se uită la picioarele lui. Belle făcu un pas sau doi în spate şi îşi băgă mâinile în buzunarele de la pantaloni. Încet, poticnit, maşina portocalie urcă greu dealul şi se opri lângă cea a lui Ed. Portiera din dreapta se deschise imediat şi Margaret coborî, împrăştiindu-şi lucrurile. Se uită urât la Ed.

— Unde e Sierra? întrebă ea.

— Nu… N-o mai am.

— Maşină nouă? zise Margaret. Nevastă nouă?

— Nu, zise el distras. Nu. Eu… maşina e a lui Bill. Bill mi-a împrumutat-o. E o maşină de la Delaford.

Elinor coborâse încet de pe partea ei şi acum stătea cu un picior încă în maşină, uitându-se la Ed peste capotă.

— Ed? întrebă ea uimită.

— Da.

— Ce… Ce faci aici?

El se foi puţin pe pietriş şi spuse nefericit:

— Toate prostiile astea de pe Twitter…

— Ce-i cu ele?

— Am venit…

— Da?

El făcu un pas în faţă, apoi altul, după care, grăbindu-se şi împleticindu-se, ajunse la maşina portocalie şi se sprijini de capotă, întinzându-se spre Elinor.

— Ellie, nu eu m-am însurat! aproape strigă el.

Elinor scoase un ţipăt scurt şi îşi duse mâna la gură.

— Ce? se miră Margaret.

— Mi-era teamă că o să crezi din postările lui Lucy pe Twitter că s-a măritat cu mine, zise Edward. Nu cu mine. Cu Robert.

Elinor se făcu albă ca hârtia la faţă.

— Dar am crezut că Robert era… E… şopti ea.

— Este, zise Ed. Voia un paravan sau cum vrei să-i spui, cine ştie de ce. Nu, nu cine ştie de ce. Pentru că… pentru că, oh, o să-ţi povestesc. Altă dată. Iar lui Lucy nu-i pasă. Lucy vrea bani. S-au căsătorit din impuls, cum… cum fac vedetele. De amuzament.

— Oh, Ed…

El puse piciorul pe pragul din dreapta şi se ridică, să poată s-o atingă pe Elinor pe deasupra capotei.

— Sunt aşa de uşurat, zise el. Eram aşa de agitat, ca nu cumva să crezi…

Elinor întinse mâna să i-o prindă pe a lui. Spuse, cu vocea tremurândă:

— Deci… Deci, nu eşti cu Lucy, nu eşti însurat…

— Nu, zise el, şi zâmbi larg. Se întinse peste capotă să o ia de amândouă mâinile. Nu. Slavă tuturor zeilor. Dar, Ellie, Ellie, tare aş

vrea să fiu. Te rog?

Capitolul 18

Margaret stătea la fereastra de pe coridorul din Barton Cottage, privind afară spre grădina întunecată. Trebuia să fie în pat – purta tricoul şi pantalonii de flanelă în care dormea – şi închisese uşi şi trăsese apa şi strigase foarte mult, ca să-i convingă pe toţi cei de la parter că se pregătea de culcare, dar se furişase de fapt din nou pe coridor, să se mai uite puţin la căsuţa ei din copac.

Era luminată blând de mai multe lumânări în borcane vechi de gem, suficiente oricum, să-i vadă pe Ed şi pe Elinor acolo, ghemuiţi împreună sub o pătură. Nu le deslușea feţele, dar uneori prindea o sclipire din părul lui Elinor sau strălucirea paharelor de vin pe care le luaseră acolo, iar dacă se apleca pe fereastră, le putea auzi murmurul vocilor sau râsetele lor ocazionale. Păreau foarte fericiţi, din câte îşi dădea ea seama.

Margaret se simţea destul de mândră de fericirea lor. Radiaseră la cină – Ed parcă era alt om: le mărturisise că fusese atât de sigur că Elinor avea să-l trimită înapoi cu un şut în fund, încât i se făcuse rău când ajunsese iar Margaret descoperise că voia să sporească oarecum toată bucuria lor, aşa că le spusese din senin:

— Ce-ar fi să mergeţi în căsuţa mea din copac? Acum e o grămadă de spaţiu.

Elinor îi zâmbise larg.

— Oh, Mags! Putem.7

Iar Ed arăta ca şi cum i-ar fi dat un cadou sau ceva, se ridicase şi venise la ea s-o îmbrăţişeze.

— Eşti o adevărată minune, Mags Dashwood. Ştiai asta.7 spusese el.

Margaret simţise nu doar o scânteie de mulţumire, ci şi sentimentul nou de a fi făcut ceva bun şi folositor. Se ridicase atunci de la masă şi găsise un coş, iar Belle pusese o sticlă de vin în el, pahare, un pachet neînceput de biscuiţi cu ciocolată, mere şi o bucată de brânză, apoi ieşiseră în grădina peste care se lăsa înserarea şi îi ajutaseră pe cei doi să urce pe scara construită de Thomas. Marianne pusese

lumânările în borcane, iar Belle scosese covorul vechi de după canapea, şi apoi îi lăsaseră acolo, pe platforma din copac, doar ei doi, cu viitorul lor şi cu inelul pe care Ed îl avusese de fapt în buzunar tot timpul.

Nu era un diamant, i se spusese lui Margaret, ci un acvamarin. Mare diferenţă, se gândi Margaret, doar că era un pic albastru, nu alb, dar sclipea, şi o făcuse pe Elinor să plângă, chiar dacă într-un fel care Margaret observase că era foarte diferit de modul în care plângea de obicei. Elinor se tot uita la el, pe mână, sărutându-l pe Ed, apoi râzând. Ed vorbise la cină mai mult decât îl auzise vreodată Margaret, descriind cum se tot întorsese la familia lui Lucy când era adolescent, fiindcă erau primitori şi prietenoşi şi nu-l făceau să se simtă ca un ratat, ca mama şi sora lui, iar pe atunci lui i se păruse că Lucy era drăguţă, fiindcă nu ştia altceva.

— Doar un cretin ar crede asta, îl întrerupsese Margaret.

— Cretin este cuvântul, Mags! spusese el şi izbucnise în râs.

Le povestise cât de învins se simţise când mama lui insistase să-l facă să fie ceva ce nu suporta să fie, încât ajunsese atât de deznădăjduit, încât fusese cât pe ce să facă ceva care i-ar fi provocat cel mai aspru regret tot restul vieţii.

Margaret miji ochii să-i vadă pe amândoi în copacul ei. I se păru că vede că Ed ţinea braţul pe după Elinor, şi că aveau capetele foarte apropiate unul de ab tul, probabil atingându-se. Era atât de fascinant, chiar era. Nu numai pentru că era ceea ce Ellie îşi dorise de fapt, ci pentru că Edward avea să fie foarte sensibil la rugăminţile ei, ale lui Margaret, de a o învăţa să conducă. La urma urmei, dacă făcea parte din familie, nu avea scăpare.

— Ţi-e frig? întrebă Edward.

— Sunt prea fericită ca să-mi fie frig.

— Şi eu. E ca în rai aici, în copacul lui Mags, cu tine. Nu-mi vine să cred, nu-mi vine să cred ce noroc am, nu-mi vine să cred că ai spus da.

— Ştiai că o să spun da.

— Nu ştiam, eram panicat.

— Aveai inelul în buzunar.

— Voiam să ştii că vorbesc serios; voiam să-ţi dovedesc că tu erai aleasa. Pentru mine. Dacă m-ai fi luat.

— Te iau, zise Elinor.

— Asta nu-mi vine să cred.

Elinor se mişcă puţin, ca umărul ei stâng să se aşeze chiar sub braţul lui Edward.

— Ce nu-mi vine mie să cred, zise ea, e Lucy.

— Trebuie să vorbim despre ea?

— Doar destul cât să-mi satisfac curiozitatea.

— Despre ce?

— Despre, zise Elinor, ce a avut în cap când s-a măritat cu Robert, care e… Se opri.

El o sărută pe nas.

— Gay.

— Da.

— Ştia că e gay de când era mic. Ţin minte că a venit odată la micul dejun, când avea vreo şapte ani, cu un colier de-al lui Fanny şi cu o pălărie uriaşă cu pană. Iar ai mei nici n-au clipit. N-au clipit. Îl descriau altor oameni ca fiind o persoană foarte independentă. Asta era expresia lor. Foarte independent.

— Deci, mama ta nu ştie?

Edward o prinse pe Elinor de mâna stângă şi o ridică să vadă inelul sclipind în lumina celei mai apropiate lumânări.

— Habar n-am dacă ştie. Dar nu recunoaşte dacă aşa este. Nu discută despre asta. Spune doar că Robert e neobişnuit.

— Deci, el nu poate să vorbească despre asta cu ea?

Edward îi ridică mâna s-o sărute.

— Nu poţi să vorbeşti despre nimic cu ea. Decât despre bani. Burse, acţiuni şi preţuri de case.

— Săracul Robert.

— Nu-i pasă. îşi trăieşte viaţa cum vrea el şi o stoarce de bani când are nevoie.

— Dar Lucy, zise Elinor, Lucy sigur ştie că e gay, probabil a ştiut

mereu.

— Nici ei nu-i pasă, zise Edward.

— N-are cum, n-are cum să nu se supere că soţul ei o foloseşte doar ca paravan…

— N-o deranjează.

Elinor se întoarse să se uite la chipul său umbrit.

— Dar…

— Ellie, zise Edward, nu judeca toţi oamenii după standardele tale deosebite şi corecte. Lucy trăieşte doar pentru Lucy. Dacă nu sunt probleme, le creează ea, cum ar fi să mă bombardeze cu mesaje în care mă ameninţa că-i spune mamei că suntem combinaţi, cum zicea ea, ca să fiu nevoit să-i dau mesaje înapoi să-i spun te rog, nu, te rog, nu. Doamne, Ellie, am fost atât de beat în seara aia, şi sigur că asta i-a convenit de minune. A obţinut exact ce a vrut să obţină, chiar dacă nu cu fratele la care s-a gândit prima oară. Nu-ţi mai bate capul cu ea. Lucy a pus mâna pe un munte de bani, iar Robert are o acoperire în privinţa mamei, să facă tot ce îl taie capul. S-au înţeles. Le convine amândurora. Sunt la fel de egoişti amândoi. O să-şi ducă fiecare viaţa cum doreşte şi probabil o să le placă gluma asta de căsnicie. Iar eu – norocosul, norocosul de mine – te am pe tine.

— Dar…

— Vreau să te sărut, Ellie, vreau doar…

— Încă ceva, zise Elinor.

— Ce?

— Cum ai aflat că ai scăpat de Lucy?

Edward scoase un hohot puternic de râs.

— N-o să-ţi vină să crezi. Dintr-un mail.

— Un mail?

— Da. Se uită la ea şi se aplecă să o sărute pe gură. Mi-a scris un e-mail, spuse el, cu faţa aproape atingându-i-o pe a lui Elinor, în care zicea că nu se poate mărita cu mine când de fapt e îndrăgostită de altcineva. Care s-a întâmplat să fie tocmai fratele meu gay. Pe cine, mă întreb, credea că are măcar un strop de speranţă să păcălească?

— Poate că nu-i pasă?

El o luă de bărbie şi îi ridică faţa spre a lui.

— Nu-mi pasă, zise el. Nu-mi pasă de ea sau de Robert, sau de familia mea, sau de oricine. Nu pot să-ţi spun cât de mult numii pasă de ei. îmi pasă doar de tine, iubita mea Elinor, cu inelul meu pe deget.

— Ce e? întrebă doamna Ferrars. Ţinea telefonul la distanţă de ureche, ca şi cum ar fi putut să o ardă.

Fanny Dashwood, care o suna pe mama ei din noul ei salon-birou din Norland Park, ridică glasul şi mai mult:

— Nu e de bine, mamă. Stai jos?

— Aud mai bine dacă sunt în picioare, zise doamna Ferrars, ca şi cum explica ceva unei persoane extrem de proaste. Ştii asta.

— Mamă, continuă Fanny, e despre Robert.

— Ce? întrebă doamna Ferrars, deodată în stare de alertă. E bolnav?

— Nu, mamă, zise Fanny. Nu. E foarte bine. Dar… dar s-a însurat, dacă îţi vine să crezi…

Urmă un moment de tăcere. Doamna Ferrars îşi puse gândurile în ordine, apoi spuse:

— Prostii!

— Nu sunt prostii, mamă.

— Dacă Robert s-ar fi însurat, zise doamna Ferrars, el sau familia Morton m-ar fi anunţat. El îmi spune orice.

— Mamă, zise Fanny, ridicând iar glasul, nu s-a însurat cu Tassy Morton.

— Ba aşa trebuie.

— Nu, nu, s-a însurat – oh, Doamne, mamă –, Robert s-a însurat cu Lucy Steele.

Încă o pauză, după care doamna Ferrars întrebă:

— Cu cine?

— Cu Lucy Steele. Fata aia cu dinţii şi sora ei. Ştii cine, mamă. Trebuia să se mărite cu Edward.

Doamna Ferrars scoase un ţipăt scurt.

— Inventezi!

— Nu, mamă. Nu inventez. S-au căsătorit din impuls în Devon

sau unde e casa lui Lucy.

— De ce? se tângui doamna Ferrars. De ce?

— Oh, mamă, cine ştie? întotdeauna şi-a făcut propriile reguli.

— Cum să-mi facă aşa ceva? strigă doamna Ferrars. Cum să-şi trateze propria mamă aşa?

— Nu e vorba de tine, mamă, spuse Fanny supărată. E despre familie. Şi despre banii lui tata.

Doamna Ferrars păru să-şi revină.

— Ei bine, rosti ea pe un ton mult mai hotărât, n-o să vadă un sfanţ din ăia.

Fanny zise obosită:

— Nu vorbeşti serios, mamă.

— Ba da, sigur că da!

— Ba nu. îl adori pe Robert. Mereu îl ierţi pe Robert.

Doamna Ferrars zise pe neaşteptate:

— De ce nu se mărită cu Edward fata aia? După toată nebunia?

— Pentru că îşi cunoaşte interesul, mamă, explică Fam nu tăios. Şi ştie că Robert e favoritul tău.

— Are dreptate, zise doamna Ferrars, cu glasul înmuiat oarecum, mereu mi s-a părut că e mai uşor să mă ocup de Robert. Are o fire mai blândă, ştii doar.

— Deci, o să-l ierţi…

— N-am spus asta, Fanny.

— Dar aşa va fi. O s-o laşi pe Lucy să-ţi intre pe sub piele, cu ajutorul lui Robert, şi până să te dezmeticeşti o să aibă mână liberă cu casa din Norfolk…

— Nu fi aşa geloasă, Fanny, spuse doamna Ferrars. Nu mi-a plăcut niciodată rivalitatea între fraţi: ştii asta. Iar tu ţi-ai primit porţia, cu asupra de măsură. Nu-mi place să aud pe cineva cu o casă ca Norland cum îl invidiază pe frate-său care are o casă amărâtă în Norfolk.

— Mamă, n-am spus, n-am vrut să spun…

— În orice caz, spuse doamna Ferrars întrerupând –, casa aia trebuie renovată. Aş spune că s-a cam întârziat cu renovarea.

Fanny scoase un ţipăt şi aruncă telefonul în cameră. Doamna Ferrars îşi luă telefonul de la ureche şi-l scutură puţin, nedumerită, apoi, cu o precizie hotărâtă, începu să formeze numărul lui Robert.

Sir John Middleton era în elementul său. Vremea se îndreptase, casa era plină – atât Bill Brandon, cât şi Abigail Jennings se întorseseră să-şi ocupe vechile dormitoare cel puţin un weekend lung –, biata fată de la Barton Cottage mergea spre bine, şi acolo mai era şi o poveste de dragoste în toată regula între sora ei şi băiatul cu F. Peste toate acestea, vestea că fiul şi moştenitorul său obţinuse un loc la şcoala unde învăţase tatăl său – Mary făcea mare caz de faptul că băiatul avea să intre la internat, la vârsta lui, dar el încă nu o făcuse să tacă amintindu-i de cimpoaie şi melodii – şi de semnarea unui nou contract satisfăcător cu un distribuitor de confecţii din nordul Indiei îl făceau pe Sir John să simtă că totul mergea destul de bine în lumea sa bine intenţionată, dacă nu excesiv de simţitoare.

Era deosebit de bucuros să-l vadă pe Bill din nou la Barton Park. Parcă trecuseră luni de când fusese acolo ultima dată, luni în care Bill fusese ocupat cu toţi oropsiţii cărora părea să le fie atât de devotat, ca să nu pomenim de fata cea rea şi nebună a femeii după care fusese înnebunit odinioară. Sir John îşi scutură capul. Bietul Bill avea dorinţa uluitoare de a încerca să-i salveze pe cei care ajunseseră nişte epave, şi părea că niciodată nu era mai fericit decât atunci când era cufundat în problemele şi necazurile altora. Şi avusese efect, sigur că da, îl îmbătrânise înainte de vreme, îi întărise moravurile, îi fosilizase simţul distracţiei. Dar părea diferit la vizita aceasta, mult diferit, îmbunătăţit chiar. De fapt, Sir John ar merge chiar până într-acolo încât să spună că Bill era aproape relaxat.

În seara precedentă, când erau cu toţii la cină – nouă persoane în jurul mesei, iar lui Sir John i s-ar fi părut ideal să fie de două ori mai mulţi – şi fetele îi povesteau lui Bill ce se întâmplase cu Robert Ferrars şi Lucy Steele, Bill râdea împreună cu ele. Atenţie, Marianne se pricepea extraordinar să imite persoane şi, când termină cu Lucy Steele, cu bătrâna doamnă Ferrars şi cu Fanny Dashwood deprimată, cu toţii râdeau cu lacrimi. Fusese o nebunie, o nebunie absolută. Şi

aveau să urmeze multe alte nebunii, spera Sir John cu sinceritate. Distracţia nu doar că era preferata lui, dar o anima şi pe Mary. Fusese destul de docilă mai târziu în seara aceea, ba chiar – dacă îndrăznea s-o spună – puţin jucăuşă. Zâmbi în sinea sa şi se aplecă să citească ceva ce tocmai îi apăruse pe ecran.

Se auzi o bătaie în uşa de la biroul său.

— Intră! strigă el.

Uşa se deschise şi dezvălui vârtejul obişnuit de eşarfe.

— Jonno?

— Abi, draga mea.

— Deranjez?

— Da, Abi. Întotdeauna. Sunt un om ocupat.

— Două minute, Jonno.

El îi indică un scaun de partea cealaltă a biroului.

— Stai jos. Fără cafea, că nu vreau să rămâi.

Abigail se aşeză ascultătoare pe scaun.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Te rog.

Doamna Jennings îşi aranjă eşarfele. Apoi se aplecă puţin în faţă.

— Aseară, dragă. Grozav ne-am distrat. De pomină. Iar fetele alea sunt o bucurie, nu-i aşa? Bill parcă a întinerit cu zece ani, deşi n-are sens să viseze la Marianne. La forma în care e acum, poate să aleagă, n-are nevoie…

— Abi, zise Sir John avertizând-o.

Abigail îşi reveni.

— Scuze, dragă. Scuze. Mă rog, ce voiam să spun că mi-e teamă că pur şi simplu nu-mi pasă cât de obraznice sunt când vine vorba despre fătuca aia, Lucy Steele. Îţi spun, Jonno, era la mine în sufragerie şi jura sărăcie şi dragoste adevărată faţă de Edward, cu zece minute înainte să fugă cu frate-său! Şi apoi, abia a plecat asta mică bine, că vine şi soră-sa, după ce i-a dat lui Lucy tot ce-i prisosea, panicată că doamna Ferrars o să le facă maţele jartele, agitată că acum nu-şi mai permitea biletul de avion să se ducă la chirurgul ăla al ei la o petrecere pe care ăsta o dădea în Ibiza sau undeva. Iar eu, fraieră şi credulă cum

sunt…

— Abi, spuse Sir John, poţi să-mi spui asta oricând. Poate ţi se pare că nu prea lucrez niciodată…

Doamna Jennings scutură din cap.

— Sunt incorigibilă, dragă. Chiar sunt. Dar stai să-ţi spun. Ideea e… Oare Ferrars ăla chiar este îndrăgostit de Elinor?

Sir John rămase cu gura căscată.

— Mie-n sută, aş zice.

— Păi, zise Abigail, trebuie să ştiu, pentru că, vezi tu, o adora pur şi simplu pe Lucy.

— Ba nu.

— Dragul meu, i-a frânt inima!

Sir John se ridică emfatic.

— Prostii, zise el.

Se ridică şi ea, nesigură.

— Încerca să facă ceea ce trebuie, zise Sir John. Se simţea obligat faţă de familia ei, cu o mamă ca a lui. Asta e tot.

— Dar ea zicea…

Sir John se duse la uşă şi o deschise.

— Afară, Abi.

— Da, dragă.

Ea se îndreptă spre uşă şi se opri în faţa lui. Spuse defensiv:

— Îmi place să cred ce e mai bun despre oameni, Jonno.

El se aplecă spre ea şi îi spuse cu fermitate:

— Atunci nu-ţi mai consuma timpul pe cei mai răi, Abi, şi o împinse afară din cameră.

Edward stătea întins pe canapeaua de la Barton Cottage. Petrecuse ziua la Delaford cu Bill Brandon, care îi arătase clădirea şi îi prezentase oamenii, şi se întorsese la Barton cu senzaţia mulţumită şi uşor neîncrezătoare că în sfârşit găsise un mediu de lucru care se potrivea nemaipomenit cu temperamentul şi convingerile sale. Acum aştepta, cu capul pe o pernă şi cu picioarele atârnându-i peste braţul canapelei, să vină Elinor de la biroul din Exeter.

Nu-i venea să creadă cât de fericit era, nici cât de optimist se

simţea. Nu era sigur că se mai simţise vreodată astfel, şi, cu siguranţă, nu în asemenea măsură. Oriunde privea, totul părea scăldat în lumină, şi de fiecare dată când se gândea la Elinor, ceva din el se simţea ca şi cum se dizolva pur şi simplu în extaz. Stătea întins, uitându-se la o crăpătură fină din tavan şi privind un păianjen foarte mic care se aventura pe lungimea acesteia, şi se gândea că dacă aşa arăta fericirea, atunci trebuia trasă în fiole şi administrată intravenos absolut fiecărui pacient din sistemul naţional de sănătate.

— Mamă, ce rău arăţi, zise Marianne aprobator, din pragul uşii.

El se întoarse şi îi făcu cu mâna.

— N-am fost niciodată mai rău, zise el. Nu vezi?

Ea îi întinse telefonul din mână şi îi spuse zâmbind:

— E pentru tine.

El se ridică deodată.

— Pentru mine? Pe telefonul tău?

Marianne se strâmbă puţin.

— E fratele John. Vrea să vorbească cu tine.

— Hopa.

Marianne duse telefonul la ureche şi spuse:

— L-am găsit, John. Se spetea pe canapea. Ţi-l dau acum.

Edward luă telefonul şi-l ţinu cu grijă la ureche.

— John?

La celălalt capăt al firului, John Dashwood părea foarte serios.

— Îmi închipui, Edward, că e cam târziu pentru acuzaţii reciproce…

— Mult prea târziu, spuse Edward vesel, şi complet inutil, fiindcă nu m-am simţit niciodată, în toată viaţa mea, atât de…

— Edward, spuse John Dashwood solemn.

— Ce e?

— Mama ta e îndurerată. Sora ta se simte, normal, complet trădată. De fapt, e uluitor că amândouă mai sunt în stare să funcţioneze, să nu mai vorbim de cât de bine o fac.

Edward se uită din nou la păianjen.

— Oh, zise el.

— Speram, Edward, la un răspuns mult mai îngrijorat. Mama ta, sora ta…

— Îmi pare rău, John, zise Edward, dar ar trebui să-l suni pe Robert, nu pe mine.

John Dashwood trase aer în piept să-şi revină, apoi z-se:

— Îţi dai seama, Edward, că mama ta nu ţi-a rostit numele de când a început tot scandalul ăsta?

Edward ţinti o puşcă imaginară la păianjen şi trase. Spuse, cu un ochi închis:

— Deci, nu s-a schimbat nimic.

John Dashwood păru indignat.

— Edward!

Edward nu spuse nimic. Se ridică şi se duse să privească pe fereastră. În curând avea să se vadă maşina lui Elinor.

— Mai eşti acolo? întrebă John Dashwood.

— Da.

— Vrei să mă asculţi, te rog?

— Desigur.

— Eu şi sora ta – eu şi Fanny – credem că ai putea foarte uşor face ceva să uşurezi situaţia. Situaţia ta şi a mamei tale.

— Şi anume? întrebă Edward precaut.

— Ar trebui să-i scrii. Să-i scrii şi să-i spui cât de rău îţi pare că ai supărat-o.

— De ce? întrebă Edward.

— Pentru că nu vrea decât fericirea copiilor ei. Pentru că a fost atât de rănită de comportamentul băieţilor ei în ultima vreme.

Edward îşi trecu mâna prin păr. Spuse neîncrezător:

— Îmi spui că ar trebui să-i scriu mamei şi să-i cer iertare pentru Robert?

— Păi, ar fi în avantajul tău…

— Nu.

— Edward…

— Nu. În niciun caz. Niciodată. Mi-aş dori să nu fi avut toată nebunia aia cu Lucy, dar sunt atât de sigur, atât de sigur de Elinor, că

nu-mi pasă absolut deloc ce credeţi voi. Nu-mi pare rău. Nu sunt umil. Poate o să vorbesc într-o zi cu mama despre toate astea, dacă o să mă asculte, dar refuz categoric să scriu o scrisoare în care nu sunt sincer şi în care îmi cer iertare pentru ceva ce n-am făcut. Bine?

— Faci o mare greşeală, zise John rece.

— Nu la fel de mare ca mama! strigă Edward.

Se lăsă liniştea. Apoi John spuse, cu demnitate studiată:

— Mă duc să-i transmit asta lui Fanny.

— Te rog, zise Edward nepoliticos. Cum e să fii ţinut sub papuc de două femei în viaţa asta?

La celălalt capăt al liniei se lăsă o linişte şocată. O maşină portocalie urca dealul, iar Edward simţi cum numai se ridica în piept, ca o pasăre.

— Pa, zise el în telefon, neglijent, pa, şi-l aruncă pe pernele adâncite de pe canapea.

Marianne stătea pe culmea de deasupra văii unde se găsea Allenham. Stătea dreaptă, cu mâinile în jurul genunchilor, şi la niciun metru, Bill Brandon stătea întins, sprijinit într-un cot, pe iarbă şi o privea. Părul ei era lăsat liber pe spate şi, din când în când, o adiere ridica o şuviţă sau două, iar el le privea plutind şi apoi aşezându-se la loc.

Nu părea încordată sau tensionată, observă el. Se uita la casa veche, la hornurile excentrice în stil Tudor şi la grădinile îngrijite, împărţite de garduri vii, iar expresia ei era de interes visător, mai degrabă decât intensitate. Era straniu de confortabil să fie acolo cu ea, în tăcere, şi observă că nu se grăbea deloc să o destrame sau să ştie la ce se gândea când se uita în jos, nu doar la un loc pe care-l cunoştea, ci la un loc pe care spera să-l cunoască mult mai bine.

La urma urmei, i se păruse uluitor că ea îl rugase să se plimbe împreună până acolo. Bineînţeles că Belle nu voia să plece singură nicăieri deocamdată, iar el era la îndemână, odihnindu-se în grădină, aşteptându-l, pasămite, pe Edward, când Marianne venise la el şi se uitase în ochii lui spunându-i că mergea să arunce o privire la Allenham şi dacă nu dorea să o însoţească.

Urcaseră, destul de camaradereşte, prin pădure, dincolo de drumeag, şi el o rugase, fără să exagereze, să se oprească să-şi tragă răsuflarea până să se avânte propriu-zis spre culme. Se oferise să-i ducă puloverul pe care ea şi-l scosese, iar ea zisese: „Nu”, iar el spusese calm: „Nu te prosti”, şi i-l luase, apoi ea se întorsese spre el şi-l lăsă. Iar acum erau nici pe iarba aspră şi neîngrijită, sus, deasupra casei Allenham, tăcuţi, la un metru unul de altul. „Doar un metru”, se gândi Bill, „dar era totuşi o distanţă. Iar eu am creat-o fiindcă sunt disperat să n-o presez. Şi, de fapt, e mai mult decât suficient, e minunat să stau întins aici şi s-o privesc, să văd că e în stare să se uite la casa aia fără să sufere. Nu e indiferentă – ar fi prea mult să sper – dar nici nu îi e dor”.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Marianne se întoarse şi îi zâmbi.

— E OK, zise ea.

— Serios?

Ea încuviinţă.

— A fost un test? Să te întorci aici?

Ea încuviinţă din nou.

— Oarecum.

— Şi l-ai trecut?

Ea se întoarse să se uite bine la el. Apoi coborî privirea spre iarbă şi spuse încet:

— Prima iubire…

El aşteptă o clipă, apoi zise:

— Mie-mi spui?

Marianne îi zâmbi rapid.

— Presupun că n-o să mai fie alta la fel.

— Nu, zise el ezitant, dar asta nu înseamnă că este cea mai bună. Doar că e unică în felul ei.

— Pentru că e prima…

— Şi pentru că nu ai destulă experienţă cât să nu te abandonezi complet.

— Îmi plăcea calitatea asta, zise ea fără melancolie în glas.

— Şi mie.

Ea îl privi.

— Şi ţie?

Bill culese o floare de piciorul-cocoşului şi o răsuci. Spuse jalnic:

— Voiam să mă înec în ceea ce simţeam.

— Serios?

— Nu voiam să ştiu cum era ea. De fapt, voiam să nu ştiu. Voiam doar ce credeam, şi voiam să simt.

— Uau, zise Marianne cu respect.

El îi zâmbi.

— Şi tu?

— Ca tine, răspunse ea.

— Aşa că poate, zise el blând, n-am greşit chiar aşa de rău. N-am ales intenţionat oamenii greşiţi, pentru că aproape oricine ar fi făcut la fel, să-şi hrănească patima. Se uită la ea şi îi făcu cu ochiul. Măcar am ales nişte oameni frumoşi.

Ea se apropie mai mult de el, pe iarbă, şi zise:

— Elinor mi-a spus că Wills a zis că am avut dreptate în privinţa lui. Că era serios. Că e.

Bill o privi şi spuse calm:

— Eliza ştia că ar fi fost o persoană diferită şi ar fi dus o viaţă mai bună cu mine.

— Ai fi putut trăi cu ea? întrebă Marianne.

— Aş fi încercat.

— Şi eu. Şi aproape m-ar fi distrus.

— Da. Sacrificiul e incitant doar la început.

Ea se întinse şi luă floarea din mâna lui.

— Cred că eu abia încep.

— Cum adică?

— Să învăţ că o viaţă bună nu se rezumă doar la… nu pot să spun.

— O viaţă bună, zise el.

— Da. Tu duci o viaţă bună.

El o privi serios şi spuse:

— Ar putea fi.

— Ştiu, zise ea, privind în altă parte.

El se ridică şi îi întinse mâna.

— Hai sus. E timpul să mergem acasă.

— Bill…

— Nu, zise el. Atât. Nu acum.

Marianne se aplecă şi prinse floarea în cheutoarea cea mai de sus a cămăşii lui. Apoi se întinse şi-l sărută, repede şi uşor.

— Am fost aşa fericită cu tine azi, spuse ea.

Capitolul 19

Apartamentul doamnei Ferrars din Mayfair nu fusese atins, din punct de vedere al decorului, de treizeci de ani. Urcând pe scara comună a clădirii, Edward fu transportat la vârsta de opt ani, când se târa pe aceleaşi scări cu acelaşi covor cu imprimeu cu plante agăţătoare, printre pereţii cu aceleaşi reproduceri cu flori mici în rame aurite, şi simţea o teamă şi o reticenţă pe care timpul nu le redusese deloc. Când apăsă soneria de alamă de la apartament, nu se putu abţine să nu ofteze. îşi petrecuse mare parte din copilărie oftând, într-un fel sau altul. Dar ultimele săptămâni îi prezentaseră un mod complet nou de a ofta, care venea dintr-un exces de fericire neîncrezătoare, genul de oftat cu care trebuia să se înarmeze acum, se gândi el, auzind tocurile mamei sale înaintând cu zgomot pe parchetul din apartament.

— Edward, zise ea fără nicio inflexiune în glas, când deschise uşa. Întinse un obraz pudrat pentru un sărut.

El se aplecă ascultător. Era conştient că îi observase instantaneu hainele şi i le judecase, şi observase că nu se potriveau cu standardul stabilit de rochia ei formală de zi şi de bijuteriile scumpe pe care le asortase la ea.

— Bună, mamă.

— Îmi închipui că ai mâncat de prânz.

— Păi…

— Bun, atunci fac cafea. Sau poţi să te faci util şi să o faci tu?

El spuse cu sinceritate:

— Nu-ţi place niciodată cum o fac.

Ea îl cercetă iar, fără să-l privească în ochi. Pentru prima dată,

Edward îşi dădu seama cât de mult semănau ea şi Fanny. În câţiva ani, aveau să fie identice: mărunte, imaculate, energice şi dure.

În camera de zi, cu perdelele sale elaborate şi mesele drapate, cu o mulţime de cutii de porţelanuri şi rame din argint, doamna Ferrars nu pierdu timpul.

— M-am simţit groaznic în ultimul timp, îl informă ea pe Edward. Ca mamă de familie, am suferit acut. Mă simt, nu mă deranjează să-ţi spun, ca şi cum nu mai am niciun fiu.

Edward îşi drese glasul. Ţinea ceşcuţa din porţelan pe care i-o dăduse ea, cu un strop de cafea călduţă pe fund.

— Mamă, zise el. Sunt aici. Am venit să te văd.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

El făcu un efort, amintindu-şi ce îl rugase Elinor să facă.

— Vreau să spun, zise el, că orice am fi făcut sau n-am fi făcut eu şi cu tine, sunt fiul tău şi nu vreau să mă îndepărtez de tine.

Doamna Ferrars se gândi puţin. Stătea cocoţată pe marginea uneia dintre canapelele sale cu spătar drept, cu picioarele apropiate, încălţate în pantofi de lac. Nu se uită la el, dar spuse:

— Aud că nu te însori cu fata aia.

— Nu cu Lucy…

— Păi, care a fost povestea cu ea?

— A fost o greşeală, mamă. Sunt doar extrem de norocos că n-a fost mai gravă.

Ea îşi ridică bărbia.

— O vânătoare de zestre, spuse dezaprobator.

Edward o ignoră. Nu avea de gând să discute despre Lucy sau să se apropie de subiectul fratelui său. În schimb zise:

— Dar ar trebui să ştii ceva, mamă. Ar trebui să ştii că mă însor.

Doamna Ferrars se întoarse să se încrunte la el.

— Raţional, sper.

— Să ştii că n-am făcut niciodată în viaţa mea ceva mai raţional.

— Familia Morton e grozavă, începu doamna Ferrars. Schelăria s-a dovedit…

— Nu mă însor cu nimeni din familia Morton, zise Edward. Abia

dacă le cunosc pe fete. Nu mă interesează. Mă însor cu Elinor Dashwood. Am cerut-o și a acceptat. Nu-mi vine să cred că a acceptat.

Se lăsă o liniște îndelungată. Doamna Ferrars se uită la o distanță medie, iar Edward se uită la picioarele sale. Apoi ea zise:

— Chiar și tu, cu sentimentalismul tău superdezvoltat, trebuie să-ți dai seama ce nebunie absolută ar fi să faci asta. Tassy Morton are o avere cu șase zerouri acum, și în viitor o să aibă și mai mult. Fata asta Dashwood n-are un sfanț.

Edward ridică privirea și se uită în ochii mamei sale.

— O iubesc, îi spuse el.

Doamna Ferrars făcu un gest de nerăbdare și plescăi din limbă.

— Nu fi ridicol.

— Nu sunt ridicol, zise Edward. N-am fost niciodată mai puțin ridicol. Elinor e cea mai grozavă persoană pe care am întâlnit-o vreodată, și tu o să ai de pierdut dacă nu încerci s-o cunoști. N-aș fi aici, dacă n-ar fi ea. Mi-a spus că trebuie să mă împac cu tine, fiindcă, să fiu sincer cu tine, mamă, acum trei zile nu-mi păsa dacă n-aveam să te mai văd vreodată.

Doamna Ferrars tresări. Pescui în mâneca rochiei și scoase o batistă mică de bumbac, pe care o apăsă pe pielea de sub ochi. Spuse tulburată:

— Trebuie să înțelegi forță a ceea ce spun. Despre discrepanța averilor lor.

— Înțeleg, zise Edward. Sigur că înțeleg. Doar că nu îmi pasă. îmi pasă doar să trăiesc cu cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată, pentru tot restul vieții. O să câștig la Delaford. Elinor o să câștige și mai mult după ce-și ia diploma. Avem un apartament. E perfect.

Doamna Ferrars pufni. Părea, chiar dacă nu mai caldă, măcar că nu se pregătea pentru încă un atac. După încă o pauză, spuse:

— Știi ce i-am dat lui Fanny…

— Când s-a măritat cu John?

— Da. Mă rog, sigur că vei primi și tu la fel.

— Uau, zise Edward, cu apreciere autentică în glas.

— Dar nu mai mult.

— Nu vreau mai mult, nici nu mă aşteptam…

— Nu există niciun om pe planeta asta care să nu vrea mereu mai mult.

— Nu eu, mamă.

Doamna Ferrars decise limpede să ignore această prostie şi spuse:

— N-am vrut niciodată să mă cert cu băieţii mei.

— Nu, mamă.

— Nu vreau să stau în calea… fericirii tale.

— Bine, mamă.

— Sigur, nu poţi să revii la locul pe care-l aveai odată în ochii mei, dar sunt uşurată să simt că măcar mi-am recuperat unul dintre băieţi.

Edward nu spuse nimic. Puse jos ceaşca în haosul de cutii de porţelan aflat cel mai aproape şi se aplecă în faţă.

— Vino la Delaford, mamă.

Ea păru uşor speriată.

— Poftim?

— Weekendul acesta. Toată lumea vine weekendul acesta să ne vadă apartamentul. Vino şi tu. Vino să-l cunoşti pe Bill.

Doamna Ferrars se foi puţin şi-şi suflă nasul.

— Toată lumea? întrebă prudentă.

— Familia lui Elinor. Familia Middleton. Doamna J. John, Fanny şi Flarry. Se opri şi apoi adăugă: Ellie o s-o sune pe Lucy. Ea şi Robert s-ar putea să vină şi ei. O să avem un fel de picnic. Afară, dacă este frumos; în apartament, dacă nu.

— Un picnic, zise neclar doamna Ferrars.

— Da, mamă. Ştiu că deteşti picnicurile, dar o să fie distractiv. O să-ţi găsesc un scaun.

— Presupun, zise doamna Ferrars cu greu, că nu-mi dai de ales.

— Asta înseamnă da?

Ea se uită la el, repede, pentru prima dată de când sosise. Încuviinţă scurt şi graţios din cap.

— Da, aşa cred, zise ea. Trebuie să mă obişnuiesc, nu-i aşa?

— Vai de mine, zise John Dashwood, întorcând Mercedesul 4 x4 pe poarta de la Delaford, cred că Elinor e nebună.

Fanny, scriind un mesaj pe smartphone, nu era atentă. Întrebă distrasă:

— De ce, iubi?

— Păi, gândeşte-te că l-a luat pe frate-tău – fără supărare, îngeraşule –, când ar fi putut să primească toate astea!

Fanny se uită vag în jurul său. Apoi, dându-şi seama la ce se uita, privirea i se ascuţi.

— Pare foarte bine întreţinut, ce-i drept, zise ea.

— Minunaţi copaci.

— Nu mai frumoşi ca la Norland, iubi.

— Nu, zise John repede. Nu, sigur că nu. Mă gândeam doar că ar fi putut să fie toate ale lui Elinor.

Fanny râse cristalin.

— Păi, faptul că l-a luat pe Ed îi lasă mână liberă lui Marianne.

— Chiar crezi? Mamă, uită-te ce casă!

Fanny se uită.

— Ce păcat să foloseşti o casă aşa superbă pentru reabilitare. Ce risipă. Da, cred că, dacă Marianne îi e fluturată destul pe sub nas lui Bill Brandon, o să muşte. E uşor de manipulat când vine vorba de fete sărite de pe fix. Se vede de la o poştă. Se întoarse pe scaun să-i ofere noii bone (din Cehia, de data aceasta) avantajul de a-i vedea zâmbetul sclipitor îndreptat spre Harry, care era prins în scaunul de maşină. OK, Harrykins?

Harry, care privea pe fereastră, nu observă. Bona cehă nu-şi ridică privirea din propriul telefon. Fanny se întoarse la loc.

— Să sperăm că toată lumea se poartă cum trebuie, zise ea. Mi-e groază pur şi simplu s-o văd pe Lucy, să-ţi spun drept. Şi dacă începe să se dea pe lângă mama…

— N-ar îndrăzni, draga mea.

Fanny scoase un ruj din poşetă şi coborî parasolarul ca să se uite în oglindă.

— Tupeul ei nu cunoaşte margini, Jonnie, zise ea, dându-se cu ruj. Iar mama nu-i rezistă lui Robert.

Maşina intră pe pietrişul din faţa casei. Era puţin mai neîngrijită când o vedeau de aproape decât părea de la distanţă, dar tot era extrem de impresionantă.

— Te dă pe spate, zise John Dashwood cu regret, te dă pe spate. Opri maşina şi trase frâna. Şi îţi spun eu, îngeraşule, că nu m-ar fi deranjat să vin aici în calitate de cumnat. Gândeşte-te la asta! Norland şi Delaford. Oftă plin de patos. Bietul tata ar fi fost atât de mândru de asta!

— Elinor n-are cum să gătească aici, îi spuse doamna Jennings lui Belle.

Din cauza amplitudinii doamnei Jennings, erau aproape ca sardinele în bucătăria îngustă tip vagon, al cărei capăt era ocupat aproape complet de o fereastră care dădea spre parc.

— Oh, cred că Bill o să le-o refacă complet, zise Belle. Băuse un pahar de şampanie festivă care îi fusese oferit cam repede de Sir John şi acum se simţea expansivă şi încrezătoare. Cred că o să spargă pereţi şi tot tacâmul. Elinor zice că n-o să recunoaştem apartamentul în trei luni.

Abigail făcu un gest spre fereastră.

— Ce privelişte frumoasă.

— Ce casă frumoasă, zise Belle. Ce oameni minunaţi.

— Mă rog, drăguţă, zise doamna Jennings, n-aş zice că toţi sunt aşa.

— Azi, spuse Belle, toţi mi se par destul de drăguţi. Şi când o văd pe Ellie aşa de fericită, şi pe ea, şi pe Ed cu aşa un viitor în faţă. Şi chiar şi Marianne…

— Se poate şi mai rău, zise doamna Jennings, uitându-se în chiuvetă, decât să-i pună gând rău lui Bill Brandon…

— Fetele mele, zise Belle, nu pun gând rău nimănui. Edward simte pentru Elinor ce sper că simte şi Bill pentru Marianne.

Doamna Jennings se îndreptă.

— Corect, drăguţă.

— E genul de bărbat care are nevoie de o femeie pe care s-o prețuiască, Abi. Cum era Henry al meu.

— Dacă spui tu, drăguță.

— Dar avem speranțe.

— Bine întemeiate, aș zice.

— E totuși așa de tânără…

— Apropo de tânără, zise doamna Jennings deodată, ce face Margaret?

Belle se concentră deodată.

— Margaret?

— N-are și ea un prieten? E destul de mare.

— Are paișpe ani. Sincer, Abi, doar la asta te gândești. Ca în romanele alea de secol XIX în care singura carieră posibilă pentru o fată din clasa de mijloc este să se mărite.

— Deci, la fel ca tine, drăguță. Tu și cu mine. Oamenii se prefac că lucrurile s-au schimbat, dar chiar o fi așa? Uită-te la Charlotte. N-are pic de minte, recunosc, dar e foarte capabilă, și la ce-i folosește? Conduce casa aia pentru Tommy și inventează un program pentru copilul ăla. Asta îmi amintește de ceva. De fapt, Charlotte îmi amintește de ceva. Mi-a zis ceva despre Wills…

Belle spuse înțepat, întrerupând-o:

— Nu vreau să-i aud numele, cu atât mai puțin să vorbim despre el.

— Ba da, zise Abigail. Ba sigur că da. Mai ales dacă se reflectă bine asupra lui Marianne.

Belle ridică din umeri.

— În cazul ăsta…

Abigail Jennings se strecură în spațiul îngust dintre aragaz și perete.

— S-a dus s-o vadă pe Jane Smith.

Belle încercă să pară indiferentă.

— Și?

— Și i-a spus lui Charlotte, drăguță. Lui Charlotte îi place puțin de el, fiindcă știe că încă o adoră pe Marianne. Mă rog, s-a dus la Jane

Smith, crezând că o să refuze să-l primească. Dar l-a primit şi l-a lăsat să vorbească, şi să-i spună de ce s-a însurat cu grecoaica, şi ce simte pentru Marianne, şi toate chestiile despre drama aia teribilă cu Marianne în spital. Totul. Şi când a terminat, ea a rămas tăcută, apoi i-a zis – destul de afectuos, din câte i-a povestit Mills lui Charlotte – că îl iartă. Şi sigur că nu-i venea să creadă ce auzea, şi era gata-gata să-i cadă la picioare şi să-i spună cât de grozavă e, când ea l-a oprit şi i-a spus că dacă ar fi făcut ce trebuia cu Marianne, ar fi primit şi banii ei – ai lui Jane – pe lângă iertare, dar după cum stăteau lucrurile, trebuie să se mulţumească doar cu iertarea! Charlotte a zis că se aştepta să ţie furios, dar a zis că era mai degrabă mâhnit decât furios. A zis că fusese un risc care n-a meritat, dar că nu-i pare rău că a riscat. Şi… Se opri şi o privi pe Belle cu subînţeles. Şi, continuă ea, i-a spus lui Charlotte că, deşi n-o iubeşte pe nevastă-sa, nu crede că viaţa lui o să fie complet întunecată şi că probabil o să salveze ceva din ea, într-un fel sau altul. Dar că n-o să mai simtă pentru nimeni ce a simţit pentru Marianne şi că, dacă ar auzi că se mărită cu Biâl Brandon, ar fi distrus. Ăsta a fost cuvântul pe care i i-a spus lui Charlotte, drăguţă. Distrus.

Belle trase adânc aer în piept şi se strecură pe lângă Abigail să ajungă la uşă.

— N-am avut niciodată încredere în el, să ştii, zise ea. Era ceva în ochii lui.

— Mamma mia, îi spuse John Middleton nevestei sale, uită-te la ăia doi!

Pe gazon, la miazăzi de Casa Delaford, veneau domnul şi doamna Robert Ferrars. Erau îmbrăcaţi la fel, în frac de culoare crem peste blugi *skinny* şi cizme de cowboy. Părul lui Lucy era ondulat şi lăsat pe spate, iar Robert purta o pălărie crem cu boruri mici. Amândoi aveau ochelari de soare şi se ţineau de mână.

— Îţi taie răsuflarea, comentă Sir John.

Mary Middleton îşi puse ochelarii de soare la ochi, ca să-i scruteze mai puţin ostentativ.

— Ce cred că fac? întrebă ea.

Sir John o luă de braţ.

— Uită-te, zise el.

La jumătatea gazonului, Bill Brandon aranjase nişte mese, sub umbrele de soare, pline cu mâncare şi băutură. Acolo se strânseseră invitaţii, în grupuri, cu Edward şi Elinor printre ei. El o ţinea strâns pe după umeri şi arătau, după cum îi atrăsese Mary atenţia soţului ei, la fel de fericiţi şi de mulţumiţi de situaţia lor ca orice cuplu proaspăt logodit.

Cu siguranţă, nu îi observară pe Lucy şi pe Robert, care înaintau spre ei, ci vorbeau cu John Dashwood, care, pentru că stătea cu faţa la casă, îi văzu pe proaspeţii însurăţei înaintea lui Edward şi Elinor. Nu doar îi văzu, ci fu complet uluit de ceea ce vedea şi se întrerupse din ce spunea ca să rămână cu gura căscată şi braţul întins într-un gest de uimire, ţinând un pahar cu lichior Pimm's.

— Ellie! strigă Lucy Ferrars, destul de tare cât să fie auzită din capătul gazonului. E fabulos!

Întinse larg braţele, apoi se năpusti la Elinor şi o îmbrăţişa.

— Frate! îi zise Robert lui Edward, care rămase uluit de ceea ce i se întâmplase lui Elinor, şi făcu la fel.

— S-au vorbit! exclamă Mary Middleton către soţul ei.

— E ceva de groază fata asta, zise Sir John.

— Nu erai de aceeaşi părere mai de mult.

— Niciunul dintre noi nu era, răţuşcă. Am fost complet păcăliţi.

— Mă rog, zise Mary, asta nu se mai întâmplă acum! Uită-te la Ellie!

Elinor se desprinsese cu grijă din îmbrăţişarea lui Lucy şi îl luă pe Edward de mână să-l ajute să facă acelaşi lucru. Lucy şi Robert schimbară o privire şi făcură un pas înainte. Elinor ridică o mână.

— Nu! zise ea avertizându-i.

Sir John scutură braţul soţiei sale.

— Ce deşteaptă, zise el aprobator. Bravo lui Elinor.

Se crea agitaţie în alt grup de pe iarbă, şi din el ieşi doamna Ferrars, măruntă şi dreaptă, într-o rochie lungă de in cu poşeta pe umăr. Înainta hotărâtă pe iarbă până ce ajunse lângă Elinor.

— Poate, îi spuse ea lui Elinor pe un ton destul de ridicat, aşa vă

purtaţi la voi în familie. Dar la noi nu e aşa. Familia e familia. Sângele apă nu se face. Petrecerea este, cred eu, pentru a sărbători logodna fiului meu. A fost ideea ta să-l invite pe băiatul meu mai mic şi pe nevastă-sa. Aşa că nu mi se pare că îţi face cinste să nu-i întâmpini când sosesc, am dreptate?

Se lăsă o linişte îngrozită. Edward şi Elinor se uitau lung la mama lui, muţi de uimire. Iar apoi Lucy Ferrars, smulgându-şi ochelarii de soare şi scoţând un suspin teatral, se împletici înainte şi o îmbrăţişă pe noua ei soacră.

— Oh, mulţumesc! zise ea cu glas tremurător. Mulţumesc, mulţumesc.

Soarele era la asfinţit. De la fereastra încăperii care avea să fie viitoarea lor cameră de zi, Edward şi Elinor priveau cum umbra casei înainta puţin câte puţin pe iarbă, până la linia unde începeau copacii, la marginea parcului.

— Îmi aminteşte de Norland, spuse Elinor.

El puse un braţ în jurul ei şi zise:

— Dacă nu era Norland…

— Ştiu.

O sărută pe tâmplă şi zise:

— Am scos-o la capăt azi, să ştii.

— Chiar şi cu momentul mamei tale?

— Chiar şi aşa. Lucy n-o să ajungă prea departe. Mama face aproape orice pentru Robert, dar nu lasă pe nimeni să aibă prioritate asupra lui. Poate faza de azi pare un mic triumf pentru Lucy, dar n-o să dureze. Mama reacţionează imediat când e exploatată.

— Iar Fanny…

Edward râse.

— Fanny n-o s-o ierte pe Lucy.

— Azi a fost destul de drăguţă cu mine.

El o sărută din nou.

— Nimeni nu rezistă să nu fie drăguţ cu tine. Până la urmă.

Elinor se sprijini de el.

— Crezi că mama chiar vrea să se mute la Exeter?

— Măcar are inteligenţa să nu încerce să se mute aici, zise Edward.

— Ar fi mai bine pentru Mags în Exeter, zise Elinor. Barton Cottage o să fie insuportabilă pentru Mags, dacă nu sunt acolo, iar Marianne e în Bristol mare parte din timp. Şi dacă mama prinde postul ăla de profesoară pe care îl vrea…

— Hei, zise Edward deodată, ia uite!

De-a lungul marginii parcului, ieşind şi intrând în lumina pestriţă a soarelui, venea o pereche care se plimba împreună, fusta ei lungă agăţându-se pitoresc de smocurile de iarbă înaltă în timp ce înaintau. Elinor se aplecă să vadă mai bine.

— Nu se ţin de mână, zise ea.

— Nu. Dar par destul de în largul lor împreună.

— Ţine nişte flori în schimb. Mereu făcea aşa. Când eram mici, trebuia să ne tot oprim când ieşeam la plimbare ca să poată să culeagă ceva, şi apoi le lăsa pur şi simplu undeva, pe un prag sau pe masă sau într-o cizmă de cauciuc, şi se ofileau.

— Chiar par destul de fericiţi, nu crezi? întrebă Edward.

Elinor zâmbi.

— Acum nouă luni zicea că e bătrân şi plictisitor şi poartă fular ca să-şi protejeze gâtul iarna.

— Şi acum ce crezi că ar spune?

Elinor ridică ochii spre el şi râse.

— Cred că ar spune că n-avea dreptate! zise ea.

Edward privi din nou spre gazon.

— Ce şanse crezi că are? o întrebă.

Elinor se întoarse cu faţa la el, ca să poată să-l îmbrăţişeze şi să-şi aşeze obrazul pe pieptul său.

— Cred, zise ea, cu vocea uşor înăbuşită, că are şanse destule. Pentru Marianne nu există jumătăţi de măsură, cu atât mai mult în dragoste.

— Totul sau nimic.

— Da.

Edward îşi puse şi el braţele în jurul ei şi-şi lăsă obrazul pe

creştetul lui Elinor.

— Totul, zise el mulţumit. Totul. Mă mulţumesc cu asta.

John Dashwood i-a promis tatălui său aflat pe patul 1 de moarte că va avea grijă de surorile sale vitrege. Dări soţia lui, Fanny, are alte gânduri şi nu doreşte să împartă proprietatea recent moştenită cu fiicele lui Belle Dashwood. Aşa că atunci când aceasta descinde la Norland Park împreună cu bona şi cu planuri radicale de rede-i corare, cele trei fete ale familiei Dashwood, Elinor Marianne şi Margret, alături de mama lor, se trezesc! brusc nevoite să plece din căminul sigur în care au trăit mare parte a vieţii şi să facă faţă greutăţilor fără tatăl lor, 1 fără casă şi fără bani.

Pe măsură ce încearcă să se împace cu noua viaţă în lipsa statutului asigurat de protecţia numelui sau de confortul unei moşteniri, Elinor şi Marianne se confruntă cu realitatea crudă a unei lumi în care dragostea recent descoperită şi atitudinea oamenilor pot să se schimbe de l-ai o zi la alta la fel de dramatic precum situaţia lor.

Cu ironie şi umor, Joanna Trollope reimaginează *Raţiune*; *şi simţire*, de Jane Austen, într-o lumină nouă şi modernă, i îmbinând romantismul într-un roman al maturizării suri prinzător de ingenios despre ceea ce contează cu adevărat Pentru că, atunci când vine vorba despre dragoste, visuri şi ambiţii, unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Joanna Trollope are o carieră de scriitoare de peste treizeci de ani, cărţile sale înregistrând un succes uriaş, cu vânzări de milioane de exemplare, mai multe fiind ecranizate.